

*HRDINOVÉ
Srazek 5*

BRÁNY THORBARDINU

*Dan
Parkinson*

cyklus DragonLance: Hrdinové
v nakladatelství **FANTOM Print**

Legenda o Humovi

Bouřný meč

Lasičkovovo štěstí

Minotaur Kaz

Brány Thorbardinu

Rytíř Galen

HRDINOVÉ
Srazek 5

BRÁNY THORBARDINU

Dan
Parkinson

FANTOM Print
2008

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Knih je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga DRAGONLANCE a WIZARDS OF THE COAST jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

U.S.,CANADA,ASIA,
PACIFIC & LATIN AMERICA
Wizards of the Coast, Inc.
P:0: Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-800-324-6496

EUROPEAN HEADQUARTERS
Hasbro UK Ltd
Caswell Way
Newport, Gwent NP9 0YH
GREAT BRITAIN

Navštivte www.wizards.com

Copyright © 2004 Wizards of the Coast, Inc.

Práva na české vydání vlastní **FANTOM Print**

Cover art Duane O. Meyers

Translation Radka Demková

ISBN 978-80-7398-027-6

www.fantomprint.cz

Věnování

*Příběhy se z vyprávění rodí,
takže žádný nikdy neskončil,
zde ze starého děje vzniká nový,
neb jeho svět se právě rozšířil.*

Brány Thorbardinu jsou věnovány komukoli, kdo rozluští tajemství gnómího ostrovního plavidla nebo vyřeší záhadu Garona Vendestala nebo odvypráví celý příběh Kalibana a Kolandy nebo zaznamená všechny události Bitvy o Údolí cesty.

Část první

Hon za snem

Dokonce i zde, v mrazivé úzké trhlině, zasazené hluboko mezi dvěma horskými obry... dokonce i zde, kde už nemohl jít nikam dál, bolavé tělo vměstnané mezi stěny z ostrého kamene tak těsně, že mu záda krvácela... dokonce i zde, kde už nevedly žádné cesty, pouze stezky malých zvířat...

Dokonce i zde věděl, že ho najdou.

Alespoň jedna z nich přijde, přilákána pachem jeho krve – přijde nahoru rozeklanými skalami a najde ho tu uvězněného, bez možnosti úniku. Na svazích pod ním jich teď bylo příliš mnoho a byly příliš dobře rozmístěny, jak pokračovaly v honu vzhůru po ostrých svazích, než aby ho tu všechny minuly. Jedna z nich přijde. Jedna z nich přijde, aby ho zabila.

Sledoval je, jak jako smečka postupují po svahu vzhůru. Ze skalní římsy, kde ležely spadané kameny ve stínu stěn, viděl, jak ztratily jeho stopu. Rozestoupily se do široka, téměř jako kdyby byly smečka vlků na lovu. Hledaly pohyb, velké tupé nosy skláněly, aby jimi očichaly zem, a hned je zase zvedaly, nasávaly vzduch, tlusté, hladké ohony švihající v ladných obloucích, jak se proplétaly řídnoucím porostem na úbočí hory. Dlouhé a mrštné, nesmírně silné a graciézní, jako temní zefyři na křídlech větru. Pohybovaly se vzhůru v tichém souzvuku. Jak postupovaly, nic

jim nemohlo uniknout. Sluneční paprsky odrážející se od černé srsti napnuté přes mocné svaly zářily všemi barvami duhy.

Kolik jich bylo? Nevěděl. Nikdy je neviděl všechny pohromadě. Hádal, že jich tam dole bude asi třicet. A všechny po něm pátraly. Ale na tom nezáleželo. Ze všech lovících koček, které viděl pod sebou, bude bohatě stačit jedna.

Hlad mu svíral vnitřnosti. Opět se obrátil vzhůru a hledal úkryt. Nebo zbraň. Ruce se mu chvěly touhou zase sevřít zbraň – jakoukoli zbraň. Našel kámen s ostrou hranou, který mu padl do dlaně, a pevně ho uchopil. Nebyla to žádná pořádná zbraň, jen ostrý kámen. Ale pro ruce, které nacházely útěchu v nástrojích, jež mohly sevřít, to bylo lepší než nic.

Když šplhal nahoru k trhlině, použil kámen, aby uřízl pruh kůže ze svého kiltu a omotal ho kolem kamene. Tím získal rukojeť, jež mu padla do dlaně. Zakopl, upadl na skalní výčnělek a ucítil, jak mu rozsekl rameno. Po paži mu stékala teplá krev, zářivé kapky dopadaly na kameny u nohou. Na okamžik se zastavil a sledoval stékající krev. Pozvedl jedno obočí v ironickém pozdravu. Pak se vydal dál.

Nad kamenitými svahy se tyčily kolmé srázy skal, v nichž našel trhlinu, ve které se teď skrýval. Sledoval je, jak pročesávají bludiště skal. Viděl, jak se jedna z nich zastavila a zavětrila na místě, kde na zemi zůstaly kapky jeho krve. Jedna, alespoň jedna, ho tu najde. Měla stopu a už ji neztratí.

Trhlina byla dlouhá, zatínala se hluboko do útesu. Vysoko nad ním zářila otevřená obloha, ale stěny byly hladké a příkré a nedalo se po nich šplhat. Škvíra ve skále, kterou nějakou dobu postupoval, ubíhala téměř rovně, dovnitř a nahoru, na jednom místě se dokonce rozšiřovala. Tam vyvěral malinký pramínek a stékal z pískovcové štěrbiny do malé tůňky a pak mizel ve zvedajícím se terénu. Na chvilku se tam zastavil a pokusil se uhasit palčivou

žízeň. Pak pokračoval a téměř cítil za zády horký dech kočkovité šelmy, jak se k němu nezadržitelně blíží. Od pramene se trhlina zabodávala do jinak neporušené skály a stále více se zužovala. Nakonec už nemohl jít dál. Vsoukal se do úzké mezery ve skále, jak nejtěsněji mohl, zadržoval dech a cítil, jak ho studený kámen škrábe do kůže.

Podíval se nahoru. Vysoko nad ním bylo nebe. Připomínalo modrou cestu svobody. Ta cesta byla širší než štěrbina, která ho pohltila a obklopila ze všech stran. Rukama a nohama se zapřel o stěny trhliny a povytáhl se několik palců vzhůru. Jeho dech se srážel do bílých obláčků páry, jež nehybně visely v ledovém vzduchu kolem a srážely se na studených kamenech, jak se vytahoval výš a výš.

Palec po palci se posouval vzhůru, vzepřený mezi dvěma skalními stěnami. Stopu, pak tři, pak sedm, šplhal za pomoci předloktí, které sunul před sebou, a pak za pomoci rukou, jak se komín nad ním rozšiřoval. Když už nedosáhl, když rozpažené paže nedosáhly dál a neposkytly mu další oporu, pohlédl dolů. Nacházel se patnáct stop nade dnem trhliny a nemohl už výš.

Byl stále ještě v dosahu lovicí kočky, to věděl. Každá z ohromných šelem, v ramenou vysoká až k jeho uším, bez nejmenších obtíží dokáže vyskočit takhle vysoko. Hrud' se mu dmula, dech byl jako bílý obláček ve stínech temného kamene, držel se mezi skalami a čekal. Neměl kam pokračovat, nebylo kam uniknout.

„Tak pojd', čičo,“ zamumlal. „Máš mou stopu a víš, kde jsem, takže jsi ta vyvolená. Tak pojd', hned, ať to máme za sebou. Jsem unavený.“

Trhlinou se ozývalo tiché cvakání špiček drápů na kameni, ostrých jako jehly, jak šelma přicházela blíž. Mohl už slyšet její dech a temné předení vycházející hluboko z hrudi obrovské

kočky, blížící se ke kořisti.

Ve škvíře se pohnuly stíny a on pohlédl vzhůru. Vysoko nad ním, kde se skalní stěny otvíraly k obloze, se něco pohybovalo. Jednu chvíli to tam bylo, a hned to zase zmizelo. Někdo byl na vrcholu srázu, nad rozeklanými útesy, někdo natolik zvědavý, aby se naklonil přes sráz a podíval se, co se děje dole. Ať to byl kdokoli, pro něj tady dole to nemělo žádný význam. Jediné, na čem záleželo, bylo, že se k němu blížila kočka... a že na místě daleko odsud na něj čeká Jilian. Slíbil jí, že se vrátí.

V chladné mlze vlastního dechu spatřil její tvář. Ze všech byla ona jediná, která mu uvěřila. Jediná, co věřila v něj. Řekl jí o svých snech. Pověděl o nich i několika dalším, ale jediná Jilian mu uvěřila.

Rogar Zlatopřezka mu mohl věřit sny, ale nevěřil, že jsou to špatná znamení. Zlatopřezka ho vyslechl, pak stál chvíli ponořený hluboko v myšlenkách a nakonec zavrtěl hlavou. „Kdo ví, co ten sen znamená,“ povzdechl si. „Měl jsem taky sny, Tajne. Ale nebyly nic víc než sny.“

Když řekl Oharu Polenovi, co chce udělat, bylo to horší. Starý Poleno ho už tak rád neměl a rozhodně se mu nelíbilo, že mu za dcerou chodí sirotek, co nemá ani vindru. Byl to Jilianin nápad říct otci o Tajnových zlověstných snech a požádat ho, aby ho na jeho výpravě doprovázelo několik Polenových mužů.

„Thorbardin je v nebezpečí,“ pověděl mu Tajn. „Vím to, a ve snech mi bylo řečeno, že musím najít způsob jak ho zachránit.“

„Ve snech!“ zaburácel Poleno. „Jsi pad na hlavu jako hluchej netopejrl!“

„Vím, že mám pravdu,“ trval na svém Tajn. „Nevím přesně, co najdu, ale až to najdu, poznám to.“

Poleno se zasmál. Byl to krutý, vítězoslavný smích. „A to jsi za mnou přišel pro peníze? To si ale počkáš, než ti zešediví vousy.“

Ode mě neuvidíš ani měďák, Tajne Hroudo! Teď zmiz z mého domu a... neopovažuj se ani přiblížit k mojí dceři! Bude mít někoho lepšího, než jsi ty!“

Později se zdálo, že si to starý Poleno rozmyslel. Tehdy si Tajn myslel, že ho Jilian přemluvila ... a věřila tomu i Jilian.

Kočka byla blíž. Slyšel ji. Chvilí zaváhala, jak ve větru hledala jeho pach. Tajn se držel ve vzpřímené poloze a cítil, jak mu kolem knířů stékají pramínky ledového potu.

Nejspíš tomu ještě věří, pomyslel si. Jak by mohla vědět, že lotři jejího otce mě doprovodili na okraj divočiny a pak se na mě vrhli?

Ztloukli ho a měli z toho radost. Vzali mu zbraně, váček s penězi, boty, teplé oblečení. Vzali mu všechno, čím ho Poleno vybavil – a pak i všechno ostatní.

„Nevracej se do Thorbardinu,“ řekli mu. „Náš chleboďárce tě už nechce nikdy vidět.“

Sledovali jeho stopu, aby se ujistili, že se neobráťí zpátky. Sledovali ho celý den, dokud nepřekročil hranice Thorbardinu a nepohltila ho divočina. Byla mu zima a měl hlad.

Hlad ho oslabil, zapřené paže se mu chvěly. Dunivý řev velké kočky byl už hodně blízko, za posledním ohybem průrvy. Zhluboka se nadechl. „Tak pojď, ty zatracená kočko,“ řekl Tajn nahlas. „Či či či cí, pojď ty ucouraná micko. Pojď sem a přestaň se flákat!“

A najednou tam byla, třicet stop od něj, štíhlá šelma v barvě pŕlnoční černi. Podívala se na něj zlatýma očima, zastavila se, uši přitíštěné k černé hlavě, stejně široké jako štíhlé tělo.

Tlama se jí otevřela doširoka, ukázaly se přední tesáky velikosti dlouhých dýk. Ozval se hluboký řev, obrovské tělo se přikrčilo, dlouhý ocas sebou začal mrskat. A pak se kočka odrazila... dva dlouhé skoky a pak skok do výšky, přední pracky s vytašenými

drápy mřící na oběť.

V posledním okamžiku se pustil a spadl dolů. Těžká tlapa velikosti jeho ruky se mu otřela o hlavu. Drápy ostré jako břitva mu rozsekly čelo od obočí po linii vlasů. Najednou byl pod ní a uslyšel náraz. Kočka se zapasovala do štěrbin, v níž ještě před okamžikem visel.

Dopadl, odkulil se jí z dosahu, chytil švihající ocas a vytáhl se do stoje. Nohama se zapřel o skálu a vyšplhal se šelmě na záda, vyhýbaje se kopajícím běhům. Přitáhl se dopředu, ruce plné černé srsti. Kočičí řev se změnil ve vzteklé skučení. Zvedla hlavu a začala ji otáčet směrem k němu. Ostré zuby se leskly, jak se po něm snažila chňapnout. Neváhal, chytil se vši silou kočičí hlavy a vrhl se jí dopředu přes rameno. Kočka zaječela. Uslyšel křupnutí.

Na okamžik visel mezi prackami s drápy, jež se přestaly hýbat, a cítil horký dech šelmy na tváři, jak se její plíce vyprazdňovaly. Znovu se už nenadechla. Měla zlomený vaz.

Byl zesláblý hladem a vyčerpáním. Vytáhl se znovu na záda šelmy, posadil se tam a čekal, až se mu přestanou trást svaly. Pak se zvedl a zapřel nohy po stranách o skalní stěny. Začal kočku vytahovat ze sevření kamene. Když bylo obrovské kočičí tělo konečně volné, odtáhl ho tam, kde bylo o něco víc místa, otočil na záda, vytáhl omotaný úlomek kamene a začal jím kočku stahovat a vyvrhovat.

Už byl skoro hotový, když se za ním ozval hlas, „Nezapomeň na svíčkovou. Ta je na kočce to nejlepší.“

V podřepu se otočil. Několik yardů od něj někdo stál. Byl přibližně jeho výšky, ale štíhlejší. Neměl vousy, ale jeho bujará hříva byla sepnutá na jedné straně koženými pásky a obtočená kolem krku jako huňatá šála. Nedbale se opíral o hůl, která se na horním konci rozdvojovala do vidlice. Věnoval stažené kočce dlouhý, cynický pohled. „Nemyslím, že jsem už někdy viděl

někoho vynaložit takovou práci, aby měl večeři,“ řekl. „Vypadáš hrozně. Celý od krve a předpokládám, že nějaká bude i tvoje.“

Nově příchozí na něj nestydatě zíral a Tajn mu pohled opětoval. „Šotek,“ zavrčel. „Ty jsi setsakramentskej šotek.“

„To jsem,“ odvětil příchozí a předstíral překvapení. „Ale pak ty seš trpaslík. Hádám, že každej je nějakej. Jmenuju se Čestál Podkeřník. Můžeš mi říkat Čezi, jestli chceš. A *proč* jsi sem tu kočku vlastně zavedl?“

„Protože jsem nemohl přijít na lepší způsob, jak ji zabít, a mám hlad.“

„Já taky,“ zakřenil se šotek. „Všiml sis toho malýho místečka kousek zpátky, toho s pramenem? Já rozdělám oheň a ty přineseš maso. Nezapomeň na tu svíčkovou... a taky kýty. To je nejlepší maso, víš?“

* * *

Osvětlená večerním ohněm vypadala malá soutěska s pramenem skoro útulně. Břicho nacpané pečenou kočkou, trochou tvrdého sýra a čajem z kůry, které šotek kouzlil ze svého vaku – řekl, že je někde našel – trpaslík zatížil staženou kočičí kůži a začal z ní drhnout maso ostrým kamenem, zatímco šotek zvědavě přihlížel. Celou dobu, co jedli, šotek vesele mluvil a mluvil. Nijak ho nevyvádělo z míry, že mu jeho společník sotvakdy odpovídá, snad kromě občasného zavrčení nebo zamručení. Čestalovi Podkeřníkovi to, zdá se, vůbec nevadilo. Měl rád zvuk vlastního hlasu a málokdy mu došly nápady nebo názory, kterými se mohl bavit nebo nad nimi žasnout.

Ale jak trpaslík pokračoval v čištění napnuté kůže, škrábal, třel a mnul, Čez pomalu zmlkl... nebo skoro zmlkl. Seděl u ohně a zvědavě sledoval Tajnovu práci a občas zamumlal. „To ne,“ řekl.

„Špatná barva.“ A pak, „no, možná pro formální příležitosti, ale sotva pro každodenní nošení.“

Konečně se na něj trpaslík obrátil. „Co to pořád brbláš?“

„Snažím se uhádnout, co plánuješ udělat s tou kožešinou,“ odpověděl ten menší. „Zatím jsem zavrhl nápady, že bys z ní mohl udělat stan nebo podnožku, a nedokážu si představit trpaslíka, jak s sebou nosí vlajku z černé kožešiny... pokud se ovšem nehodlá věnovat vycpávání zvířat, což by pro trpaslíka bylo hodně neobvyklý povolání, z toho, co jsem zatím o trpaslících slyšel. To kdybys byl gnóm –“

„Potřebuju kabát,“ řekl chraplavě trpaslík a vrátil se ke škrábání.

„– mohl bys mít nutkání na ni upevnit tyčky a vyrobit létající stroj nebo do ní udělat díry na prosévání šterku na –“

„Zmlkni,“ řekl trpaslík.

„– jezdícím pásu. Co?“

„Přál bych si, abys byl zticha. Snažím se tu pracovat.“

„To vidím. Proč si neuděláš kabát? Určitě by se ti nějaký hodil, to je vidět. A možná i boty. Většina trpaslíků, se kterejma jsem se potkal, upřednostňovala boty z býčí kůže se železnými podrážkami, ale i obyčejný boty z kožešiny by byly lepší než ty hadry, co máš namotaný na nohách. Nemyslím, že bych kdy potkal hůř oblečenýho trpaslíka. Viděl jsem i líp oblečený skřety. To jsi to svý oblečení někde ztratil?“

„Ukradli mi ho...“

„A neměl bys s sebou nosit kladivo nebo sekeru, nebo tak něco? Většina trpaslíků bez nějakých nástrojů nebo zbraní nedá ani ránu. Řekl bych, že máš příběh, kterej bys mi měl říct. Co kdybychom začali tvým jménem?“

„Co s mým jménem?“

„Pamatuješ si ho?“

„No, samozřejmě že si ho pamatuju!“

„A jaký je?“

„Tajn Hrouda.“

Tajn zavrčel a otočil se zpátky ke své kůži. Když byla vyčištěná k jeho spokojenosti, přiložil na oheň víc dřeva a odešel ke kostře kočky, aby z ní dostal její nejdelší zuby. Byly to přední řezáky v horní čelisti a jako správné řezáky měly ostré hrany. Ale na rozdíl od normálních řezáků se na koncích zužovaly do ostrých špiček... a narozdíl od zubů většiny stvoření – dokonce i stvoření tak velkých jako tyhle kočky – byly téměř deset palců dlouhé.

Chvilí na nich pracoval – lomcoval jimi silnýma rukama, hned na jednu, hned na druhou stranu, až byly konečně dostatečně volné, aby je dokázal vytáhnout z čelisti. Tajn je přinesl zpět k ohni a položil je kořeny do plamene k očištění, zatímco kamenem sekal tvrdé dřevo na rukojeti a dlouhé řemínky na vázání.

„Většina trpaslíků dává přednost kovovejmu dýkám,“ podotknul šotek. „Většinu trpaslíků kostěný zbraně nezajímají.“

„Tohle je to nejlepší, co je teď po ruce,“ odsekl Tajn. „Než najdu něco lepšího, budou muset stačit.“

„Najít věci není těžký,“ souhlasil Čez. „Všichni vždycky nechávají ležet tolik věci kolem –“

„Nebyl jsi zrovna na cestě někam...?“ zeptal se Tajn.

Šotek se opřel o balvan, ruce za hlavou. „Říkal jsem si, že bych si prohlédl to údolí tam dole... to, ze kterého tě ty kočky vyhnaly. Jmenuje se Cestovní. Nebo tak nějak.“

„To údolí?“

„Nebo jeho část. Nikdo o něm moc neví. Skoro nikdo tam nechodí.“

Tajn se podíval na novou kůži rozprostřenou k vydělání a na tesák připomínající dýku, na který připevňoval rukojeť. „Chápu proč,“ řekl.

„Vlastně jsem byl na cestě do Pax Sarkasu, ale udělal jsem si odbočku,“ přiznal se šotek. „V těchhle horách je toho tolik k vidění. A tolik k nevidění. Všiml sis u toho údolí, jak tak nějak zmizí, když se na ně snažíš podívat? Když se zeptáš na můj názor, hodně tajemný.“

I když se *nezeptáš*, pomyslel si Tajn.

„Před pár měsíci jsem si moc pěkně popovídal s trpaslíkem z kopců. Ztratil amulet a já jsem mu ho pomohl najít, a když jsem mu ukázal svou mapu, tak říkal, že to prázdný místo mezi západními vrcholky a Údolím oddechu musí být Údolí cesty. Nic o něm nevěděl, kromě toho, že není na mapách a nikdo tam nechodí. Hlavně čarodějové ne. Tak proto jsem si udělal malou odbočku a nejsem na cestě do Pax Sarkasu. Ty nevypadáš jako trpaslík z kopců. Ty vypadáš trochu jinak. Ty seš horskej trpaslík?“

„Já jsem z Thorbardinu,“ řekl Tajn, věnuje brebentícímu šotkovi pramalou pozornost. Čím víc stvoření mluvilo, tím byl unavenější. Jako by se snažil naslouchat dvaceti nebo třiceti kovadlinám, všem najednou.

„To proto ti vousy rostou tak dozadu?“ Čez na něj zíral rozzářenýma, zvědavýma očima. „To mají všichni thorbardinští trpaslíci vousy dozadu?“

„Ne, ale já ano. Rostou mi tak.“ Zamyšleně vzhlédl od práce. „Jaké mapy máš?“

„Och, všechny možný,“ šotek rozpažil, aby ukázal. „Velký a malý, zakreslený na plátně, na papíře – dokonce i nějaké na... ne, tu jsem měl, ale už nemám. Sněd jsem ji.“ Podíval se na pozůstatky jejich večere.

„Mapy čeho?“ zavrčel Tajn.

Šotek na něj mrkl. „Míst. To jsou mapy. Obrázky míst. Dělam hodně map. Míst. A až se jednoho dne vrátím domů do Hýla... odtamtud jsem, už jsem ti to říkal?“

„Nevím.“ Trpaslík se mračil čím dál víc. „Jakých míst?“

„– tak všem ukážu, kde všude jsem byl.“ Šotek zase mrkl. „Jaký místa bys chtěl?“

„Nevím přesně,“ povzdechl si Tajn. „Nikdy jsem to tam neviděl... jen ve snech. Ale je to mimo Thorbardin. Někde za Severní bránou.“

Šotek si přesunul velký vak u pasu tak, že mu ležel v klíně, a začal se v něm přehrabovat. Vak, zdálo se, byl bezedný a trpaslík zíral na hromadu pokladů, kterou šotkovy hbité ruce vytahovaly na světlo. Nesčetné množství cetek všech velikostí, malé kamínky, kousky provázků, starý želví krunýř, různé kovové předměty, dřevěná kostka, staré odrbané ptačí hnízdo – na to šotek chvíli koukal, pak ho odhodil stranou – zlomená lžička, útržek plátna... A vytahoval další a další.

Pak Čez vytáhl tlustý svazek kreseb a oči se mu rozzářily. „Hele!“ řekl. „Mapy!“ a začal jimi listovat. „Jestli to místo, který chceš vidět, je na sever od Severní brány, to znamená, že je na východ odsud,“ vysvětlil, pak se podíval na Tajna a ukázal. „Východ je tamtím směrem.“

„A co říkají mapy, že je na východ odsud?“ Tajn mžoural, jak se snažil zahlédnout, co tam stálo.

Čez překvapeně vzhlédl. „Nic,“ řekl. „Myslel jsem, že jsem ti o tom říkal. Nejbliž odtud na východ je Údolí cesty a to není na mapách. Možná bych mohl jednu po cestě nakreslit.“

„Já do Údolí cesty jít nechci,“ odfrkl si trpaslík.

„Jestli chceš na východ, tak chceš,“ odvětil Čez přátelsky, sáhl do vaku a vytáhl další zářivou cetku. „A co tohle?“ zvedl ji a překvapeně si ji prohlížel.

„Co, co tohle? Co je to?“

„To je amulet toho trpaslíka z kopců. Ten, co jsem mu pomohl najít. Musel ho zase ztratit. Tam jsem ho našel i poprvé.“ Ukázal

na mapu. „Zrovna tady, pod tímhle trolím sandálem. No není to náhoda?“

2

Ao čem byl ten sen? Myslím ten, ve kterém jsi viděl to místo na sever od Thorbardinu, co ho teď chceš najít.“ Čestal Podkeřník se vyšplhal na skalní převis a zamžoural do mlhavých dálav. Zdálo se, že se Údolím cesty, kotlinou rozpínající se několik sluncem ozářených šedých mlhavých mil napříč a desítek mil na délku, převaluje mlha a nízké mraky. Zase si všiml, jak se údolí jakoby... ztrácelo z očí, dokonce i když stál přímo nad ním a díval se dolů.

Tajn Hrouda se usadil na okraji převisu, černě oděný trpaslík obtěžkaný černými vaky přehozenými přes ramena. Mrtvá kočka mu poskytla víc než jen jídlo. Dala mu i dobrý kabát z černé kožešiny, dva vaky a zásobu uzeného masa. „Byl to jen sen,“ řekl. „Alespoň to mi skoro všichni říkali. A možná měli pravdu. Ale je to můj sen a já si nemyslím, že nemá žádný význam.“

„No, a co si ty myslíš, že znamená?“ Šotek si zastínil oči a upíral pohled na vzdálené skalnaté vrcholky, které se zvedaly nad mlhou několik mil na východ, za údolím.

„Myslím, že je to zpráva,“ povzdychl si Tajn. „Je to sen, který jsem měl za ty roky snad stokrát, ale tentokrát jako by téměř dával smysl. A pak tam byla ta tvář – jako bych ji měl znát, ale nemohl si zrovna vzpomenout. A ten někdo mi řekl, že mám poslání a že na mně závisí osud Thorbardinu. A pak mi ukázal místo, kam se

musím vydat.“

„A proč?“

„Nevím. To mi neřekl, ale musí to mít něco společného s tou přilbou, protože o té ten sen vždycky je.“

Šotek se na trpaslíka podíval a tázavě zvedl obočí. „O jaký přilbě?“

„O té, o které vždycky sním. Už od doby, kdy jsem byl malý.“

„O přilbě,“ vydechl Čez. „Páni, já většinou sním jen o motejlech a pijavicích a takovejch breberkách. Nemyslím, že by se mi kdy zdálo o přilbě.“ Zvedl svou rozdvojující se hůl, roztočil ji v prstech, vyhodil do vzduchu a zase chytil. „Sny jsou ale důležitý. Mýmu bratranci se ve snech zdálo, že je rohožka, a o tejden později na něj šláp zlobr.“

Tajn pozoroval točící se hůl. „Co je to vlastně za hůl?“

„Co?“ Čez zamrkal a přestal holí točit. „Oh, tohle? To je prakovka. Pověz mi víc o tom svým přilbovým snu.“

„No, je to jen sen. Občas se mi zdává. Co se pamatuju. Zdá se mi, že jsem na místě, které jsem nikdy před tím neviděl, a něco tam je. Někdy je to zamčené v truhlici, někdy v pytli, někdy pod hromadou kamenů nebo v dřevěné krabici. Ale já to otevřu a uvnitř je stará přilba. Válečná přilba, s rohy a špičkou na vrcholu, kryty lící a nosu... vždycky vypadá stejně. A pokaždé, když si ji začnu nasazovat, tak se ozve hlas a řekne: ‚Ne, teď ne. Ještě ne. Až přijde správný čas, poznáš to.‘“

„A to je všechno?“ šotek se zatvářil zklamaně. „To není moc vzrušující.“

„To je všechno,“ potvrdil Tajn. „Nebo alespoň bylo. Ale před několika týdny se mi ten sen začal zdát téměř každou noc. Ale změnil se. Stál tam velký, vysoký most a pod ním nic nebylo. Přejdu přes něj a najdu přilbu. Začnu si ji nasazovat a někdo je tam se mnou. Válečník, jako staří hylarští válečníci z doby před velkou

válkou. Podívá se na mě a řekne: „Čas se blíží. Thorbardin je v ohrožení. Tajne Hroudo, musíš se stát tím, kým jsi a kým se máš stát. Je to tvůj osud.“ Tajn nohou obutou v kožešině kopl do skály a zamručel. „Když jsem mu to řekl, starej Poleno se mi vysmál.“

„To on tě vyhnal z Thorbardinu?“

„Mě nikdo z Thorbardinu nevyhnal!“ zavrčel Tajn. „Odešel jsem, protože jsem chtěl. Ale jeho pohůnci mě zbili a okradli a pak mi řekli, abych se už nikdy nevracel.“

„Proč myslíš, že to udělali?“

„Protože Ohar Poleno je stará mizerná díra plná rzi a chce, aby si Jilian vzala někoho bohatého a slavného.“

„Předpokládám, že ty nejsi ani jedno, ani druhý.“

„Ne, nejsem. Ale já se vrátím, až budu připravený, a budu si klást vlastní podmínky a Ohar Poleno si může pro mě za mě zrezivět.“

„Ale nejdřív půjdeš najít tu přilbu.“

„Mám v úmyslu to zkusit. Možná to byl jen sen, ale co když ne?“

„Možná tě ta přilba udělá bohatým a slavným,“ navrhl šotek.

Stále ještě zuřící nad živou vzpomínkou na zradu a pohanu, Tajn přimhouřil oči a zadíval se na zamlžené údolí. Uvědomil si, že šotek má v jednom směru pravdu. Zdálo se, že se údolí snaží schovat, jako by nechtělo společnost. Ale aby se dostali do hor na východě, budou ho muset překročit.

Po velkých kočkách žádné další známky nespatri. Jestli stvoření žila v údolí, tak se očividně v noci vrátila domů. V dálce, za mlhou, ozařovalo ranní slunce vrcholky, které se tyčily vzhůru jako zuby ještěra. V jednom místě, trochu na sever, byla mezera, kterou by snad mohli projít.

„Říká ta tvoje mapa, co je támhle za těmi horami?“ zeptal se.

„Další údolí,“ odpověděl šotek. „Jmenuje se Údolí oddechu. A

za ním jsou další hory. Některý jsou fakt velký. Podle jedny mapy je tam někde Severní brána Thorbardinu. Nikdy jsem ji neviděl. Ty jo?“

„Ne zvenku.“ přiznal se Tajn. Zase zavrčel, vzpomněl si na Polenovu „družinu“ – vlastně jen bandu surovců, ten druh, který byl v některých chodbách, a dokonce i v některých částech klanových měst v podzemní říši až příliš rozšířený. Poleno, ten starej rezavěj kýbl, přesvědčil Tajna, že mu pomůže, vybavil ho na cestu, poskytl mu ozbrojený doprovod... a pak ho zradil. Co si asi myslí Jilian? S myšlenkami na Jilian ho přepadla taková melancholie, že se raději vrátil ke vzpomínkám na jejího otce.

„Ano, u Velké kovadliny!“ zavrčel. „Ano, já se vrátím a možná pak nacpu Oharovi Polenovi tu jeho přetvářku přímo do chřtánu!“

„Být bohatěj a slavnej by mohlo pomoci,“ připustil Čez. Přesunul si vak na opasku na pohodlnější místo, chytl prakovku a netrpělivě zašoupal nožkou. „Podívej se na to. Ještě nikdy jsem neviděl údolí tak neochotný se ukázat.“

Tajn vzal své dva vaky. „Možná je to kouzlo.“

„To si nemyslím,“ řekl šotek. „Slyšel jsem, že sem mágové nechtějí chodit, protože je to tu svědí, nebo tak něco. Říkal to ten trpaslík z kopců.“ Podíval se na trpaslíka oblečeného do kožešiny a s nabok skloněnou hlavou si ho kriticky prohlížel. Byl zcela zahalený v kožešině, jedinou viditelnou částí jeho těla byla horní polovina tváře – nazad rostoucí vousy téměř stejně tmavé jako kočičí srst zakrývaly všechno od nosu dolů – a pak ruce a kolena mezi kiltem a botami. Čez se rozhodl, že jeho společník vypadá jako trpaslík v černém králičím oblečku.

Tajn přistoupil k okraji hřebenu a pohlédl dolů. Drsná, rozpraskaná skála klesala dolů v příkrém spádu. Zdálo se mu, že pod vrstvou mlhy vidí jiskření vodní hladiny.

Vzduch rozrazila křídla a přes převis se mihnul temný stín.

Podívali se vzhůru. Velký pták, černý jako půlnoc, ale s duhovými odlesky tam, kde se slunce dotklo jeho uhlazeného peří, se snesl odněkud nad nimi a teď jim seděl přímo nad hlavami na sukovitém pahýlu. Urovnal si peří, přešlápl a naklonil hlavu, aby si je prohlédl jedním zlatým okem. „Jděte pryč,“ řekl.

Tajn zamrkal. „Cože?“

„Řekl ‚Jděte pryč‘,“ zopakoval šotek. „Nikdy jsem neslyšel, aby pták říkal ‚jděte pryč‘. Ty jo? A když už o tom mluvíme, nikdy jsem neslyšel, aby pták vůbec uměl mluvit – kromě jednoho, když se poštovní pták ve službách jednoho čaroděje ztratil v bočním větru nebo něčem takovým a přistál na stožáru ve vesnici v Hýlu. Ten mluvil asi pět nebo deset minut. Nikdo nevěděl, o čem to mluví, ale polovina vesničanů byla pak několik dnů neviditelná.“ Zaváhal, ztracený ve vzpomínkách. „Hodně věcí se tehdy ztratilo. Starej Ferman Touloubýl nikdy nenašel svoje vstupní dveře –“

„Budeš už zticha?“ utrl se na něj Tajn. „Ten pták na nás právě promluvil.“

„Já vím. Říkal ‚jděte pryč‘. Říkal jsem ti to.“

„Ale ptáci nemůžou mluvit!“

„Normálně ne.“ Šotek zvědavě strčil do ptáka holí. Ten se na něj podíval, nejdřív jedním okem, pak druhým a zase přešlápl. „Jděte pryč,“ řekl znovu.

„Myslíš, že je to to jediný, co umí říct?“ přemítal nahlas Čez. „Jen ‚jděte pryč‘? Kdybych ptáka učil mluvit já, tak bych přišel na něco lepšího než jen –“

„Jděte pryč, nebo nescházejte z cesty,“ řekl pták.

„To je mnohem lepší,“ přikývl Čez.

„Co tím myslíš?“ zahleděl se Tajn na ptáka, který si ho prohlížel zlomyslným žlutým okem.

„Jděte pryč, nebo nescházejte z cesty,“ zakrákal pták. „Jděte pryč, nebo nescházejte z cesty! Jděte pryč, nebo nescházejte z

cesty!“ Pták řekl, co měl, ještě jednou se na ně podíval, ulevil si na pahýl, roztáhl doširoka křídla a odletěl někam na druhou stranu údolí.

Sledovali, jak se pomalu zmenšuje v malou tečku, až se zcela ztratil. Tajn si přerovnal vaky na statných ramenou a znovu přistoupil k hraně srázu.

„Ještě pořád tam chceš jít?“ zeptal se šotek.

„Samozřejmě že ano. Proč by ne?“

„Slyšels, co ten pták říkal.“

„Od ptáků rozkazy nepřijímám. Jdeš taky?“

„Jasně, ale vsadím se, že dolů existuje snadnější cesta než ta, kterou se chystáš vydat ty.“ Šotek se odvrátil od strmého srázu. Malé stvoření se vydalo pryč, dolů po vzdálenějším svahu a směrem od skalního převisu, na kterém předtím stáli.

Tajn se zamračil a zavolal za ním: „To není, kudy šel ten pták.“

Čez se podíval zpátky. „No a?“

„Ten pták říkal ‚nescházejte z cesty‘. Možná bychom se měli vydat za ním.“

„Myslel jsem, že nepřijímáš rozkazy od ptáků.“

„Taky že ne, ale jsem otevřený návrhům, hlavně když směřují do míst, kam chci jít i já.“

„No tak se teda potkáme dole v údolí,“ řekl Čez. „Tohle vypadá jako pěkná a snadná cesta dolů. Někdo, kdo by se snažil šplhat z toho srázu, by si mohl ublížit.“

„Dělej, jak myslíš.“ Trpaslík pokrčil rameny, přehoupl se přes hranu římsy, našel úchyty pro ruce a přijatelná, i když vratká místa, kam dát nohy. Jelikož byl trpaslík z hor, šplhání pro něj byla druhá přirozenost a měl pramalou trpělivost na to, aby něco obcházel.

Sráz byl téměř svislý, ale skála byla rozpukaná a Tajn dokázal lehce najít oporu. Jak se spouštěl pod okraj římsy, viděl, jak si

šotek vesele cupitá dolů po mírném svahu kousek dál na sever.

Na dno údolí to bylo podle Tajnova nejlepšího úsudku asi osmdesát stop. Postupoval pomalu, ale jistě, spouštěl se s neústupnou vytrvalostí své rasy. Zrozen v Thorbardinu, největším království horských trpaslíků na Krynnu – a pokud věděl, možná jediném – šplhat po skalách pro něj bylo stejně přirozené jako kopat jeskyně a tunely. Vyhloubený v horském masivu byl Thorbardin víc než jen město. Bylo to seskupení měst, všechna hluboko pod horami. A měl mnoho vrstev. Ať tak či onak, Tajn šplhal po skalách celý život.

Trpaslík se blížil ke spodnímu konci srázu, když nad sebou uslyšel výkřiky a zvuky pohybu. Na Tajna dopadla sprška kamínků. Vzhlédl a uviděl šotka, jak skáče přes okraj srázu a chvíli zdánlivě visí ve vzduchu. Pak se rychle otočil a udeřil rozdvojenou holí do skály, kde se zaklínila v puklině a on na ní zůstal viset. Nad Čezem se objevila velká černá hlava a divoké žluté oči pohlédly dolů. Obrovská tlapa s vytaženými drápy se natáhla a pokusila se na šotka dosáhnout. Ten přeručkoval blíž ke skále, chytil se jí, vytáhl hůl z pukliny a zarazil ji do další o něco níž. „Ten pták měl pravdu,“ zavolal. „Myslím, že to zkusím tvojí cestou.“

Tajn se spustil několik dalších přehmatů níž a najednou seshora zase začaly padat kamínky. Ozval se zvuk pukajícího kamene následovaný výkřikem. V dalším okamžiku byl Tajn stržen z místa, kde se držel skály, jak na něm přistál šotek. Klubko rukou a nohou, vaků a rozdvojené hole, šotek a trpaslík narazili do svahu na konci srázu a kutáleli se dolů. Nabírali rychlost – černě strakatá koule kutálející se do bludiště balvanů a šterku dole, za sebou zanechávající oblak prachu. Kouleli se mezi spadány kameny, hned tudy a hned jinudy mezi skalami, jak je vedlo zvedání a klesání svahu. Odrazili se od jednoho balvanu, převalili se přes druhý, projeli dírou mezi dvěma zaklíněnými kameny a

slétli z menšího převisu. Pod nimi se třpytila voda, zvedala se, aby je pozdravila, a se šplouchnutím se nad nimi zavřela.

Šotek se vynořil a pohupoval se na hladině jako korková zátka. Zaprskal, zamrkal a zamířil k nejbližšímu pevnému povrchu – vystouplému břehu několik stop od něj. Vyšplhal na něj, zvedl se, voda z něj tekla proudem. „Páni,“ řekl. „Tvoje cesta je určitě rychlejší než moje.“

Když se mu nedostalo odpovědi, rozhlédl se. Po trpaslíkovi nebylo ani památky. Hladina potoka – hluboká, studená říčka, sotva dvacet stop široká – se zachvěla sbíhajícími se vlnkami a pak pokračovala nerušené v toku. Podíval se po proudu, pak proti proudu. Nikde nikdo. Vešel znovu do vody, jak nejdál mohl, a prakovkou začal bodat pod hladinou, hned na jednu, hned na druhou stranu.

Nic.

„Kam se ten trpaslík vydal?“ zamumlal Čez. Udělal další krok do hloubky, bojuje proti proudu, a píchl holí hluboko do potoka. Nenašel nic než vodu.

Několik yardů po proudu, poblíž břehu, se voda rozestoupila a vykoukly z ní černé kočičí uši, následované černým kožichem a pak tváří Tajna Hroudy, promáčeného skrz naskrz. Když měl trpaslík vousy nad vodou, vypustil dlouho zadržovaný dech a pak se vytrmácel po mělčině z vody.

„Co to tam děláš?“ obořil se na něj Čez. „Začínal jsem si dělat starosti. A nevěděl jsem, jestli umíš plavat!“

Trpaslík se obrátil a probodl šotka rozzuřeným pohledem. „Já plavat neumím! Musel jsem šlapat po dně.“ Sedl si, aby vylil vodu z bot a vaků, zase si je hodil na ramena a vydal se k šotkovi se zmatkem vepsaným ve tváři. „Proč jsi tam na mě skočil? Když neumíš lézt na skály, proč na ně lezeš?“

„Já na tebe neskočil,“ řekl Čez. „Spadl jsem na tebe. To je něco

úplně jinýho. To..." podíval se za promočeného trpaslíka a ukázal. „Víš, že tu máš kamarádky?"

Tam, kde začínaly houštiny, asi o padesát yardů dál po proudu, se vynořily čtyři obrovské kočky. Uši přitisknuté k lebce, oči zářící očekáváním lovu, blížily se ke dvojici. Jejich hluboké vrčení připomínalo vzdálené hřmění.

„Nemluv," řekl Tajn. „Utíkej!"

Běželi od břehu, přes naplavené kamení až tam, kde začínala růst tráva a křoví. Šotek vpředu zajel do křoví tak rychle a pružně jako zajíc hledající úkryt. Trpaslík, pomalejší a těžkopádnější, cítil na zádech horký dech a zapadl do plazivé zeleně, která se na něj lepila a škrábala a tahala ho, kamkoli se pohnul. S jednou paží vztyčenou, aby si chránil hlavu, se odrazil a skočil jako žába, krátké svalnaté nohy vynahrazující na síle, co neměly na rychlosti. Díky své výšce se mu stačilo jen přikrčit, aby zůstal skrytý. Přímou za sebou slyšel přecházet kočky, zkoumající, plížící se houštím skrytými stezkami a snažící se ho obklíčit ze všech stran, jak se pokoušely dostat před něj. Tajn zakopl a svalil se, na okamžik zůstal viset v trnitém porostu, než dopadl na zem porostlou přilnavým křovím. Zvedl se a znovu upadl. Najednou se mu v ruce objevila vidlice z ošoupaného tvrdého dřeva. Chytil se jí a následoval ji, jak ho táhla kupředu. Jeden krok, pak druhý.

„Dělej!" zavolal šotek. „Nemáme na to celý den!"

Jak ho Čez táhnul a jeho vlastní nohy tlačily, Tajn se nakonec dostal ze spleťtých houštin a odkulil se na volnou zem. Až na masu přilnavých rostlin a trnů přímo před tváří nic neviděl. Pokusil se vstát, ale zapletl se do rostlin omotaných kolem nohou a zase upadl. Za ním, nalevo i napravo, se ozýval řev velkých koček. Přikrčil se a očekával jejich útok.

Nic se nestalo.

Vedle něj se ozval šotek. „No podívej se na to! Myslím, že jsme

našli tu ,cestu‘.“

Šotek začal strhávat a přeřezávat rostliny ulpívající na Tajnovi a uvolnil mu tak výhled. Trpaslík se rozhlédl. Byli poblíž středu široké, otevřené cesty, která vedla do lesa. Její povrch byl z černého šterku, jednotlivé kameny se leskly ve třpytivém světle jako kousky uhlí. A kolem cesty postávalo několik obrovských koček, které na ně zíraly, mňoukaly a přecházely hned tím a hned druhým směrem kolem hranice šterku.

„Nechcou vejít na cestu,“ řekl šotek. „To je nejspíš to, o čem mluvil ten pták.“ Opět se obrátil k uvolňování plazivek plných trnů z Tajna, tahal za ně, přeřezával je a odhazoval jich plné náruče na všechny strany. „Ty seš ale zamotaněj,“ poznamenal vesele. „Vsadím se, že by na tobě za chvíli mohly začít růst ostružiny.“

Tajnovy paže už byly volné, tak se začal zeleně zbavovat sám, odmítaje šotkovu pomoc.

„Tohle je na to hodně dobrý,“ řekl Čez a ukázal mu nástroj, který používal. Tajn na něj zíral – byla to dýka z kočičího zubu.

„Co s ní děláš?“ dožadoval se. „Ta je moje.“

„Opravdu?“ šotek si ji lépe prohlédl. „Někde jsem ji našel, když jsme se kouleli dolů z kopce. Nejspíš jsi ji ztratil.“

„Vrať mi ji!“

„Dobře, dobře.“ Čez mu předal nůž. „Jestli ji chceš, tady je. To je v pořádku. Mám ještě jednu, úplně stejnou.“

Nad cestou z černého kamene zakroužil duhový krkavec a pak odletěl na sever, jako by jim ukazoval, kudy se mají vydat dál.

Ptáka sledoval ještě další pár očí, i když ne přímo. Vysoko na větrem ošlehaném útesu, mezi vrcholky na východ od Údolí cesty, u zamrzlého jezírka, klečel muž a upřeně sledoval jeho povrch. Tmavá kožešina z bizona, již měl omotanou těsně kolem ramen, ho chránila před chladem, jen tu a tam odhalovala barvu pláště,

který měl pod ní – pláště, jenž byl dříve jasně červený, ale jehož kápě a lemy vybledly do rudé západu slunce. Barva pláště ve stínu kápě splývala s nečesanými vousy, které měly šedou barvu zimního větru.

V ledovém jezírku byl obraz: dvě stvoření na černé cestě, kolem níž přecházely černé kočky, a černý pták, jenž těm dvěma ukazoval cestu. Obraz se zavlnil a zamlžil, jak závan větru nahrnul na led tvrdý suchý sníh. Aniž by vzhlédl, muž pozvedl dlouhou hůl s krystalem na vrcholu. V krystalu se zablesklo slunce a ozářilo ledovou hladinu. Zamlžená plocha se vyhladila, roztála a zase zmrzla do zářivého lesku. Ti dva v údolí se dali do pohybu, sledovali ptáka. Jako smrtící čestná stráž, kočky podél cesty se pohybovaly s nimi.

Pak se obraz posunul. V ledu se ukázala obrovská místnost s klenutým stropem, vysekaná ve skále. Setmělá a opuštěná obsahovala několik různých předmětů a staveb, z nichž největší bylo pódium, na němž spočívala krypta. Na stěnách skrytých ve stínech visely obrazy, všechny to nejlepší trpasličí umění. Pohled v ledu se zastavil na jednom obraze a přiblížil se: trpaslík ve zdobené zbroji vedoucí skupinu trpasličích válečníků zavátou horskou soutěskou. Obraz se zaměřil na tvář trpasličího vůdce.

Muž si pozorně prohlížel rysy tváře v ledu – široké, silné rysy trpasličí tváře, která poznala moc a poznala i bolest; inteligentní oči daleko od sebe, jež toho za života spatřily hodně a dokázaly to ocenit; tvář stvořená pro trpělivost, nyní zkroucená ve vzteku, jak trpaslík vedl armády k poslednímu útoku.

Muž studoval rysy na obraze jako již mnohokrát předtím. Zatřásl holí. Obraz se znovu změnil, zpátky na černou cestu v Údolí cesty. Tentokrát se pohled posunul blíž a zaměřil se na otrávenou, zamračenou tvář trpaslíka v černé kožešině s kočičíma ušima na hlavě.

Stejně jako muž studoval tvář na obraze v jeskyni, teď zkoumal tvář trpaslíka v údolí pod ledovým jezírkem.

3

Cesta z černého kamene se vinula a kroutila, jak postupovala dál do Údolí cesty. Podivně se zatáčela, často bez viditelného důvodu. Občas téměř narazila sama na sebe, takže poutníci zjistili, že jdou na jih v blízkosti místa – někdy to bylo dokonce na dohled – kde ještě před chvílí prošli směrem na sever. Pak mířila cesta zase chvíli rovně, jen aby znenadání zabočila na východ nebo na západ, jako by se vyhýbala nějaké překážce, kterou ani trpaslík, ani šotek neviděli.

Někdy se cesta zúžila, až byla sotva šest nebo sedm stop široká. Na takových místech se kolem okrajů shromáždily velké kočky – někdy tucet či víc, vrčící a čekající – a ti dva byli nuceni jít za sebou jako husy, probíhat uličkou chňapajících drápů, jak zvířata balancovala na okrajích cesty, nakláněla se a snažila se na ně dosáhnout.

„Tahle stvoření fakt nejsou přátelská,“ poznamenal Čez, když uhnul obrovské tlapě s ostrými drápy. Jak prolétala kolem něj, klepnul ji prakovkou. „Ošklivá číča!“ vynadal kočce. Odpovědí bylo zavrčení, které znělo jako hromobití.

Přímo za ním uhnul Tajn, jak se po něm ohnala další kočka. „Přestaň je tlouct,“ přikázal šotkovi. „Jen to zhoršuješ.“

„Nechápu, proč musíš být takovej mrzout,“ pokrčil šotek rameny. „Možná je pravidelně nekrmí. Zajímalo by měl, proč se

tahle cesta tolik kroutí. Nezdá se ti to divný, proč by si cesta měla dát tolik práce a obcházet něco, co tu není? Vsadím se, že jsme už ušli deset mil a nepohnuli se o víc než míli nebo dvě. Vidíš, a je to tu zase.“ Ukázal prakovkou. Před nimi se černá cesta ostře stáčela doleva a mizela v lese. „Vidíš nějaký důvod, proč bychom neměli jít rovně?“

„Vidím alespoň tucet hodně dobrých důvodů,“ odpověděl Tajn, jak počítal kočky.

„Myslím kromě nich. Co myslíš, že je tam, rovně, že ta cesta nechce, abychom to viděli?“

Tajn cítil, jak mu dráp přejel po okraji boty, a odskočil, pak se sehnul, když se mu kočka na druhé straně pokusila srazit hlavu. Otočil se, ztratil rovnováhu a upadl. Při pádu před sebou hrnul vlnu černého štěrku. Kočky uskočily bokem, ustoupily. Tajn se zvednul na kolena a rukou štěrk odhrnul. Vrstva štěrku byla rovnoměrně rozprostřená na hladkém povrchu cesty, jako by ji tam někdo nametl. Byla jen několik palců silná a pod ní byla jen holá hlína. Vzal hrst kamínků a hodil je po kočce. Kočka uskočila, jako by měla strach.

„Nemají ten štěrk rády,“ zamumlal Tajn. „Myslím, že se ho bojí.“

Čez se vrátil a pozoroval ho. „No, potom je to jednoduchý,“ řekl. „Jediný, co musíme udělat, je přesunout cestu.“

„Přesunout ji? Jak?“ svažtil nedůvěřivě čelo trpaslík.

„Já nevím,“ pokrčil Čez rameny. „Ty jsi tady trpaslík. Ty máš vědět o věcech, jako je přesouvání štěrku. Jak bys to udělal?“

„Kdybych chtěl, tak bych použil smyk. Něco rovného a těžkého na tahání z jednoho místa na druhé. Ale my smyk nemáme.“

„Možná bys mohl jeden postavit,“ navrhl Čez. „Všude tu jsou různé věci, který na to můžeš použít.“

Tajn si povzdech a rozhlédl se po lese kolem cesty. Ano, materiálu tu bylo dost, volně dostupného. A bylo tu taky dost obrovských černých koček, celých natěšených, až jeden z nich sejde z cesty, do jejich dosahu. „Jasně,“ řekl. „Ten spadlý kmen támhle by byl na smyk dobrý. A svázat by šel plazivkami. Ale je támhle, ne tady.“

„Tak pro něj běž.“ řekl šotek. „Jen okamžiček. Uvidíme, jestli ti budu moct udělat trochu místa.“ Bez zaváhání přistoupil k okraji cesty, zvedl hůl a praštil jí kočku přímo mezi uši. Zatímco se otřepávala, Čez praštil stejným způsobem ještě další dvě a čtvrtou nabral do žeber, pak se rozběhl podél okraje cesty, nohy rozhazující koberec z černého štěrku. Všechny kočky na té straně cesty se rozběhly za ním, vrčící a prskající. „Dělej!“ zavolal.

Na okamžik Tajn stál zaražený a sledoval mizející lov na šotka. „Rez a koroze!“ zamumlal. „Ten šotek je cvok.“ Pak spěchal z cesty, aby nasbíral materiál na smyk. „Nevím, proč to dělám,“ brumlal, jak ho táhl zpátky do bezpečí. „Nebyl to můj nápad přesunout cestu. Byl jeho.“

I přesto, když se šotek znovu objevil v zatáčce sledovaný skupinkou vzteklých koček, Tajn uvažoval na kmen stonky a zatěžoval ho kameny. Čez sledoval, jak pracuje, a nahlížel mu přes rameno. „Myslíš, že to bude fungovat?“ zeptal se.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl Tajn. „Dělám to jen, abych se procvičil.“

„Co je s tím špatně?“

„Za prvé, aby mohl smyk přesouvat štěrk, někdo musí jít před ním a táhnout ho. A ať to bude, kdo chce, musí být alespoň osm stop za okrajem cesty, než se tam štěrk dostane.“

„To by mohlo být trošičku riskantní,“ přiznal Čez a pozoroval číhající kočky. „Ale když nepotáhneš moc rychle, mohl bych jít za tebou a...“

„Já? Táhnout?“

„Je to tvůj smyk,“ podotkl šotek. „Kromě toho, jsi větší než já. Mimo to, můžu jít za tebou a házet štěrky před tebe, dost na to, abych udržel kočky z dosahu, zatímco přesuneš cestu.“

„Nevidím nic špatného na tom nechat tuhle zatracenou cestu tam, kde je!“

„O tom jsme už mluvili,“ řekl šotek.

Když se vzaly v úvahu okolnosti jeho konstrukce, fungoval smyk celkem dobře. Černý štěrk na cestě byl jen několik palců silný a pod ním byla jen obyčejná hlína. Když se Tajn zapřel rameny o uvázané rostliny a táhl smyk, zvedala se před ním rostoucí hromada černých kamínků a za ním zůstávala holá půda.

„To je skvělý,“ zakřenil se Čez. „Jen jdi k té zatáčce a až tam dojdeš, pokračuj rovně. Jsem přímo za tebou.“

„To je úleva, že to vím,“ zavrčel trpaslík.

Když se dostal k zatáčce, Tajn se sotva vlekl. Hromada štěrku před smykem narostla tak, že to vyžadovalo veškerou jeho sílu, aby jí vůbec pohnul. Zaváhal na okraji cesty, tváří v tvář kočkám. Pak mu přes ramena začaly létat černé kamínky, některé se mu strefovaly do zad, jak šotek nadšeně házel celé hrsti tak rychle, jak jen mohl. Kočky vrčely a prskaly, ale ustoupily. „Sundej ze smyku závaží,“ zavolal dozadu trpaslík.

„Proč?“

Vyletěla další hrst kamínků, jeden poměrně velký trefil Tajna do tváře, jak se otáčel.

„Aby mohl štěrk rozprostírat, místo aby ho sbíral. Přestaň se hádat a udělej to!“

Čez odstranil ze smyku kameny, a jak se Tajn zase opřel do postroje, pokračoval v házení štěrku.

V době, kdy byl smyk prázdný, měla cesta na jih od zatáčky v sobě pruh holé hlíny od středu k okraji a nová černá cesta šířky

smyku vedla asi padesát stop do lesa. Čez běhal po nové cestě tam a zpátky a nakukoval do lesa. „Ještě nic zajímavýho. Měli bychom jít pro další náklad šterku.“

Další pruh z hlavní cesty prodloužil cestu o dalších padesát stop, třetí je dostal hluboko do lesa, téměř mimo dohled cesty, po které původně šli. Šotek stál na samotném konci pásu černého šterku a mžoural do lesa. „Něco tam je, před námi,“ ukazoval. „Ale nedokážu poznat, co to je. Ale je to něco velkýho. Ještě jeden náklad šterku a budeme u toho.“

„Ještě jeden náklad a vymažeme původní cestu tam vzadu,“ podotkl Tajn.

„Och, no ták. Kde je tvůj smysl pro dobrodružství? Už jen jednou.“

Vydali se zpátky a Tajn byl skoro u mýtiny s cestou, když se zastavil. „Teď se podívej, co jsme udělali,“ zavrčel. Před nimi volně přecházely černé kočky přes hlavní cestu. Ať jim černý šterk dělal cokoli, nebylo ho ve vyčištěné části dost, aby to fungovalo.

Šotek vážně studoval nastalý problém, ústa našpulená a špičatá ouška sebou občas zacukala, jak usilovně přemýšlel. Nakonec pokrčil rameny. „To nevádí. Stejně tamtudy nejdeme.“

„Ale ani se nemůžeme vrátit,“ poukázal trpaslík. „Mohli jsme chtít, však víš. Mohli...“ Zastavil se a chytil šotka za rameno. „To, co jsi udělal před tím, jak jsi kočky odvedl... můžeš to udělat znovu?“

„Asi jo. Ale už to nebude taková švanda. Takový hrátky se časem omrzí, víš?“

„To je mi jedno,“ řekl trpaslík. „Prostě to udělej.“

Šotek pokrčil rameny. „Hádám, že ještě jednou nebude ničemu vadit. Tak pojďte, koťátka. Je čas se znovu proběhnout.“ Dlouhaje a rýpaje do vrčících šelem, Čez obešel zbytek cesty, za sebou víc než tucet koček běžících podél vzdálenější strany cesty. S

posledním prásknutím hole oběhl kolem zatačky, velké kočky v těsném závěsu. Najednou sám se Tajn zapřel do smyku a jal se spravovat šterk na hlavní cestě. Uběhl nějaký čas, než se šotek vrátil, spolu s dlouhým zástupem našťvaných koček. Když viděl, co trpaslík dělá, Čez vykřikl a utíkal k němu. „Co to děláš?“ chtěl vědět. „My ten šterk potřebujeme! Proč ho dáváš zpátky?“

Tajn těžce oddychoval, sundal si z ramen závěsy smyku a zkontroloval práci. Cesta sice nebyla tak pěkně rovná jako předtím, ale byla zase černá a lemovaná na jedné straně kočkami. „Protože ho už nepotřebujeme,“ řekl trpaslík. Vzal si vak, došel až k východnímu okraji cesty a pak odešel do lesa. Za ním, na druhé straně, skupina koček jen bezmocně vrčela. Žádná z nich se nebyla schopna dostat přes cestu.

„No tak, pojď už,“ ohlédl se Tajn. „Jdeme se podívat na to, co jsi chtěl tak moc vidět.“

Kdysi to mohl být stroj, někdy v pradávných dobách. Nebo to mohla být budova. Možná obojí. Teď to byla ohromná hromada trosek a zlámaných kusů kovu, pomalu podléhajících vlivu živlů a přírody. Na vrcholu hromady se tyčily stovky let staré stromy, popínavé rostliny a křoviny porůstaly svahy a koberec ze spadáných listů a travou porostlé hlíny neměl daleko k tomu, aby to pohřbil.

Tajn a Čez kolem toho obcházeli, nahlíželi, poklepávali a páčili.

„Tohle vypadá jako část kola,“ komentoval šotek. „Ale proč by ho někdo vyrobil kolo patnáct stop vysoký? Páni! Podívej na tyhle věci, co tu tak z té hromady trčí. Co je to? Vrtáky? Jsou tak velký jako – a tohle je nějaký starý rezavý řetěz. Když bylo to železo ještě dobrý, každej článek musel vážit tunu. Zajímalo by mě, co bylo tohleto. Možná vysoká pec? Všiml sis, že všechny kameny, který tu jsou v okolí rozházený, jsou hranatý? Mohla to být

dlažba. Co myslíš, že to bylo, když to ještě něco bylo?“

„Nemám nejmenší tušení.“ Tajn se hrabal v narudlé hromadě nejasně tvarovaných kusů rzi a přitom zvedal jemný rezavý prach, který se na jeho černé kožešině usazoval jako rezavě zbarvený sníh. Po několika minutách se narovnal a v rukou držel dlouhý, tenký předmět, aby si ho lépe prohlédl. Byl to prut, téměř šest stop dlouhý, potlučený a pokřivený následkem staletí rezavění v zemi. Z jeho váhy ale věděl, že pod vrstvou rzi ze skrývá dobrý kov. Odložil ho na bok a pokračoval v hrabání.

Šotek nějaký čas prozkoumával prastarou hromadu, oči s každou novou záhadou čím dál rozzářenější úžasem. Tu a tam něčím pohnul, věřil, že ať tohle byl vnějšek, čeho chtěl, tak to má určitě i vnitřek a někde by mohl být i vchod. Žádný nenacházel, přebíhal sem a tam po povrchu té věci, tahal a tlačil za všechno, co vyčnívalo, a zkoušel, co se pohne. Na jednom místě vyčnívala do výšky rezavá zlomená tyč. Odstranil od její základny kameny a zatáhl. Hluboko pod ním něco zavržalo a velké kusy pahorku se nepatrně pohnuly. Trpaslík pod hromadou vykřikl a pak se objevil nahoře.

„Za to se omlouvám.“ Čez na něj zamával. „Hádám, že ať to bylo cokoli, už to nefunguje.“

Trpaslík se varovně zamračil a vrátil se k tomu, co dělal předtím. Čez pokračoval v průzkumu. Na jednom místě, na hranici vyvýšeniny, odkopl kámen a našel tlustý, roztrhaný plát něčeho zelenomodrého, co kdysi mohl být bronz. Otřel ho tunikou a spatřil na jeho povrchu písmena. Posadil se a začal je číst nahlas. Většina z nich byla zkorodovaná natolik, že se nedala přečíst, ale několik slov dokázal částečně rozluštit:

„...žasný prorážeč zdí, vybaven druhotným pro... oj rychlostní samohybný... bate... nejsou součástí...“

A jinde, „...model číslo jedna –“

„Gnómové,“ řekl Čez a přikyvoval nad tím odhalením. Vyšplhal na vršek hromady. Pod ní Tajn přesouval kameny do kruhu. Čez si přiložil ruce k ústům a zavolal. „Gnómové!“

Trpaslík zvedl hlavu. „Cože?“

„Gnómové!“ opakoval šotek. „Tohle byl nějaký gnómskej stroj. Našel jsem jeho štítek.“

„A co to dělalo?“

„Nevím. Ale postavili ho gnómové, tak asi nic hezkýho.“

Tajn se otočil a pokračoval v přesouvání kamenů.

Čez ještě chvíli zkoumal prastarý vrak, pak si oprášil tuniku, hodil si vak na záda, vzal do ruky hůl a šel najít trpaslíka. „Tohle bylo zajímavý,“ řekl. „Pojďme dál a uvidíme, co ještě najdeme.“

„Mám práci,“ zabručel Tajn, jak skládal jeden kamenný blok na druhý.

„Co to děláš?“

„Našel jsem použitelný kov. Dělám výheň, abych ho zpracoval.“

„Ach.“ Šotek obešel kamenný kruh kolem dokola, oči rozzářené. „Co chceš udělat?“

„Kladivo, samozřejmě. Jediná věc, kterou umím vyrobit bez kladiva, je kladivo. I když nebude moc dobré, když nemám kladivo, kterým bych ho mohl vykovat.“

„Kladivo,“ přikývl Čez žasnoucí nad trpaslíkovou logikou. „A pak co?“

„Co?“

„Co uděláš pak, až budeš mít svoje kladivo?“

„Další kladivo. Jakmile budu mít hrubé kladivo, které budu moci používat, budu s ním moci udělat moc dobré kladivo. A pak, jestli se tady ten prut bude dát roztavit a vykovat, udělám z něj meč.“

„Je tohle část plánu, kterej ti pomůže stát se bohatým a

slavným?“

„Takový plán nemám,“ zavrčel trpaslík. „Nemám ani kladivo, ani meč, tak nejdřív to podstatné.“

„Mám pocit, že to bude chvíli trvat.“

„Bude to trvat tak dlouho, jak dlouho to bude trvat.“

Zbytek dne se Čestal Podkeřník toulal kolem, zkoumal tichý les a stával se čím dál netrpělivějším. S příchodem noci se vrátil k hromadě vraku, vzal si z Tajnovy hřející pece oheň a udělal večeři sestávající z kočičího masa a kůrového čaje. Pak šel spát za zvuku trpasličího rámusu rozléhajícího se nocí.

S příchodem prvního ranního světla se šotek probudil, protáhl se a odcupital se podívat na trpaslíka. Tajn teď měl funkční – i když hrubé – kladivo a používal ho, aby vyrobil lepší kladivo z kusu nalezeného železa.

Šotek se nakonec rozhodl, že už viděl dost. „Jdu napřed,“ řekl. „Chci se podívat, co je tu ještě kolem zajímavého.“

„Šťastnou cestu,“ řekl Tajn, aniž by vzhlédl od práce.

„Tobě taky,“ odvětil Čez. Vyrazil na sever, pak se otočil zpátky a prošel několikrát mezi hromadou šrotu a cestou, na jejíž vzdálenější straně přecházely obrovské kočky.

Tajn byl zcela pohlcen tím, co dělal. Dobré kladivo se už pěkně rýsovalo a už se mu podařilo i očistit stopy času z dlouhého prutu a prohlédnout si kov pod nimi, ochutnat ho. Byla to dobrá ocel. Bude z ní dobrá čepel... a možná víc než jedna.

Šotek se znovu zastavil vedle výhně. „Hodně štěstí na tvé cestě,“ řekl.

„Tobě taky,“ Tajn zvedl hlavu. „Měj se.“

„Ty taky,“ Čez zamával a vyrazil na sever. Dlouho poté, co Čez odešel, trpaslík vzhlédl od práce, v obličeji zamyšlený výraz. Kolem dokola jeho výhně byl na zemi kruh černého šterku. Šotek, než odešel, kolem něj vytvořil bariéru pro případ, že by se některá

z koček dostala přes cestu nebo ji obešla.

4

Tajn pracoval u výhně v lese celý den a většinu dalšího. V zakopané peci páčil z tvrdého dřeva dřevěné uhlí, aby měl čím živit oheň ve výhni. Ten pak šlapacím měchem z kmínků mladých stromků a kočičí kůže vyháněl do pulzujícího žáru. Jeho první kladivo nebylo o moc lepší než hrouda železa, roztavená, zbavená nečistot a znovu zformovaná ve formě z jílu. Ale s jeho pomocí vykoval druhé – kladivo, které by mu mohl závidět dokonce i hylarský princ nebo daewarský obchodník z nejlepších síní Thorbardinu. Neboť ačkoli Tajn Hrouda – sirotek bez jakýchkoli známých příbuzných – byl zařazen mezi prosté kopáče, a někdy dokonce vydědence v hemžící se říši v Karoliských horách, ušlechtilá řemesla, když se jich jednou chopil, pro něj byla hračkou.

Často během let dětství sledoval ostatní svého věku učit se řemeslu kovářskému, kamenickému nebo jiná taková vznešená povolání. Někdy žárlil, že ti, kteří byli vyvolení, měli někoho důležitého, aby je podpořil. Jeho ruce toužily po tom chopit se dobrých nástrojů, srdce se chvělo touhou po šanci dělat takovou práci, jakou ti šťastnější budou jednoho dne vykonávat. I přesto nebyl v takové situaci sám. V sedmi městech království pod horami byly vždy tisíce dětí, které neměly přístup k váženému jménu nebo pohodlí majetku. Děti ulic a nor, potomci válečníků,

kteří se nevrátili domů, nebo obchodníků ztracených v cizích zemích, sirotci a opuštěné děti ze všech koutů. Bylo zvykem trpaslíků Thorbardinu, že o tyto děti bylo postaráno a získali alespoň základní vzdělání, aby jim nikdy nechyběla práce nebo základní potřeby.

Tajn vyrostl jako všichni ostatní, naučil se spoustu nižších dovedností, které zcela ovládal. Jen někdy – někdy během všech těch let nějaká jeho část zuřila a usilovala o uznání. A tehdy...

Když byl ještě chlapec, o několik palců menší, než byla teď jeho plná výška čtyři stopy a šest palců, měl Tajn za úkol uklízet kovárny Baráka Sekáče. Našel kousek odhozeného železa obohaceného niklem, vyleštil ho a vrátil zaměstnavateli.

„Pěkná cetka,“ řekl mu na to starý Sekáč souhlasně. „Ty rád pracuješ s kovem, mladíku?“

„Ano, pane. Mám rád dotyk dobrých kovů, jejich zvuk a chuť.“

„Pak si tenhle nech,“ řekl mu starý trpaslík. „Hraj si s ním ve výhni a na kovadlině, jestli chceš. Ale až skončíš se svou prací.“

Tajn kousek železa zpracovával několik týdnů, dlouho do noci, když už nikdo nebyl vzhůru, a malá dýka, kterou z něj vyrobil, natolik potěšila Baráka Sekáče, že kovář mladíkovi dal trochu mosazi a kus ebenu, ze kterých měl vyrobit rukojeť.

„Máš talent na výrobu zbraní, Tajne,“ řekl mu Sekáč. „Možná byl některý z tvých předků řemeslník. Je velká škoda, že neznáš svůj rodokmen. Ale, koneckonců, to nezná většina sirotek. Nech si tu dýku a dál se uč. Umět řemeslo je mnohem důležitější než vědět, kdo jsi.“

Tajn dýku nosil patnáct let a někdy se mu zdálo, že mu šeptá, „Podívej se na mě, Tajne Hroudo. Já nejsem obyčejná dýka a ty nejsi obyčejný trpaslík. Podívej se na svůj odraz ve mně. Možná ti jednoho dne tvůj odraz řekne, kdo opravdu jsi.“

Díval se na svůj odraz a přemítal. Dokonce i tehdy, léta před

tím, než se mu rozšířila ramena a narostly vousy, si byl vědom, že vypadá trochu jinak než většina trpaslíků kolem... ne zcela typický a obyčejný Daewar, které potkával v obchodních křižovatkách. V některých ohledech dokonce připomínal hylarské trpaslíky – ne, že by to něco znamenalo, protože nebyla o nic větší naděje, že by vypátral svůj rodokmen mezi Hylary než mezi Daewary. Nalezenec je nalezenec, a to platilo kdekoli v Thorbardinu.

Tehdy se mu také začaly zdát sny. Stejný neodbytný sen, znovu a znovu. Někdy neuběhl ani týden, než se sen znovu zopakoval. Tajemné místo, tajemná truhla nebo krabice nebo jiná nádoba, a stará, rohatá válečná přilba, kterou držel v rukou, ale nějak si ji nikdy nedokázal nasadit na hlavu.

Uběhla léta, dospěl a našel si práci u Rogara Zlatopřezky, obchodníka. Sloužil mu jako balič a někdy jako poslíček, chodící za Jižní bránu, aby pomohl s výstrojí a zbožím jeho partnerům mířícím do Měnířova nebo na jiné místo, kde se scházeli obchodníci. Tajn se do Měnířova jednou sám dostal. Potkal tam elfy a lidi, gnómy a šotky. Viděl východ a západ slunce, cítil nezměrnost vnějšku, světa, který nebyl omezen prostorem pod horami.

Zpátky v Thorbardinu, plný zážitků a údivu, Tajn poprvé v životě kráčel stejně hrdě jako každý jiný trpaslík. A tehdy potkal Jilian. Jilian Polenovou. Oči mu teď zvlhly, vzpomínal si, jak způsobila, že se mu rozbušilo srdce... a jak pracoval, aby si získal její přízeň. Věděl od začátku, že jím její otec pohrdá, ale to se nezdálo důležité. Jilian měla vlastní hlavu, a co si myslel Ohar Poleno, nemělo mít žádnou váhu...

Dokud zase neměl sen, a tentokrát doprovázený pocitem naléhavosti. Tentokrát k němu sen promlouval o osudu a on si nemohl pomoci a věřil mu.

A starý Poleno tuhle příležitost využil, aby Tajnovi vysvětlil, kdo ve skutečnosti je – obyčejný nalezenec, který sáhl po něčem, na co neměl právo.

Jeho ocelová dýka s mosaznou a ebenovou rukojetí zmizela. Byla to jedna z těch věcí, o kterou ho Polenoví lupiči okradli, když ho vyhnali do divočiny. Možná zmizela i Jilian. Tajn si byl jistý, že Ohar Poleno by své dceři neřekl, co udělal, takže jediné, co se kdy Jilian dozví bude, že Tajn odešel a už se nevrátil. Možná ho bude dokonce považovat za mrtvého. Ještě pořád byl v pokušení vrátit se přímo k Jižní bráně, dát zlodějům ochutnat poctivého železa a zatřepat Oharem Polenem, až by mu cvakaly zuby. Starý zlomyslný kýbl rzi.

Ale sen ho volal. Existovalo něco, co musí udělat, a hluboko uvnitř věděl, že se nemůže vrátit do Thordbardinu, dokud to neudělá... nebo se alespoň nepokusí, jak bude jen nejlépe moci.

„Stát se bohatým a slavným,“ řekl šotek. Tajn při té myšlence podrážděně zavrčel. Co může šotek vůbec vědět?

Nové kladivo se tvarovalo na jeho provizorní kovadlině. Bude vážit čtyři libry. Pověděly mu to jeho ruce a on věděl, že se nemýlí. Hlava měla na jedné straně plochu na tvarování a na druhé špičatý vyvažovací hrot. Kladivo, které dokáže ohnout nejsilnější táhlo nebo vytvarovat nejjemnější fligrán... a bude sloužit jako dobrá zbraň, pokud by byla potřeba. Dokončil poslední úpravy, popustil čelo a hrot a zasadil ho na topůrko ze silného tmavého dřeva ovázaného v místě úchopu surovou kůží. Pak vyrobil poutko, aby ho mohl nosit, zhluboka se nadechl a rozhlédl se kolem po kusu kovu, ze kterého vyková meč.

Několik stop od něj stál muž, nenucené se opíral o hůl a trpaslíka pozoroval. Tajn netušil, jak dlouho tam muž stojí. Neslyšel ho přicházet. Ale vybledlý rudý plášť pod kápí z bizoní kožešiny mu prozradil, kdo to je. Trpaslík pocítil bodnutí

nechuti... nechuti, a víc než jen trochy obezřetnosti. Čaroděj.

„Na tom stát se bohatým a slavným nevidím nic špatného, Tajne Hroudo,“ řekl čaroděj hlasem tak slabým a ledovým jako zimní vítr. „K docílení jistých hodnotných cílů je to správný přístup.“

Trpaslík se na něj zamračil a o krok ustoupil. „Naslouchal jsi mým myšlenkám? Pokud ano, pak víš, že jsem to nebyl já, kdo to řekl, ale jeden šotek.“

„Není třeba číst myšlenky někoho, kdo si mluví sám pro sebe, zatímco pracuje, Tajne Hroudo.“

„Jak víš, kdo jsem? Sám sobě jsem své jméno neříkal.“

„Och, ale já o tobě vím, Tajne Hroudo,“ řekl čaroděj. „Možná toho o tobě vím víc než ty sám.“

„Kdo jsi a co o mně víš?“

Muž si povzdechl, sklonil hlavu, vousy šedé barvy plískanic poskočily, jak přikývl. „Už mi říkali mnoha jmény, mladý trpaslíku. Někteří mi říkají Horostín Poutník. Jestli mě chceš nazývat jménem, to bude stačit.“ Přistoupil blíž ke stále ještě žhnoucí výhni a natáhl ruce k teplu, jako by se chtěl ohřát. Podíval se na nové kladivo. „Už jsi na ně vtiskl erb nebo znak? Už jsi ho pojmenoval nebo učinil svým?“

Trpaslík zase ustoupil, ale odepjal kladivo z opasku a natočil ho ke světlu. „Jen jsem do něj vtiskl své iniciály. Podívej se sám. Jaký znak bych měl použít?“

Čaroděj zamžoural na kladivo. „Ach, ano, vidím. T. H. Tajn Hrouda. Je to tedy skutečně tvé kladivo.“

„Co ode mě chceš?“

„Já jdu samozřejmě s tebou. Myslel jsem, že to víš.“

„A proč bych to měl vědět?“

„Máš pravdu, ovšem,“ připustil muž. „No, nejprve musíme jít navštívit Irdu.“

„Koho?“

„Irdu.“

„Proč?“

„Víc se dozvíme, až se tam dostaneme. Tak pojď. Hned.“

„Já nikam nejdu!“ Tajnovi se naježily vousy zlostí. „Musím vykovat meč.“

Čaroděj se podíval na prastarý, zrezivělý prut železa. „To není materiál pro tvůj meč, Tajne Hroudo. Po cestě bude lepší. A teď už pojď. Tohle údolí pro mě není příjemné a nechci tu zůstat o nic déle, než musím.“

Tajn rozhodně zavrtěl hlavou, zuby zuřivě zaťaté. „Nevím, o čem to mluvíš, a já nikam jít nechci!“

„Myslím, že bys měl,“ řekl potichu čaroděj.

„Proč?“

„Kvůli nim.“ Čaroděj hlavou naznačil směr.

Tajn se tam podíval a prudce se nadechl, drapl vak a utíkal, sotva si vědom muže v plášti po svém boku. Za nimi se hrnula záplava skákajících, běžících a kráčejících černých koček.

Čaroděj byl o polovinu vyšší než Tajn, a když zvedl lemy pláště a rozběhl se, nechal trpaslíka za sebou. „Tudy!“ zavolal. „Cesta se stáčí zpátky přímo před námi!“

Tajn běžel, jak nejrychleji dokázal, ale s každým krokem byly kočky blíž a blíž, jejich hluboký burácivý řev se přibližoval jako příval útočných bubnů. Když ucítil, jak mu jejich dech hřeje záda, sevřel kladivo v jedné ruce, dýku ze zubu v druhé, zastavil se a otočil. Trpaslík se přikrčil a vyrazil válečný pokřik. Postavil se jim a kočky zaváhaly. Další kočky přicházející za nimi se srazily s těmi před sebou. V okamžiku z nich bylo klubko drápajících, prskajících koček útočících jedna na druhou, plížících se a vyskakujících, zápasících a převalujících se. Tajn pozvedl kladivo a začal postupovat kupředu, připraven vejít mezi ně, ale za krk ho

chytila cizí ruka, otočila ho a strčila kupředu.

„Utíkej!“ přikázal čaroděj. „Teď není čas na hry!“

Logice toho prohlášení se nedalo odporovat. Tajn se rozběhl. Za pasekou byl les a za lesem cesta z černého kamene. Dorazili s kočkami chňapajícími jim po patách a trpaslík přecházel bezpečně podél okraje cesty a vrčel stejně zběsile jako zklamané šelmy, které se po něm natahovaly. Konečně dostal Tajn vztek pod kontrolu, zavěsil si kladivo za opasek a otočil se k čarodějovi. „Jak si myslíš, že se kočky dostaly přes cestu? Měly být všechny na druhé straně.“

Muž s nezájmem pokrčil rameny. „To je velmi stará otázka. Proč kočky přecházejí přes cestu?“

„U rzi a špíny!“ vrhl po něm Tajn zlostný pohled. „To jsou kuřata, ne kočky! A nesnaž se změnit téma. Ptal jsem se, jak se ty kočky dostaly na druhou stranu.“

„Ach, to. Nechal jsi tam smyk z padlého kmene. Někdo prostě jen zase přesunul štěrk.“

„Ale kdo by –“ trpaslíkova tvář se zatměla vzteky. „Ty! To ty jsi to udělal! Proč?“

„A šel bys jinak se mnou?“

Tajn se pokusil něco říct, ale nemohl přijít na nic vhodného, tak si jen odplivl.

„Není důvod se omlouvat. Každý trpaslík hodný svého jména by raději tavil železo, než cestoval. Máte to v povaze. Mohl jsi tam zůstat týdný místo toho, abys hledal Irdu. Chceš odpovědi na své otázky, ne?“

„Já nemám žádné otázky!“

„Ale samozřejmě že máš.“ Čaroděj se narovnal do plné výšky a šedé oči nad šedým vousem se zaměřily na něco velmi daleko. „Všichni mají otázky.“ Nejprve si Tajn myslel, že muž vypadá staře. Teď si uvědomil, že není tak starý, jak vypadá, ale... bezvěký. „Můžeš se dozvědět, kdo jsi vždycky byl,“ řekl čaroděj,

„pokud máš dar vědění. Ale nemůžeš se dozvědět, odkud přicházíš, dokud nezjistíš, kam jdeš.“

Tajn ucítil, jak se mu po zádech rozlil chlad. „Ty teď čaruješ, čaroději?“

„Och, slitování, kdepak,“ odpověděl muž a otočil se. „To ti tvůj malý přítel neřekl? Zde jsou kouzla nebezpečná a nevypočitatelná. Tohle je Údolí cesty.“

* * *

Už mnoho dní sledovala Jilian Polenová průchody daewarského města, často chodila na tržiště na třetí a třinácté ulici a nacházela si výmluvy, aby navštívila živou obchodní čtvrť poblíž brány na jedenácté ulici, kde se shromažďovalo a prodávalo zboží z ostatních klanových měst v Thorbardinu. Svezla se vlakem do východních nor, kde Tajn Hrouda občas pracoval na polích, když pro něj ani Barák Sekáč, ani Rogar Zlatopřezka neměli práci.

Kam šla, tam se ptala po Tajnovi, ale nikdo ho v poslední době neviděl. Možná, navrhoval někdo, musel doručit zprávy pro Rogara Zlatopřezku do jeho obchodního tábora západně od Thorbardinu v Karoliských horách. Ale ne, jeden ze Zlatopřezkových strážných řekl, že si je jistý, že v poslední době se žádné zprávy neposílaly, a jelikož se sám Zlatopřezka připravoval na obchodní cestu do Měnířova, mohl takové zprávy doručit sám.

Den za dnem měla větší starost. To se Tajnovi nepodobalo, jen tak zmizet a neříct jí, kam jde. Přesto, ode dne, kdy ho vzala za svým otcem – tehdy si byla jistá, že mu její otec pomůže, ale ten bez zaváhání odmítl – Tajn zmizel. Někdo říkal, že si Tajn šel znovu promluvit s Oharem Polenem sám. Ale její otec říkal, že to štěně už znovu neviděl, a co víc, ani nechtěl.

Jilian teprve nedávno – jak říkali ve slušné společnosti –

dosáhla plnoletosti a mezi mladými muži Thorbardinu rozhodně netrpěla nedostatkem obdivovatelů. Byla drobná a statná, vysoká čtyři stopy a tři palce, se širokou, jemně tvarovanou tváří trpasličího anděla a tělem plným ladných křivek, které nedokázalo zakrýt ani cudné oblečení, proto bylo jen přirozené, že by měla mít nápadníky. A také měla. Přicházeli po tuctech a Ohar Poleno se zaměstnával ověřováním jejich rodinné linie a finanční situace. Ale jen ztrácel čas. Jilian se už rozhodla. I když se za ní na tržišti ohlíželi mladí muži z hylarských šlechtických rodin s otevřenými pusami a okouzlenýma očima, necítila při tom víc než pobavení. V Tajnu Hroudovi viděla něco, co nejspíš nikdo jiný neviděl, ale na tom nezáleželo. Ona to viděla a neměla v nejmenším úmyslu nechat mladého trpaslíka zmizet.

A to taky řekla otcí, z očí do očí. Tím svým přímým způsobem, který ho vždy rozzuřil, mu Jilian vysvětlila, že, při Reorxovi, se sama rozhodne, se kterým mužem stráví život. A že se ona, při Reorxovi, rozhodla pro Tajna Hroudu.

Nebylo to tím, že by Tajn byl nejkrásnější z mladých trpaslíků, které viděla – ačkoli jeho široká ramena, zamyšlené, daleko od sebe posazené oči, téměř černé vousy rostoucí dozadu v divokých pramenech podél svažujících se tváří jí připomínaly staré obrazy, které viděla, malby lýtých hylarských válečníků dávných časů. Nebyl ani ten nejzábavnější; někdy, když na něj přišly chmury, se s Tajnem téměř nedalo mluvit, byl ztracený v temných, skrytých myšlenkách, které nechtěl – nebo nemohl – vyslovit.

A byl nalezenec.

Osiřelý takovým způsobem, který nezanechal žádné záznamy o jeho rodokmenu, Tajn byl tak trochu záhadou pro ty, kteří z povinnosti či vášně vedli záznamy o obyvatelích trpasličí říše. Byl jistě občan Thorbardinu, ale neměl žádný rozpoznatelný znak kromě toho, že byl sirotek a dělník.

Ale Jilian teď měla starosti. Prostě zmizel a zdálo se, že ho nikdo neviděl. A když požádala otce, aby ho začal hledat, starý Poleno se jen ušklíbl a řekl. „Zaplať Reorx, že je pryč. Byl to jen povýšenec, kterej se nikdy nenaučil, kde je jeho místo.“

Dohadovala by se s otcem nebýt příchodu skupinky hrubě vypadajících ozbrojenců, kteří s ním chtěli mluvit ohledně nějaké záležitosti a odmítali odejít, než se tak stane. Ona s otcem vlastně nechtěla mluvit vůbec. Ve skutečnosti ho od Tajnova zmizení sotvakdy viděla, jelikož se starala o vlastní věci mimo domov a jemu se, když byla doma, vyhýbala.

Až dodnes.

S takřka nulovou komunikací se jistě nezbytnosti jako platby za vodu a udržování plné spíže – věci, které obvykle obstarávala Jilian – nahromadily v domácnosti Polenu tak, že s nimi musela něco udělat, nebo se objeví penále za pozdě zaplacené účty za vodu nebo olej. Takže vešla do pokojů svého otce, aby od něj získala potřebné peníze, a zjistila, že je zrovna pryč.

Jilian po mnoha měsících otevřela soukromý pokoj starého trpaslíka.

Nyní stála u dveří a držela v rukou dýku – malou dýku z oceli s rukojetí z mosazi a ebenu. Byla to dýka, kterou viděla mnohokrát, ale ne mezi věcmi svého otce. Patřila Tajnu Hroudovi.

5

Čestal Podkeřník byl trošku našťvaný, že trpaslík opustil, co se zdálo být zajímavou výpravou, kvůli tomu, aby si mohl hrát s ohněm, železem a takovými věcmi. Ale stejně jako všichni šotci nezůstal našťvaný dlouho. Pro šotka bylo ve světě příliš mnoho fascinujících věcí, na které se prostě musel podívat, než aby mohl dlít jen u jedné z nich... dokonce i u takové, jakou byl vyhnáný trpaslík, který dokázal holýma rukama zabít obrovskou kočku a udělat si králičí obleček.

Neušel ještě ani míli a našel si další fascinující věc. Les v tomto údolí, alespoň z toho, co zatím viděl, byl prastarý. Sukovité a pokroucené stromy z tvrdého dřeva, některé stále ještě nesoucí barvy podzimu, ačkoli mnoho z nich už bylo holých, hovořily o staletích, během kterých tu stály, zatímco jílovitá půda pod nimi, pod silným kobercem spadlých listů, hovořila o mnoha generacích takových stromů, které tu rostly a padly před nimi. Zdálo se, že les říká, že tu uběhly tisíce a tisíce let a nic zvláštního se nestalo. Nic se nezměnilo.

A přesto tam, kde se země svažovala k malému potůčku, tam se les změnil. Na druhém břehu toku byl jiný druh porostu, mladší a méně skličující. Čez se vyšplhal na protější břeh, a jak se procházel, pozoroval všechno okolo. Stromy zde byly taky velké, ale mladší a více různorodé. Les hovořil o stovkách let... ale ne o

tisících.

„Shořel,“ řeklo něco... nebo se zdálo, že řeklo. Čez si nebyl jistý, jestli ta slova slyšel, nebo si je jen představoval. Rozhlédl se kolem, ale nikdo tam nebyl. Stál uprostřed lesa úplně sám.

„To docela dobře mohl,“ rozhodl se. „Mohl tu být lesní požár. Všechny staré stromy shořely a později tu vyrostly nové.“

„Mnohem později,“ zdálo se, že něco řeklo.

„Co prosím?“ Šotek se otočil kolem dokola a držel před sebou ve střehu rozvětvenou hůl. Nikdo tam nebyl ani nikde nebyly známky, že by tam někdo byl – alespoň ne v poslední době, která zahrnovala pár set let. Jediným zvukem byl občasný zaván větru v korunách stromů. Přidřepł si, podíval se pod blízky keř, obešel velký kruh kolem místa, kde před tím stál a díval se za kmeny stromů a pod kameny. Nikdo tam ale nebyl.

Zmatený a zvědavý, pokračoval a často se otáčel, aby se podíval za sebe. Nebyl si vůbec jistý, jestli něco slyšel, ale nevzpomínal si, že by si ta slova myslel před tím, než je uslyšel. Samomluva nebyla pro Čeze nic neobvyklého. Jako cestovatel byl často sám, a dokonce i když měl společnost, často si povídal sám pro sebe. Ale nevzpomínal si, že by někdy jednu ze svých vlastních konverzací zcela nekontroloval.

Mladší les – pojmenoval si ho pro sebe jako Spálený les – pokračoval a šotek postupoval víceméně na sever, vzpomínaje si, že jeho původní záměr – alespoň ten poslední – bylo jít na východ s Tajnem Hroudou a zjistit, jestli trpaslík najde vysněnou přílbu.

Les byl hustší a hustší a pak najednou skončil a on stál u černé cesty, která zahýbala na východ, aby se pak zase stočila k severu. Při zatáčce na východ se cesta hned zase ztratila v lese.

„Zajímalo by mě, čemu se snaží vyhnout teď,“ zamumlal šotek.

„Zrození a smrti,“ téměř jistě něco řeklo.

Tentokrát se Čez rozběhl a mžoural do korun stromů, jak

upíral pohled vzhůru. Možná se zase vrátil ten pták, pomyslel si. Ale po tom nebylo ani památky. Kromě toho, ten *hovořil* – jasně a bez chybičky. Ale ať to tu teď mluvilo cokoli, tak *se jen zdálo*, že mluví, nebo něco takového. To nebylo totéž.

S podrážděným zavrčením si dal ruce v bok a zeptal se. „Zrození a smrti koho?“

„Mé a jejich,“ zdálo se, že něco odpovědělo.

„Tvé a jejich?“ Jak se šotek ptal, bystrýma očima se rozhlížel hned na jednu, hned na druhou stranu, a hledal nějakou známku toho, kdo mu odpovídá.

Chvíli bylo ticho. „Smrt a zrození. Podívej se sám.“ A několik stop od něj, tam, kde začínaly stromy, jako by se změnilo světlo – jako by se tam pohnul vzduch.

„Asi je tam někde něco strašného,“ rozhodl se Čez. „Možná dokonce nějaká smrtící past na šotky. Nejspíš bych se na to měl podívat.“

Otočil se zády k cestě a vykročil do lesa, kde se objevilo to podivné mihotání. Po několika krocích ho zase spatřil – jako by mu ukazovalo cestu.

„Možná zlobí,“ řekl si vesele. „Světýlko lákající nic netušící poutníky do hnízda zlobrů. Nebo možná půlskřetů? Ne, těch nejspíš ne. Půlskřeti nejsou dost chytří na to, aby vymysleli něco takového.“ Na okamžik se zastavil, prohrabal se ve vaku a vytáhl z něj prak – malou koženou kapsu s pružnými smyčkami na obou koncích. Upevnil ji na konce prakovky a na místě, kde stál, nohou odhrnoval spadané listí tak dlouho, dokud nenašel několik pěkných oblázků. Pak se rozběhl a utíkal tam, kde naposled viděl své vábení. Onen pohyb vzduchu už neviděl, ale pokračoval stále ve stejném směru.

Po nějaké době les skončil a Čez zjistil, že stojí na nízkém rozpraskaném svahu, pod jehož úpatím se rozprostírá paseka.

Široký mělký kráter rozrušený tu a tam skupinkami stromů a trsy trávy. Mýtina se rozprostírala do daleka a procházela se po ní stáda zvěře. Dál se zase objevil les a za ním skalnaté svahy východní strany údolí.

Ale ve středu kráteru byla široká oblast, která vypadala, jako by byla z ledu – kolem okrajů rovná, ale uprostřed zprohýbaná náhodnými tvary a boulemi, které z ní vyrůstaly.

Šotek seběhl ze svahu a přiblížil se k ledovému poli. Všude kolem něj bylo ticho a vzduch byl ledový.

„Staré,“ zdálo se, že řeklo ticho.

„Jo,“ souhlasil šotek. Poklekl u okraje jezera a zaklepal na ně holí. Hmota vypadala a zněla jako led. Když z ní odlomil střípek, ochutnal ho. Byl to led. „To je led,“ řekl.

„Oheň a led,“ zdálo se, že řeklo ticho. „Staré.“

Čez s novou sebedůvěrou vstoupil na led. Několik kroků ho přeneslo k prvnímu podivnému tvaru – shluku krystalů a špic vyššího než on sám a dlouhého dobře dvacet stop. Poklekl, podíval se dovnitř a spatřil tam zkroucené, temné stíny. Poklepal na vybouleninu holí. Objevíly se malé prasklinky a nakonec díra větší než jeho hlava a kusy ledu odpadly. Uvnitř byla spleť ohořelých větví a z díry se zvedala mlha jako prastarý kouř ze spáleného dřeva. Prostrčil dírou hlavu, aby se mohl podívat lépe. V ledu ležel ohořelý strom.

„Oheň a led,“ řekl si pro sebe. Vypadalo to, jako by strom hořel, pak padl a pak byl zalitý ledem, zatímco byl ještě v plamenech.

Všude okolo byla spousta dalších zajímavých ledových útvarů. Šotek se mezi nimi procházel, nahlížel hned sem, hned tam, oči rozzážené rozkoší šotka na stopě záhady. Někdy to, co se skrývá pod ledem, rozpoznat nedokázal, ale někdy ano. Jedna malá kupka krystalů skrývala mrtvého trpaslíka – krátké, silné tělo oděné do

zbroje a přilbice s hledím. Probodla ho šipka z kuše. Ležel na zdobeném štítu, zamrzlý v ledu, jeho krev stále ještě jasně rudá. Trpaslík z kopců, pomyslel si šotek. Vypadá, jako kdyby zemřel jen před chvílíčkou.

„Staré,“ zdálo se, že něco řeklo.

Čez vstal a vydal se pryč, ale rychle se zastavil, jak něco přímo pod ním přilákalo jeho pozornost. Zase si klekl a rukou přešel led. Přímo pod ním se něco lesklo a zářilo. Začal na ledu pracovat holí.

Když rozbil tenkou vrstvu ledu, našel pod ním široký meč, čepel opotřebovanou bojem, ale zářící stejně jasně, jako když byla nová. Vytáhl ji ven a položil stranou. Dobrá zbraň pro trpaslíka, ale pro šotka příliš těžká a obtížně zvládnutelná. Ale byly tam další zajímavé věci. Jednu po druhé je vytahoval ven. Cínový hrnek, šňůru mramorových korálek, malou skleněnou kouli. Prohlédl si je a pak pokračoval dál. Pod dalšími kopečky ledu byli další mrtví trpaslíci, někteří stojící, někteří klečící, někteří padlí. Trpaslíci s kladivy a meči, zamrzlí uprostřed smrtícího boje. Trpaslíci z kopců i z hor, uvěznění v pevném ledu v bitvě, která nikdy neskončí.

„O co mohli bojovat?“ přemítal šotek.

„O brány,“ zdálo se, že něco řeklo.

Čez si zastínil oči a rozhlédl se. Kolem neviděl nic, co by připomínalo brány. „Brány? Jaký brány?“

„Brány Thorbardinu,“ zdálo se, že řeklo ticho kolem.

„Ten trpaslík, co přišel se mnou,“ zamumlal šotek, „vsadím se, že nikdy neviděl nic takovýho,“ pohledem obsáhl ledové jezero.

S myšlenkou na Tajna Hroudu se Čez podíval směrem, odkud přišel. Trpaslík říkal něco o tom, že chce meč. Čez ještě chvíli prozkoumával zamrzlé bitevní pole, ale rozhodl se, že už tam není nic neobyčejnějšího, co by ještě neviděl. Vrátil se na místo, kde nechal trpasličí meč, hodil si ho přes rameno a vydal se zpátky,

víceméně po vlastních stopách. Čez měl v úmyslu nechat meč v místě, kde trpaslík s největší pravděpodobností projde – pokud půjde na sever – a tak se rozhodl, že se vrátí na černou cestu.

„Zatím,“ zdálo se, že něco řeklo.

Čez se otočil, rozhlédl se kolem, ale už neočekával, že někoho uvidí. „Ech, jo,“ řekl. „Měj se. Zatím!“

Ticho se zdálo zmatené a najednou velmi smutné. „Zatím ne, tak dlouho, ještě ne,“ zdálo se, že řeklo.

Čez nevěděl, co na to říct, a tak neřekl nic a vydal se na cestu. Slunce zapadlo za západní stěnu údolí a z lesa se stalo místo plné stínů. Tu a tam se nad kupkami listí vytvořila mlha a rozpínala chapadla mezi stromy. Čez šel, občas se zastavil, aby se podíval na blyštivý kamínek, ptačí hnízdo či hromádku kostí, na kterých hodovala nějaká šelma. Cokoli ho zaujalo, prohlédl si to. Cokoli se mu zdálo užitečné, zvedl to. Cokoli se mu líbilo – a když na to bylo místo – putovalo do jeho vaku. Chovali se tak všichni šotci – a Čestál Podkeřník nebyl žádnou výjimkou.

Ve večerním šeru, poblíž místa, kde očekával, že dojde na černou cestu, narazil na další gnómský artefakt – prastarou konstrukci, která kdysi mohla být katapult až na to, že by tak obrovský a složitý stroj nikdo nemohl obsluhovat. Obcházel kolem zarostlého vraku a snažil se představit si, jak mohl vypadat, když fungoval obrovský, neuvěřitelně komplikovaný, vysoký alespoň sto stop, na obřích kolech s obručemi pokovanými železnými trny... nekonečně spletené systémy kladek a kol, pák a řadicích mechanismů, kotlů na páru a větráků... a asi půl sta píšťal, zvonců a řehtaček.

Z toho všeho už moc nezbylo. Části, které byly ze dřeva, shnily. Co bylo z kamene, z toho byla teď suť. Co bylo ze železa, změnilo se v podivné rezavé tvary rozházené po zemi. Ale Čez si dokázal představit, co se tu stalo. Armáda gnómů tu postavila a

spustila obléhací stroj. Možná to mělo vrhat střely, ale určitě to vrhlo samo sebe. Celý stroj se vyšplhal na vlastní rameno, převalil se a zůstal ležet vzhůru nohama. V jeho případě vzhůru koly. A tak tu leží dodnes, nebo aspoň to, co z něj zůstalo.

Tak dávno, tak strašně dávno. Nepředstavitelně starý.

„Věky,“ zdálo se, že něco řeklo.

Čez leknutím vyskočil, otočil se kolem dokola a mžoural do šera plného večerních stínů. „Myslel jsem, že jsem tě nechal tam vzadu,“ huboval to cosi, co se zdálo, že promluvílo.

„Tolik věků od prvních,“ zašeptal vánek. „Staré. Velmi staré.“

„No, to vidím,“ souhlasil šotek. „Ty mě sleduješ?“

„S tebou,“ něco zašeptalo.

„Proč?“

„Tvou vinou,“ řekl hlas, který ani hlasem nebyl.

„Mou vi–“ Čez přispěchal k místu, kam odložil trpasličí meč, a zvedl ho. „Aha!“ řekl. Pak zamyšleně svraští čelo a poškrábal se na tváři. „To je zajímavý. Slyšel jsem, že na tomhle místě magie správně nefunguje.“

„Já taky ne,“ zdálo se, že něco řeklo velmi toužebně.

Stmívalo se a už tu nebylo nic zajímavého na prohlížení, tak si Čez přehodil meč přes rameno a zamířil na západ. Podle jeho úsudku měla být černá cesta už velmi blízko.

Les byl čím dál hustší a temnější a šotek se prudce zastavil. Někde nalevo se něco hýbalo a blížilo se to jeho směrem. Mezi stíny byly temnější stíny, velké stíny valící se a skákající k němu na obrovských tlapách s drápy... a jak se stíny přibližovaly, vrčely jako vzdálené hřmění.

„Ajaj!“ řekl Čez a rozběhl se.

* * *

Ve večerním šeru zahnuli Tajn Hrouda a Horostín Poutník za zatáčku černé cesty a před sebou spatřili zástup koček. Divoké oči a jako dýky ostré zuby se leskly tam, kde zvířata přecházela z místa na místo nebo ležela příkrčená, připravená vyrazit, po obou stranách cesty, zatímco malá postavička tančila z jedné strany cesty na druhou a vykřikovala výhrůžky a posměšky. Jak se ti dva blížili, posměváček je uviděl a zamával. „Ahoj!“ zavolal. „Už jsem se divil, kde jsi. A kdo je to s tebou?“

„To je ten šotek,“ řekl trpaslík čaroději a pak se otočil. Horostín se zastavil. Muž stál a držel hůl, jako by se chtěl před něčím chránit. Tajn naklonil hlavu na stranu, zvednuté uši na kočičí kapuci dodaly jeho zamračení tázavý podtón. „Co se děje? Je to jen šotek.“

„Nejen šotek,“ řekl čaroděj. „Ale nevidím...“

„Nejen? Nevidím tu nic víc než jednoho šotka. A samozřejmě hromadu koček, ale to není žádné překvapení.“

„Ne osoba,“ řekl pomalu čaroděj, jak se snažil prohlédnout houstnoucí šero a otáčel hlavou zleva doprava, jako by pozorně naslouchal. „Ne osoba, ale... událost.“

Trpaslík zabručel, zvuk, který se mu zrodil hluboko v hrudi. Šotci a čarodějové... ptáci a obrovské kočky... Tajnovi začínal chybět prostý, logický život Thorbardinu. Tady venku se zdálo, že nic nedává smysl. „Jaká událost? Nevidím tu žádnou událost.“

„Ještě se nestala,“ řekl Horostín. „Ale chce.“

„Potřebuje,“ zdálo se, že něco řeklo podivným hlasem.

Tajn ucítil, jak mu přejel po zádech mráz, prudce se otočil a rozhlížel se na všechny strany, hledaje zdroj toho zvuku. Měl pocit, jako by vnímal hlas, ale jeho uši ho neslyšely. Mág za ním pozvedl hůl výš, ale zdálo se, že ani on nic nevidí.

Šotek přicupital až k nim a křenil se od ucha k uchu. „Vidím, že jste potkali to cosi, ať je to, co je to,“ řekl. „Myslím, že to patří k

tomu meči.“ Ukázal jim trpasličí široký meč, který měl do té doby na rameni, a nabídl ho, jílcem napřed, Tajnovi. „Tady. Našel jsem ho pro tebe. Teď už si můžeš přestat stěžovat, že nemáš žádný meč.“

Tajn překvapeně uchopil meč do obou rukou, otáčel ho a snažil se ho ve slabém světle prozkoumat.

„Ale, samozřejmě, je k němu nějak připoutaný duch,“ řekl vesele Čez. „Nevidím důvod, proč by to mělo být důležité. Kdo je to s tebou? Vypadá jako čaroděj.“

„To asi je,“ řekl trpaslík. „Neviděl jsem, že by provozoval magii, ale jsem naprosto spokojený, že zatím žádnou nedělal.“ Pozvedl meč k ústům a olízl čepel. „Starý,“ zamumlal. „Ale dobrá ocel. Ale staře nevypadá –“

„Byl v ledu,“ vysvětlil šotek. „Co je tomu čaroději? Vypadá, jako by viděl ducha.“

„Nevím, co mu je.“ Tajn byl zaneprázdněný řezáním proužku z kočičí kůže a výrobou popruhu na zavěšení meče. „Říkal, že viděl nějakou událost.“

„No, těch jsem taky pár viděl,“ přikývl šotek. „Ale snažím se, aby mě moc nezatěžovaly. To je dost dobrý meč, že jo?“

„Dobrý meč,“ přikývl trpaslík. „Díky. Kde jsi ho vzal?“

„Našel jsem ho na starém bojišti východně odtud. Povaluje se tam spousta zajímavých věcí. A zmrzlí trpaslíci, kam se jen podíváš. Ale asi nikdo, koho bys znal. Jsou tam už moc dlouhou dobu. Možná je ten duch duchem trpaslíka. Nikdy jsem žádnýho ducha nepotkal, víš? Ale jestli ti bude vadit, tak ho prostě ignoruj.“

Jako by se probíral z transu, Horostín se oklepal a sklonil hůl. Přistoupil k nim, sehnul se, pořádně si prohlédl Tajnův meč a pak se obrátil k šotkovi. „Ne duch,“ řekl hlasem plným zimy. „A není to připoutané k meči. Sleduje to tebe, Čestale Podkeřníku.“

Šotek zamrkal. „Co že to dělá?“

„Na tom bojišti jsi sebral víc než jen meč, šotku. Vzal jsi s sebou i kouzlo.“

Než mohl Čez odpovědět, Tajn ukázal na cestu. „Kočky jsou pryč,“ řekl.

Vtom vítr odněkud zepředu přivál zvuk, který se nesl nad korunami stromů jako zmrzlý sníh. Mág ztuhl, šotkovi se rozšířily oči, a dokonce i zatvrzelý, praktický trpaslík ucítil, jak se mu zvuk omotal kolem srdce a začal ho za ně táhnout.

Kdesi tam, na severu, někdo zpíval. A byl to ten nejkrásnější hlas, jaký kdy Tajn Hrouda slyšel.

Ačkoli neměla opevněná říše Thorbardinu, hluboko pod Karoliskými horami, žádného krále – po smrti krále Duncana před dvěma sty lety nenastoupil na trůn žádný regent – považovala sama sebe za království. A bez krále bylo na radě thénů, aby zasedala jako rada regentů a rozhodovala v těch záležitostech, které nebyly spravovány jednotlivými městy a jeskyněmi, jež tvořily říši pod horami.

Ve skalnatém podloží hor leželo sedm měst, každé stát sám o sobě a s vlastními zákony, k tomu ještě tři farmářské nory, dvě soudní síně a masivní opevnění u každé ze dvou bran říše.

Za více než tři století od velké Pohromy, která navždy změnila tvář Ansalonu, trpaslíci Thorbardinu téměř upustili od udržování posádky u Severní brány. Pohroma učinila přístupy k ní prakticky neprůchodné, zajišťujíc tak lepší ochranu ze severu než dokonce i masivní brána, která byla zasazena do horského svahu.

Celých sto let se objevovaly pověsti o tajné cestě do Thorbardinu ze severu a trpaslíci zde opevnění udržovali ve funkčním stavu. Po Pohromě přišly ruku v ruce chaos a mor a víc než století byly hrozby z vnějšku hrozivě reálné. Mor a hladomor pohltily známý svět, po kontinentu se přesouvaly národy, žádné neopevněné sídlo dlouho nepřežilo.

Ale pak byly brány Thorbardinu vystaveny největší zkoušce...

a vydržely. Krvavá Válka o trpasličí bránu se prohnala Karoliskými horami, armády trpaslíků z kopců proti armádám trpaslíků z hor – bratranec proti bratranci, druh proti druhovi. Ti venku byli odhodlaní prorazit skrz a dostat se dovnitř Thorbardinu, naváděni, jak někteří tvrdili, zlým Fistandantilem, o němž mnozí říkali, že byl nejmocnějším čarodějem, jakého kdy Krynn poznal.

Proti těmto silám se Thorbardin bránil a bojoval. Pak, pod vedením krále Duncana a jeho synů – s princem Grallenem v čele hylarských trpaslíků – vyrazily armády Thorbardinu ven a přenesly boj k nepřátelům, přímo k hoře nazývané Velká lebka, do tábora samotného čaroděje.

Co pak následovalo – tragický konec obou armád v jediném strašlivém magickém úkonu samotného Fistandantila – byla nyní dávná historie. Z těch, kteří byli dost staří, aby si to pamatovali, nikdo po takových vzpomínkách netoužil.

Ale prese všechno, zničená Severní brána vydržela stejně jako ostatní obranné linie Thorbardinu. O více než dvě století později království pod horami stále přetrvávalo. Obavy z hrozeb zvenčí už nebyly tak naléhavé. Nedávno se opět objevily zneklidňující zvěsti, samozřejmě – zvěsti, které přinášeli obchodníci – o přesunech skřetů a zlobrů na sever, o celých vesnicích, které ve vzdálených oblastech severní divočiny prostě zmizely. Někteří měli podezření, že někde daleko na severu se shromažďují armády, a ozývaly se šeptané zmínky o „velmistrech“ a hanebných plánech. Někdo dokonce tvrdil, že viděl draka, ale nikdo mu nevěřil. Žádní draci nikde na Krynnu nebyli. To bylo všeobecně známo.

Objevovaly se zvěsti, a někteří jimi byli i zneklidnění, ale život v Thorbardinu pokračoval stejně jako posledních dvě stě let. Do jisté míry byl obnoven obchod s vnějškem. Ne tolik jako v bájně

minulosti před Válkou o brány, když byly obchodní stezky otevřené a spojovaly Thorbardin s Pax Sarkasem a dalšími říšemi – ale někteří obchodovali s jinými místy a jinými rasami venku. Čas ubíhal a dávné legendy o tajné bráně byly zapomenuty. Staré příběhy o strašlivém zlu, které může číhat pod potrhanou a zesklovatělou groteskností hory Velká lebka na severu – legendy o slávě krále Duncana a šlechtetného prince Grallena – sešly z myslí.

V povaze horských trpaslíků nebylo dlít v minulosti. A ve městech Thorbardinu kypících životem se jen málokdo chtěl zaobírat tak dávnou historií.

Pod Karoliskými horami byl Thorbardin tím, čím byl vždy – stovkami čtverečních mil plných zaneprázdněných, pobíhajících, handrkujících se a kopajících trpaslíků, pro něž byla minulost minulostí a něčí problémy byly zřídka problémy někoho jiného.

A toto byla skutečnost, před kterou byla postavena Jilian Polenová. Nikdo nevěděl, kam Tajn Hrouda zmizel, a nikoho kromě ní to ani nezajímalo. Ona si však byla jistá tím, co se stalo, a prokoukla odpornost, kterou její otec připravil.

A tak, jak tomu bylo ostatně vždy, se Jilian rozhodla.

„Půjdu ven,“ řekla své sousedce, Křemence Palné. „Mám v úmyslu najít Tajna Hroudu a přivést ho domů. Nikdo neví, do jakých potíží se tam venku mohl dostat.“

Oči podsadité Křeménky se rozšířily hrůzou. „Ven? Tím myslíš jako *ven*, ven?“

„Samozřejmě že myslím ven.“ řekla Jilian. „Sen Tajnovi řekl, že musí najít starou přilbu, protože Thorbardin je v ohrožení a je na něm, aby ho zachránil. Takže vím, kam šel. A můj vlastní otec, špínu na jeho vousy, ho k tomu navedl a pak ho zradil. Víím o tom všechno. A tak půjdu ven a najdu ho.“

„Ale Jilian... *ven*? Ven nikdo nechodí! O ničem takovém jsem nikdy neslyšela.“

„Hloupost, Křemenko. Nebuď směšná. Samozřejmě že jsou takoví, kteří ven chodí. Dokonce i Tajn byl venku, když pomáhal Rogarovi Zlatopřezkovi nakládat zboží. Vyprávěl mi o tom.“

„Ale *smí se*, myslím jít ven. Je to povoleno?“

„Zeptala jsem se Železnáka Hrotolijce. On takové věci zná. A říkal, že kdo chce, může jít ven. Neexistuje zákon proti tomu jít ven. Jen při návratu to může být ošklivé.“

„A řekla jsi mu, že máš v úmyslu jít ven?“

„Ne, a nevím, proč by ho to mělo zajímat. A ty dobře víš, že co neví, to nepoví. Jen jsem se ho zeptala obecně, na ty, kteří chtějí jít ven. A on řekl, že kdo chce, může jít.“

Křemenka se zamračila. „Ale, Jilian, nikdy jsi venku nebyla. Myslím... venku. Vsadím se, že jsi za celý život nespatriła oblohu, snad kromě v Údolí thénů. Vím, že já jsem ji neviděla. Dokonce jsem po ní nikdy ani netoužila. Proč, vždyť se říká, že venku jsou samí strašní tvorové – zlobři a skřeti, elfí válečníci, lidé. U Reorxe, říkají, že v dnešních dnech už polovinu světa zaplavili lidé. Jilian, jsi zdravá? Nemůžeš na takovou věc ani pomyslet. *Ven!*“

„Ven,“ řekla Jilian rozhodně. „A dobře mému otci tak, jestli se už nikdy nevrátím.“

„Ale, Jilian, drahoušku...“ Křemenka se odmlčela a pak vytáhla nejvyšší kartu. „Co si jen pomyslí ostatní?“

„Och, špínu na to, co si myslí ostatní. Já jdu, Křemenko, a tím to končí. Jediné, o co tě žádám, je, aby ses čas od času zašla podívat na mého otce a zkontrolovala, jestli včas platí za vodu. Ten kýbl rzi nemá v hlavě, ani co by se za nehet vešlo, co se chodu domácnosti týče.“

„No, samozřejmě že bych to udělala, drahoušku,“ Křemenka stále ještě rychle mrkala, jen napůl věřící tomu, co právě vyslechla. „Ale jak vůbec víš, kde toho svého mladého muže hledat, drahoušku? Venku je... no, je to tam strašlivě velké!“ Jak

na to pomyslela, zachvěla se.

„Och, to,“ přikývla Jilian. „No, alespoň vím, kde začít. Mám mapu místa, kde ho viděli naposledy.“

„Mapu?“ Křemenka zase zamrkala, nevycházející z úžasu. „Jak bys mohla mít mapu? Copak tvůj otec...?“

„Nic jsem mu ještě neřekla. A ocenila bych, kdybys mu ani ty nic neříkala. Ne, viděla jsem ozbrojence, které poslal, aby Tajna vyhnali. Tehdy jsem nevěděla, kdo jsou, ale později jsem si vzpomněla. Pak jsem jednoho z nich viděla, v sále klempířů, a sledovala jsem ho a on mi nakreslil mapu.“

„Ozbrojenec? Surovec z nor? Proč by pro tebe něco takového dělal, Jilian? Ty jsi ne –“

„Och, ne, nic takového, Křemenko. Nebuď hloupá. Ne, jen jsem ho sledovala, dokud jsem ho nezastihla samotného v šachtě s kabely, pak jsem se připlížila až za něj a praštila ho do hlavy pácidlem. Pak, zatímco byl v bezvědomí, jsem ho připoutala ke kolejnici. A když se vzbudil, tak jsem mu řekla, že jestli mi nakreslí mapu, tak mu dám majzlík, aby se mohl vysekat. A tak mi nakreslil mapu. Byl velmi ochotný, protože slyšel, jak se blíží vozík s rudou.“

Křemenka na ni zírala s ústy dokořán. Pro jednu jí chyběla slova. Nakonec zavrtěla hlavou a povzdechla si. „Máš všechno, co na takovou cestu budeš potřebovat?“

„Mám teplé oblečení a vak a další vak na vodu. A mapu. Hádám, že by se hodil doprovod několika bojovníků, ale ty si nemůžu dovolit.“

„No, samozřejmě že ne!“ vyjekla Křemenka. „Peníze, které si lidi v dnešní době účtují jen za obyčejnou ozbrojenou eskortu na trhy. Nedokážu si představit, co bys musela zaplatit za doprovod, který by měl jít... ech... *ven*.“ Rozhlédla se kolem dokola po zdech a skříních svého salónu. Na mnoha místech byly vystaveny

a opřeny meče a štíty, kladiva a píky. Kamenosek Palný byl na svou sbírku hrdý. „No, nejspíš by sis měla vzít alespoň nějakou zbraň.“

„Nemohla bych si vzít zbraně tvého manžela...“

„Hloupost! Už dávno neví, co vlastně má. Co oči nevidí, srdce nebolí.“ Došla ke skřínce v rohu a chvíli se v ní přehrabovala a nakonec se vynořila s malým, dvoubřitým mečem a dýkou v pochvě. „Vezmi si tyhle,“ řekla. „Můj bratr je kdysi dal Kamínkovi, v záchvatu štědrosti, ale myslím, že se na ně už roky ani nepodíval. Nemá o mém bratrovi vysoké mínění, víš?“

Jilian si od ní meč vzala a obezřetně si ho prohlížela. „Tohle je těžší než páčidlo,“ poznamenala.

„Už jsi někdy použila meč, Jilian?“

„No... ani ne. Ty ano?“

„Ne. Ale nemůže to být příliš obtížné. Jen jím tak švihneš, nejspíš.“

„Jako švihnout páčidlem, myslíš?“

„Ale možná oběma rukama. Má jílec dost dlouhý pro obě ruce. Tady, postav se doprostřed pokoje a trochu jím švihej dokola. Pak na něj budeš zvyklá, kdybys ho někdy potřebovala k boji.“

Jilian pomohla Křemence odsunout nábytek z cesty, pak se postavila do vyklizeného prostoru a pozvedla meč, opatrně ho držíc v obou nikách. Ačkoli byl kratší než většina mečů ve sbírce Kamenoseka Palného, i přesto byla zbraň jen o šest palců menší než samotná Jilian a většina její váhy byla vpředu, u hrotu, jako u většiny trpasličích mečů. Jako správná statná trpasličí dívka Jilian neměla potíže meč zvednout, dokonce i držet na délku paže od sebe, ale zbraň ji trochu vyváděla z rovnováhy. „Po čem bych jím měla švihnout?“ zeptala se.

Křemenka zašla za roh a přinesla svícen se stopu dlouhými, tenkými svíčkami. „Přesekni svíčku,“ navrhla.

„Dobře. Ustup.“ Jilian se postavila vlevo od svícnu, zaměřila se na něj, pozvedla meč, rozmáchla se... a zalapala po dechu. A pak se ho vši silou držela, protože se zdálo, že meč ožil a převzal velení. Profičel nad svíčkou a pokračoval, jak vládu nad ním převzala setrvačnost. Jilian se otáčela dokola a dokola jako káča, nohy měla jako rozmazanou šmouhu, když se snažila s mečem ve svých rukou udržet krok a v divokém víru i rovnováhu.

Při druhé otáčce projel meč svíčkou. Při třetí přesekl svícen z dubového dřeva. Při čtvrté odpadly svícnu nohy a vzal s sebou i dvě svíčky z lustru visícího na opačné straně. Křemenka vykřikla a vrhla se do úkrytu, jak se rychlost otáček zvyšovala a rotující Jilian začala postupovat místností.

Ještě čtyři otáčky a meč vykuchal kotlík na byliny, srazil opěradlo židle, přeťal vejpůl gobelín visící na zdi a zabodl se hluboko do futer. Jilian překvapeně mrkala, zatímco se jí přestávala točit hlava, pak zbraň vytrhla z futer a zírala na ni. „Bohyně!“ řekla.

Zpoza kamenné lavice vykoukla Křemenka. „Myslíš, že už jsi skončila?“

„Myslím, že ano,“ rozhlédla se Jilian. „U rzi! Podívej se, co jsem tu natopila za nepořádek!“

Křemenka se vysoukala z úkrytu a s údivem se dívala na meč v Jilianiných dlaních. „Myslím, že už víc cvičit nepotřebuješ. Mám dojem, že jsi tuto dovednost zvládla, co myslíš?“

„Asi ano. Ale podívej, co jsme provedly s tvým krásným pokojem. Och, Křemenko, je mi to tak líto.“

Křemenka přecházela po místnosti, špulila rty a obhlížela škody. „Není to tak strašné, opravdu. Ten svícen se mi stejně nikdy nelíbil, víš? A ten strašný gobelín! Namouduši, říkala jsem si, že ho vypáru a udělám z něj nějaké vyšívání obrázky...“ Znovu se přišla podívat na meč. „Při slávě Reorxově, nikdy jsem si neuvědomila,

kolik si s jedním z těchhle mečů člověk může užít zábavy. Zajímalo by mě, jestli by některé z dam neměly zájem se sejít a zorganizovat výcvik.“

Jilian přikývla. „Myslím, že si ho půjčím, pokud jsi si jistá, že to Kamenosekovi nebude vadit.“

„Ani v nejmenším. Je můj stejně jako jeho. Tak, vezmi si ho, i tu dýku, a pěkně si to s nimi užij. Mohly bychom si pronajmout síň,“ pokračovala, zabraná do myšlenek, „a cvičit na hudbu. Některým z dívek by troška cvičení prospěla...“

Po návštěvě Křeménky Palné šla Jilian za obchodníkem Rogarem Zlatopřezkou.

„*Kam*, že to jdeš?“ zeptal se jí nevěřičně.

„*Ven*,“ opakovala. „Chci najít Tajna Hroudu a přivést ho domů. Může být ztracený a hladovějící, nebo něco horšího.“

„Ty?“ nevěřil obchodník vlastním uším. „Nemůžeš se jen tak vydat na cestu ven. Víš ty vůbec, co by se ti mohlo stát?“

„Mám v plánu vzít si meč,“ řekla, aby jeho obavám učinila přítrž. „Jsem s ním překvapivě dobrá. Ale co jsem chtěla, bylo... no, protože ty jsi s lidmi z venku obchodoval, možná bys mi mohl říct, s kým si mám tam venku promluvit, kdo by mi mohl pomoci ho najít.“

„Tam venku s nikým nemluv!“ vyštěkl Zlatopřezka. „Nikomu a ničemu tam nevěř! Rez a zkáza, děvče, ty nemáš ani ponětí –“

„Mám mapu,“ řekla. „Ale ta mi ukáže, jen kde byl naposledy. Možná tam už nebude, tak se budu muset ptát, jestli ho někdo neviděl.“ V tom ji napadla nová myšlenka. „Nepředpokládám, že by od tebe na sever směřovala nějaká obchodní výprava, víd? Mohla bych jít s ní, až k divočině. Tam začnu hledat.“

Zlatopřezka si s hlasitým zuchnutím sedl zpátky na lavici. Dívka před ním byla ta nejkrásnější trpaslice, jakou kdy viděl, a on si o ní vždycky, když k němu přišla nakupovat na bazar nebo

vyřizovat zakázky svého otce, myslel, že je velmi praktická a rozumná. Ale teď...

„Ode mě tam žádná výprava nemíří,“ řekl tichým hlasem. „Do té divočiny nikdo nechodí. Od Pohromy tamtudy nevedla obchodní stezka, a dokonce i před ní byla nebezpečná. Samozřejmě, ten šílenec Překřídlo tam šel. Vsadil se, že jestli mu dám zakázku, dojde do Pax Sarkasu a zpátky. Plán šilence, o něco takového se pokoušet! Ale samozřejmě, on šílenec vždycky byl.“

„Překřídlo? Jaké podivné jméno,“ našpulila Jilian krásné rtíky. „Možná bych si s ním měla promluvit. Kde ho najdu?“

„No, nikde v Thorbardinu, to je jistý. Nesmí se k bráně přiblížit ani na dvacet mil.“

„Při Krynnu, proč ne? Co provedl?“

„Ty to nechápeš, děvče,“ zavrtěl Zlatopřezka hlavou. „Překřídlo není trpaslík. On je... no. Trochu jsem s ním obchodoval a zjistil sem, že se mu dá důvěřovat. Ale on je... no... On je člověk.“

Jilian na něj zírала v němém úžasu. „Co bys mohl nakupovat od lidí? Tedy, vím, že jsme s nimi kdysi obchodovali, ale nejsou lidé...?“

„Nespolehliví? Ano, obecně ano. A také nestálí a celkově nepřijemní. Samozřejmě, obchodovat se s nimi dá, vezmeme-li v úvahu, jak krátce obvykle žijí... Děvče, *viděla* ty jsi vůbec někdy člověka?“

„Samozřejmě že ne. Nikdy jsem nebyla mimo Thorbardin. Ale slyšela jsem o nich. Tajn jich několik viděl, když pro tebe dělal poslíčka, a vyprávěl mi o nich. Říkal, že jednou dokonce viděl elfa.“

„Ano. Já vím,“ povzdychl si Zlatopřezka. „V obchodních táborech se objevují leccjaká individua, ale taková místa nejsou pro dívku, jako jsi ty. Zapřísahám tě! Proč, musím se ptát, bys...“

„Tajn je někde venku. A on koneckonců obchodní tábory navštívil. Ve tvých službách!“

„Ale to je něco jinýho! Tajn se o sebe dokáže postarat! Ty –“

„To je ta druhá věc, o které jsem s tebou chtěla mluvit. Mohl by potřebovat peníze, které si u tebe vydělal. Když mi je dáš, tak mu je předám... až ho najdu.“

7

Míle a míle se černá cesta kroutila hustým lesem. Pak, nakonec, za dlouhou táhlou zatačkou, se vymotala z lesa a mířila přímo přes vlnitou planinu, na které toho rostlo jen málo – mech, lišejník, tráva a občas nějaký keřík. Světlo měsíců Lunitáru a Solitáru – prvního téměř nad hlavou, druhého nad vrcholky hor lemujících údolí na západě – koupalo krajinu v tajemném rudém a bílém světle pod třpytící se oblohou.

„Víc ruin,“ poznamenal Čestal Podkeřník a ukázal okolo. „Kdysi tu mohlo stát město. Možná Pohroma –“

„Mnohem starší,“ řekl Horostín Poutník. „Och, mnohem starší. Před věky. Legendy vypráví, že to bylo město Věku snů.“

„Legendy vypráví?“ zavrčel Tajn Hrouda. „Vždyť ty jsi čaroděj. Copak to nevíš jistě?“

„Ne bez mocného kouzla k vytvoření průzoru časem,“ zasípal čarodějem hlasem, který byl plný ledu. „A na tomhle místě nebudu sesílat žádná kouzla. Zde se s magií dějí divné věci.“

Někde blízko nich se zdálo, že něco souhlasí... něco, co si nad touto skutečností velmi naříkalo.

„Říká se, že v tomhle údolí stávalo město,“ pokračoval čaroděj. „A v tom městě vládl král, který chytil a spoutal zdroj veškeré magie. Ten král se jmenoval Gargath.“

„Jak mohl zajmout zdroj magie?“ zeptal se vzrušeně Čez.

„Myslíš, že tu ještě je?“

„Ne. Jen to místo, kde byl držen, a zařízení, které ho poutalo. Něco, co vytvořil bůh, něco, co se prý jmenuje Lapač kouzel. Má ještě stále sílu. Sílu zmást, a spoutat dokonce i nejmocnější kouzla.“

„Hoře,“ zdálo se, že řeklo něco bezhlasého.

„Tak to je to, co je špatně s tím kouzlem?“ zeptal se Čez a rozhlížel se. „On je spoutaný?“

Čaroděj přikývl. „S největší pravděpodobností.“

„Nezdá se, že by z toho byl nadšený,“ poznamenal šotek.

„*On?*“ zabručel trpaslík. „Co kouzla vůbec vědí? Nejsou to stvoření.“ Podíval se na čaroděje. „Jak daleko ještě musíme jít?“

„Ne daleko,“ řekl Horostín. „To už jsi unavený? Tak brzy?“

„Samozřejmě že nejsem unavený! Ale mám práci a nechápu, jak může tohle –“

„Ale může,“ ujistil ho Horostín. „Chceš najít přilbu, jak jsi o ní snil. A takhle musíš ve svém hledání začít.“

Trpaslík se zamračil. „Co má můj sen společného s tebou? Čím je pro tebe důležitý?“

„Mohl by být důležitý pro hodně lidí,“ povzdechl si čaroděj. „V neblahých časech se důležitost věcí mění. Mám vlastní důvody, abych ti pomohl dosáhnout tvého osudu, Tajne Hroudo... pokud ho dokážeš naplnit.“

„Pokud je to pro tebe důležité, tak proč prostě nejdeš, nenajdeš tu přilbu sám a nenecháš mě na pokoji, abych se vrátil do Thorbardinu? Nemám rád, když nemám střechu nad hlavou.“

„Samozřejmě že nemáš. Jsi trpaslík z hor. Ale je to tvůj sen, Tajne Hroudo. Ne můj.“

„U koroze,“ zamumlal trpaslík. „Tohle je ještě horší než se snažit dostat rozumnou odpověď ze šotka. Co tím myslíš, ‚v neblahých časech‘?“

„Objevila se znamení. Byla vyložena a někteří jim uvěřili. Ti si myslí, že nad těmito zeměmi visí zkáza. Říkají, že to už začalo. Invaze. Válka. To nejhorší, co si lze představit.“

Tajn se zastavil a upřel pohled nahoru do čarodějovy tváře.
„Kdy?“

„Brzy,“ řekl čaroděj. „Jedni říkají, že během pěti let. Druzí říkají do roka.“

„Ale... proč?“

„Myslím, že budou další znamení,“ řekl tiše Horostín, hlas jako mráz za zimní noci. „Možná pak budeme vědět víc.“

Před nimi se cesta blížila k něčemu, co kdysi mohla být obrovská, otevřená brána v silné zdi, až na to, že ať tam byla jakákoli brána, už dávno zmizela. Všechno, co z ní zůstalo, byla trhlina v troskách dlouhé, vysoké kamenné stavby z kamene, která ubíhala napravo i nalevo do měsícem osvětlených dálek. Prastará zeď, ze které místy nezbyly víc než hromady suti. Poblíž zdi, hned vedle temné cesty, byla další hromada, která se jim zdála povědomá. Vypadala jako kopec, který našli v lese – změř všech možných věcí, které byly kdysi spojené dohromady, s pahýly a výčnělky, jež vyčuhovaly do všech stran.

„Další gnómský stroj?“ divil se Čez. „K čemu myslíte, že to bylo?“

„Staré,“ přikývl čaroděj.

„Velmi staré,“ zdálo se, že něco neviděného souhlasí.

„Obléhací stroj,“ řekl Horostín. „Stavěli je a stavěli, dokud se nedostali přes zeď.“

„Kdo?“

„Gnómové. Kdo jiný?“

„A co chtěli?“

„To, co měl Gargath. Zdroj veškeré magie.“

„Nikdy jsem neslyšel o tom, že by gnómové používal magii,“

poukázal šotek.

Čaroděj se zamračil a zachvěl. „Měli bychom raději pokračovat.“

Za zdí cesta prudce klesala a vcházela do lesa tak hustého, že světlo měsíců spletenými větvemi proniklo jen tu a tam.

„Raději bych se tu utábořil,“ řekl Tajn a najednou zmlkl, jak se zase ozval zpívající hlas, tentokrát mnohem blíž. Před nimi někdo zpíval v jazyce, který nikdo z nich neznal. Rozsah hlasu byl úžasný a sám hlas byl natolik půvabný, že jim vzal dech a bral je za srdce.

Sirána? pomyslel si Tajn a pak si uvědomil, že na tom nezáleží. Hlas ho pevně chytil do svých osidel a on by se od něj nemohl odvrátit, ani kdyby chtěl.

Vpředu za hradbou stromů zahlédli ohně a zdálo se, že hlas přichází odtamtud. Pospíchali k němu. Svah skončil stejně náhle jako stromy a oni stáli na kruhové mytíně. Černý štěrk cesty najednou zmizel na prostranství vydlážděném černými dlaždicemi, jako by je někdo zametl. Kruh z černého kamene téměř sto yardů napříč. Silné, krátké sloupy z červené žuly stály jako strážci kolem v pravidelných intervalech a uvnitř černého kruhu byl bílý kruh a uvnitř něj další černý. Středově souměrné dláždění se zužovalo blíže středu, kde stál vysoký, kuželovitý monolit s něčím malým potměným na vrcholku. Oheň, osvětlující okolí, hořel v miskách rozestavených na všech čtyřech světových stranách uvnitř kruhu krátkých sloupů.

Poutníci zůstali stát tam, kde se zastavili, rozhlíželi se a snažili se zahlédnout v mihotajícím se světle všechny detaily scény před sebou.

V šeru panujícím kolem kruhu se pohybovaly stíny. „Kočky,“ poznamenal trpaslík. „Tucty. Musí žít tady.“

Šotek se zahleděl do přítmí, pak se narovnal a ukázal. „Páni,

podívejte se na támhletu!“

Tajn pohledem sledoval, kam ukazoval šotek. Vítr rozfoukal jedno z ohnišť a oči se mu rozšířily úžasem. Za vydlážděnou plochou byly kočky. Všude. A mezi nimi byla jedna obrovská i v porovnání s ostatními. O polovinu je převyšovala, stála tam a dívala se přímo na trpaslíka, obrovské zlaté oči zasazené ve velké, indigově zbarvené hlavě s rozčechranou, sněhově bílou hřívou.

Zdálo se, že čaroděj kočkám nevěnuje pozornost. Místo toho upíral pohled na monolit, oči nezadržitelně mířící k jeho vrcholu. Krystal na jeho holi už nevypadal jako krystal. Jeho lesk zmizel, zmatněl a nabyl opálově šedé barvy. „Gargathův chrám,“ zamumlal. „Kde byl držen šedokam.“

„Cože?“ Tajn se rozhlédl kolem.

„Tady se to stalo,“ řekl Horostín, jako by si povídal pro sebe. „Tady... je Lapač kouzel.“

„Běda,“ zahořekovalo něco bezhlasého.

Netrpělivý šotek odběhl od společníků až k vnějšímu okraji vydlážděného kruhu, aby se mohl lépe podívat na kočku s bílou hřívou. Když si ho všimla, kousek ustoupil, pak se otočil na patě a zamířil místo toho k obelisku. Zmizel za ním.

„Někdo tu je,“ řekl Tajn. „Někdo, kdo udržuje ohně. Někdo, kdo zpíval.“ Pohlédl na chatrč za obeliskem. „Možná...“ Rychle se otočil, jak ho překvapil pohyb poblíž. Na dláždění vešlo stvoření, nepodobné ničemu, co kdy předtím viděl. Bylo vyšší než Tajn, dokonce vyšší než čaroděj.

Její kůže měla barvu půlnoci a ve světle se na ní objevovaly vzory barvy indiga a ebeny, které se jí smyslně vinuly po tváři, a postavu měla tak krásnou, že už to snad ani krásou být nazýváno nemohlo. Vlasy měla stříbřitě bílé, dlouhé a vlnící se, a jediné oblečení, které měla na sobě – prostá tunika sepnutá na rameni a splývající ke štíhlým stehnům – se zdálo být utkané z pavoučího

hedvábí.

Tajn zíral, čelist až někde na zemi, očarován její krásou a spoutaný její písní. Nikdy takový hlas neslyšel – síla bouře a něžnost letních obláček rezonovaly v dokonalé harmonii, jak zpívala zdánlivě pro každého z nich zvlášť, ale pro všechny dohromady. Nikdy neslyšel takový hlas a nikdy neviděl stvoření tak strašlivé krásné nebo vyzařující natolik ohromnou, trpělivou moc. Trpaslík měl pocit, že kdyby se rozhodla, mohla by ho jedním dotykem rozdrtit... nebo se ho mohla dotknout tak jemně jako motýl dosedající na okvětní plátek.

Za Tajnem zašeptal čaroděj: „Irda.“

Téměř aniž by se změnila, se z její písně stala řeč. „Vítej zpět, muži magie,“ zabroukala. „Vítej na místě, kde magie selhává. Je to on? Derkinův potomek? Ten, který drží osud ve svých rukou?“ Obrovské oči v černé tváři se obrátily na Tajna a prohlížely si ho stejným pohledem jako před chvílí obrovská kočka.

Trpaslíkovo srdce vynechalo jeden úder, když si uvědomil, že to jsou ty samé oči. „Měňavec,“ vydechl.

„Samozřejmě že je měňavec,“ řekl čaroděj. „Říkal jsem ti to, ona je Irda. Dokáže přijmout mnoho podob.“

„Vítej, malý válečníku,“ zabroukala Irda. „Měsíce slíbily, že přijdeš, následuje cestu svého –“

Další hlas, mnohem méně omamující, zlomil kouzlo okamžiku: „Pojďte se podívat na tuhle věc zezadu!“ zavolal Čestal Podkeřník. „Je tu něco jako schody a... haló? Kdo je tohle?“ Šotek k nim přiběhl, zastavil se a zamrkal, jak se k němu Irda otočila. „Páni!“ vyklouzlo mu přihloupě.

„Tenhle není z rodu z Hylarů,“ usmála se Irda.

Čez zamrkal a pak to nádherné, vysoké stvoření přejel pohledem od hlavy k patě a zase zpátky. Našpulil rty a hvízdal. „Páni,“ řekl zase. A pak, „Čestal Podkeřník, jméno mé. Jsem šotek

z Hýla. A u všech všudy, co jsi ty?“

„Zvídavý,“ zamumlala Irda. „Já jsem Irda, maličký.“

„Říkal jsem si, jak asi budeš vypadat,“ přikývl Čestál. „Můj prastrejška, Smíšek Hranoběh, o Irdě vyprávěl. Musím teda říct, nevypadáš ani trochu jako zlobr.“

Uražený a užaslý Tajn se na šotka obořil. „Jak můžeš něco takového říct?!“ Ale ruka, kterou mu čaroděj položil na rameno, ho zarazila.

„Zlobři a Irda,“ zašeptal Horostín, jak se naklonil blíž, „byli kdysi dávno stejný lid... před tím, než se zlobři stali... zlobry, než byli zohyzděni. Ale už nejsou vůbec totéž.“

„Kočky jsou pryč,“ všiml si najednou Čez a rozhlížel se kolem mýtiny.

„Už vás nebudou obtěžovat,“ řekla Irda. „Viděly vás se mnou a já jsem je upokojila. Odešly hlídat údolí. Údolí cesty má rádo soukromí.“

„Tyhle kočky jsou skutečně účinné na odrazování jakýchkoli návštěvníků,“ poznamenal Tajn.

„Pojďte do mého domu,“ pobídla je Irda. „Je tam na občerstvení sladká medovina a budeme si moci promluvit v pohodlí.“ Vydala se k chatrči mezi stromy a ostatní ji následovali.

Když procházel kolem monolitu, Tajn se na okamžik zastavil a podíval se na jeho vrchol. Zmocnil se ho podivný pocit, intuice mu naježila vlasy na temeni a po zádech mu přeběhl mráz. Jen na okamžik cítil, jako by k němu něco na vrcholu monolitu promluvalo... něco, co na něj čekalo, volalo ho. Cítil, jako by tu už někdy byl, ačkoli věděl, že ne. Pocit, který měl z tohoto místa, byl stejný, jaký znal ze snů.

„Je tohle to místo?“ zamumlal si pro sebe. „Je tohle to místo, kde najdu přilbu?“

Na rameni se mu objevila velká, jemná ruka a on sebou

leknutím trhnul, pak zjistil, že vedle něj stojí Irda.

„To, co hledáš, zde není, Tajne Hroudo,“ zabroukala. „Ale zde začneš své hledání.“

Opět vedla trpaslíka pryč a on si všiml jejich pohybů – toho pocitu obrovské síly v jejím ladném, lehkém kroku; smyslného pohybu pružných svalů pod černou kůží – připomínala mu graciéznost velkých koček, které ji doprovázely.

* * *

„V dávných dobách, ve Věku snů, bylo toto město lidí,“ vyprávěla jim Irda. „Na Krynnu byla tehdy magie neznámá. Tak mluví nejstarší legendy. Pak z říše bohů přišel šedokam a s ním magie... a chaos. Někteří říkají, že bůh Reorx daroval králi Gargathovi způsob, jak šedokam polapit a uvěznit. Ať je to pravda, nebo ne, Gargath šedokam polapil s pomocí dvou krystalů – jednoho, aby ho našel a udržel, druhého, aby dokázal vzdorovat jeho magii.“

„To je to, co povídal čaroděj,“ přerušil ji Čestál Podkeřník, jak usrkával z poháru teplou sladkou medovinu, kterou jim Irda nabídla. „Ale on říkal, že to byl jeden krystal –“

„Ticho,“ zavrčel na něj Horostín. „Poslouchej.“

„Gargath ho nějaký čas držel,“ pokračovala Irda. „Ale pak byl ztracen, když bylo město dobyto gnómy a jejich obrovskými obléhacími stroji.“

„Tak to je to na vrakovištích,“ komentoval šotek.

Tentokrát ho umlčel Tajn. Trpaslík se natáhl přes stůl, chytil šotka za předek tuniky a zvedl ho z lavice. „Buď zticha a poslouchej!“ požadoval.

Irda bez zaváhání pokračovala. „Jedna legenda vypráví, že když byl šedokam osvobozen, jeho magie způsobila, že někteří gnómové

se stali trpaslíky a šotky, čímž vznikly obě rasy.“

„Smetí a odpadky,“ nevydržel to Čez. „Žádný šotek není příbuzný trpaslíkům. A určitě jsme nevznikli z gnómů.“

„Rez a zkáza!“ vybuchl Tajn. „Trpaslíci tu byli první. Všichni to vědí!“

„Budete vy dva už zticha?!“ zasípal Horostnín, hlas jako vítr v tornádu. „Prostě... už buďte zticha!“

„Ale nás urazili,“ řekl Čez.

Oči čaroděje se zaleskly jako střípky ledu. Namířil hůl na šotka a zamumlal: „*Tharantalus eghom dit*–“ a najednou ztichl. Ačkoli se Horostínovy rty pohybovaly, nevycházel z nich žádný zvuk.

„To byla chyba,“ řekla účastně Irda. „Protimagicie tohoto místa je velmi silná.“

„Velmi silná,“ opakovalo teskně něco neviděného.

Šotek zíral na čaroděje. „Co mu je?“

Tajn se naklonil a spatřil zaražený výraz v čarodějových očích. „Myslím, že se pokusil seslat kouzlo,“ navrhl. „Muselo se odrazit zpátky na něj. Umlčel sám sebe.“

Šotek naklonil hlavu. „Zajímalo by mě, jak dlouho mu to zůstane.“

„Nevím.“ Tajn pokrčil rameny. „Je to jeho kouzlo. A když už o tom mluvíme, přál bych si, abys našel způsob, jak umlčet to tvoje.“

„Moje co?“

„Tvoje kouzlo. To, co tě sleduje. Je to strašidelné slyšet něco si pořád stěžovat, ačkoli tu nikde nic není.“

„Buď s tím kouzlem obezřetný,“ řekla Irda. „Jeho síla je tak ohromná, že se jednou bude muset naplnit.“

„Ty jsi potkala moje kouzlo?“ zakřenil se šotek. „No, vlastně to asi není moje kouzlo, ale nějak se na mě přilepilo.“

„Vím o něm,“ přikývla Irda. „Bylo v tomto údolí po dvě stě let a čekalo. Od té doby, co tu poblíž bojovali trpaslíci ve Válgách o

trpasličí bránu.“

„Vsadím se, že to je ta doba, ze který jsou ti zmrzlí trpaslíci,“ poznamenal Čez.

„Zde Fistandantilus poprvé zasáhl,“ řekla jim Irda.

Tajn se zachvěl. „Fistandantilus? Ten arcimág? On tu byl?“

„Nejprve zde, pak v poslední bitvě, dva hřebeny na západ odtud, na Dergothských pláních,“ řekla Irda trpaslíkovi.

„Tam byla zničena Grallenova armáda,“ přikývl Tajn. „Ten příběh jsem slýchal celý život.“

„Obě armády byly vyhlazeny čtvrtým a největším živelným kouzlem, které kdy Fistandantilus seslal,“ řekla Irda. „První tři kouzla byla seslána v předcházejících bitvách, zde, v Údolí cesty. Živelná kouzla. První byl oheň, pak led...“

„Spálený les pod ledem,“ vydechl šotek. „To jsem viděl. Jaký bylo to třetí?“

„To nikdo neví,“ pokrčila rameny Irda. „Zůstalo uvězněno v protimagii tohoto místa, ještě se nestalo.“

„Hoře a utrpení,“ řeklo něco bezhlasého.

„Ty myslíš, že on?“ rozhlédl se Čez zbytečně kolem. „Teda, to?“

„Tvé neuskutečněné kouzlo,“ řekla klidně.

„Páni,“ bylo všechno, na co se Čez zmohl.

Tajn pohárem netrpělivě poklepal na desku stolu. „Dobře, ale co má tohle všechno společného se mnou a s mými sny?“

Irda se na něj zadívala zářícíma očima. „Říkala jsem vám, že v Gargathově zařízení na lapení šedokamu byly dva krystaly. Ale pouze jeden tu zůstal. Nazývá se Lapač kouzel. Jeho přítomnost je důvod, proč v tomto údolí často magie selhává. Druhý krystal, Hledač cesty, našel princ Grallen z Hylarů –“

„Grallen? Ale ten zemřel během Války o bránu.“

„Grallen, syn krále Duncana – posledního krále Thorbardinu. Čaroděj zná tvé sny, Tajne Hroudo. O čem jsi snil, že najdeš?“

„Starou přilbu,“ řekl trpaslík. „Válečnou přilbu, s rohy a špičkou na vrcholku.“

„A v ní byl kámen?“

„No, ano. Nějaký zelený krystal.“

„Ten zelený kámen je Hledač cesty, Tajne. Přilba je Grallenova a tvé sny jsou víc než jen sny. Grallen se dozvěděl něco o Thorbardinu na cestě odtud ke své poslední bitvě v Žamanu – který se teď nazývá Velká lebka. Dozvěděl se, že do Thorbardinu existuje ztracený a skrytý vchod, a pokud by žil, tak by ho našel a uzavřel. Ale zemřel. V současnosti se na severu shromažďují armády... a jejich předsunuté jednotky už prozkoumávají klíčové oblasti v mnoha zemích nedaleko odsud.“

Irda se odmlčela a přes její tvář se přehnal stín.

„Bude válka. Zlobři to vědí a také vědí, že to vím i já. Velmi brzy bude Thorbardin obklíčen a pak zničen. To proto máš sny, Tajne Hroudo. Tvými sny k tobě promlouvá Grallenuv duch a snaží se ti říci, co se musí vykonat. Ty najdeš Grallenovu přilbu a budeš pokračovat v Grallenově poslání. Musíš uzavřít ztracenou bránu do Thorbardinu.“

Šotek se usmál, oči rozzářené rozrušením. „Páni,“ vydechl. „Teď jsem fakt rád, že jsem šel s tebou.“

Tajn jen zíral na Irdu a nemohl najít slova. Nakonec se zeptal na jedinou otázku, která ho napadla: „Proč já?“

Horostín se pokusil promluvit, promnul si hrdlo a zkusil to znova. „Ty...“ zaskřehotal čaroděj. Zakašlal, zamračil se, zkusil si vyčistit hrtan. Ochraptlým hlasem, sotva víc než šepotem, řekl: „Protože ty jsi Grallenuv příbuzný, Tajne Hroudo. Jsi poslední z rodu Duncana, krále Thorbardinu.“

8

Zap,“ řekl Čestal Podkeřník, hlavně proto, aby prolomil ticho. Od Horostínova prohlášení uplynula skoro minuta a nikdo nic neřekl ani neudělal. Tři stvoření sedící kolem šotka se zdála být zmrzlá na místě – trpaslík stojící, ohromený, snažící se pochopit, co bylo právě řečeno; Irda vzdálená a nekonečně trpělivá, čekající; čaroděj s bezútěšným pohledem, jako by právě vyslovil proroctví vlastní zkázy.

Když nikdo z nich nereagoval na to, co řekl, Čez vstal a začal prozkoumávat vnitřek malé chatrče, hledaje cokoli, co by bylo zajímavé. „Zap,“ řekl znovu, tentokrát sám pro sebe. „Budu mu říkat Zap. To je dobrý jméno pro kouzlo, který se nikdy nestalo.“

„Potřebuje se stát,“ rmoutilo se něco.

„No, byl bych rád, kdybys ses ode mě mohl odlepit, než to uděláš,“ řekl šotek. „Ani nevím, jakej druh kouzla vlastně jsi.“

„Staré,“ plakalo něco.

„To už jsme si vyjasnili,“ Čez nahlédl do úzké skřínky, ve které byla spousta polic s přihrádkami. Ve stínech bylo obtížné rozeznat, co která přihrádka obsahuje, sáhl do nich... a hned ruku stáhl, jak na sobě ucítil Irdiny oči. Otočil se. „Jen se dívám,“ usmál se nevinně. „Možná bych měl jít ven a porozhlédnout se kolem.“

Jako u všech šotků, myšlenka se okamžitě změnila v čin. Čez vyšel z chatrče a zavřel za sebou dveře.

Už od prvního okamžiku, kdy se sem dostal, na místo, kde žila Irda, Čeze fascinoval vysoký obelisk na vydlážděném prostranství. Teď se k němu zase vydal, přímo k severní straně, kde našel stupně pro ruce i nohy vedoucí vzhůru. Měl v úmyslu zjistit, kam vedly, ale když poprvé spatřil Irdu, na všechno zapomněl. Ale jen na čas.

Stupně na severní straně monolitu nebyly ve skutečnosti schody, jen mělké zářezy v pravidelných intervalech na hladkém povrchu kamene. Ale pro zvědavého šotka to byl žebřík víc než dostatečný. Čez si přehodil prakovku na záda a začal šplhat.

V dálce, v lese ozářeném měsíčním světlem za Irdinou mýtinou, slyšel hřmotný řev kočičí hlídky. A někde velmi daleko, přinesenou na křídlech nočního větru, ozvěnu chraptivého ptačího hlasu, který zakrákal: „Jděte pryč!“

Úchyty mířily výš a výš a Čez šplhal a šplhal. Poblíž vrcholku se začal rozhlížet a spatřil špičky stromů koupající se ve světle měsíců. Temné stěny údolí na západě i na východě se táhly do dálky. Pak náhle zářezy v kameni končily. Vrchol monumentu byl téměř na dosah – ale až k němu se táhl jen hladký kámen, po kterém se nedalo šplhat. Čez šmátral po něčem, čeho by se mohl zachytit, zapřít se nohama nebo zaháknout prakovku. Ale nebylo nic, co by mohl použít. S pocitem marnosti několik dlouhých chvil visel, pak si povzdechl a přijal porážku.

„Takhle to chodí vždycky,“ zamumlal si pro sebe a začal neochotně sestupovat. „Ta nejspíš nejzajímavější věc na celém tomhle místě je na vršku tohotole jehlanu, jen tam tak sedí a čeká, až se na ni někdo podívá. Ale samozřejmě, schody nevedou dost vysoko. Zajímalo by mě, co to je... mohlo by to mít nějakou cenu, kdyby na to někdo dosáhl. Co je to za žebřík, že vede nahoru k něčemu a pak si jen tak skončí, je o takovej kousek kratší, než je potřeba? To přece nedává smysl!“

„Všechno má svůj důvod, maličký.“ Hlas, který se ozval, byl hlas Irdy, hluboký a neskutečně sladký. Čez se téměř neudržel, jak se otáčel, aby se na ni podíval. Stála přímo pod ním a sledovala, jak sestupuje.

Šotek sešplhal zbytek cesty a měkce doskočil na dláždění. „Chtěl jsem se podívat na to, co je tam nahoře,“ řekl. „Ale nemohl jsem se dostat až na vrchol. Co tam vlastně je?“

„Lapač kouzel,“ řekla.

„Bolest a utrpení,“ zdálo se, že něco zakňouralo.

Čez se rozhlédl, ale věděl, že nikoho neuvidí. „Ticho, Zape,“ napomenul ho. Pak se obrátil k Irdě. „Je to něco, co tu bohové nechali se povalovat?“

Irda se jen usmála. „Lapač kouzel byl zapomenut,“ přikývla. „Ale když bohové něco odloží, obvykle se ukáže, že se tak stalo s nějakým záměrem.“

„Hoře a mizérie,“ truchlil Zapův bezhlasý hlas.

Irda se potočila a pozvedla hlavu. Zdálo se, že naslouchá něčemu, co Čez nemohl slyšet. A něco divného se dělo se světlem. Ohně stále poblikávaly, ale mdle, jako by jejich dřevo dohořívало. Narudlý a stříbřitý svit měsíců Solitáru a Lunitáru se změnil také. Světlo odrážející se na tmavé Irdině tváři mělo téměř barvu krve.

Čez vystoupil z jejího stínu a podíval se na nebe. Naskytl se mu pohled, který nikdy předtím nespatrił. Rudý a stříbrný měsíc visely nad stěnou údolí, sotva dlaň od sebe, ale ze stříbrného měsíce byl vidět jen úzký srpek. Jak se šotek díval, srpek se ještě zúžil, jako by se na něj snesla temnota a postupně z něj ukusovala. Srpek byl užší a užší.

„Co to je?“ zeptal se Čez. „Co se to děje?“

Když se dveře Irdiny chatrče otevřely, vysvitlo měkké světlo a ozvaly se kroky. Za okamžik stáli vedle nich trpaslík a čaroděj a taktéž upírali zraky na nebesa. „Co se to děje s tím bílým

měsícem?“ zamumlal trpaslík.

Horostín pozvedl hůl, v tomto místě plném protimagie zcela bez užitku, a ukázal jí. „Dračí královna,“ zasyčel.

„Dračí královna?“ Čez si stoupl na špičky a nadšeně zíral na měsíce. „Myslíš měsíc, nebo tu bohyni?“

„Jsou jedno a totéž,“ řekla Irda. „Ať se jim říká jakkoli, jsou totéž. Královna temnoty, Dračí královna, Nilat Pokušitelka.“

„Tamex Falešný kov,“ zavrčel Tajn. „Paní Zla.“

„Ta s mnoha tvářemi,“ přidal šotek. „Nikdy jsem neviděl tvar černého měsíce – jen díru v nebi, tam, kde zakrývá hvězdy. Je kulatý jako ostatní dva. Podívejte, už skoro zakryl bílý měsíc... On ho zakryl!“

Tam, kde byl dosud bílý měsíc, teď na obloze svítil jen matný prstenec. Černý měsíc zakryl bílý.

V ten okamžik se krystal na konci Horostínovy hole probudil k životu. Obvykle vypadal jako kus modrého ledu, avšak od toho okamžiku, kdy vstoupil do Údolí cesty, vyhlížel jako matný nezajímavý kámen. Teď se ale rozzářil zářivou červení, jako by se v něm zkoncentrovala záře rudého měsíce nad ním. Z krystalu vyrazil paprsek, který na okamžik zaplátl na čele překvapeného trpaslíka. Ale jen na okamžik. Pak odtančil pryč, na stranu kuželové věže a nahoru, k vrcholu, kde se zastavil, rudá záře na špičce monolitu.

Tajn Hrouda hleděl na rudé světlo očima, které však nebyly ty samé jako předtím. Beze slova přešel k základně monolitu a našel úchyty pro ruce a nohy, které před tím objevil i šotek.

Ostatní stále ještě zírali na zatmění měsíce, neschopni od tohoto znamení odtrhnout oči. Pomalu, kousek po kousku, temný měsíc pokračoval ve své pouti a začal se zase objevovat bílý srpek Lunitáru – opačný srpek než předtím.

„Další znamení,“ Horostínův hlas byl sevřený a chladný jako

sníh unášený větrem. „Předzvěst velkého zla.“

Něco bezhlasého a strašlivě smutného zdánlivě řeklo: „Blíží se čas,“ a Čez se rozhlédl.

„Huš, Zape,“ řekl šotek. „Kouzla by měla být vidět, ne slyšet. Hele, Tajne... kam ten trpaslík zase zmizel?“

Irda opět naklonila překrásnou hlavu na stranu a poslouchala. Horostín se na ni podíval a zamračil se. „Co to je? Co slyšíš, Irdo?“

Zavrtěla hlavou, stříbřité vlasy poletující ve světle opět obou měsíců. „Zlo,“ tiše zazpívala. „Na severu leží zlo, jedno zlo. Zlobí se radují a skřeti pochodují... a slyším tlukot křídel.“

„Kam ten zatracenej trpaslík zmizel?“ Čestal Podkeřník pobíhal po mýtině a rozhlížel se kolem dokola. Pak se podíval vzhůru a zamrkal. „Och, támhle je. Tajne! Hej, Tajne Hroudo! Co to tam nahoře děláš? To už jsem zkoušel. Až na špičku se dostat nejde!“

I ostatní se podívali. Vysoko nad nimi, postupující stálým a neúnavným tempem šplhajícího horského trpaslíka, se Tajn blížil k vrcholu monolitu.

„Dojdou ti stupně!“ zavolal šotek. „Věř mi, je to ztráta času. K tomu krystalu se dostat ne –“

Irda k němu přistoupila a položila mu elegantní tmavou paži na hlavu. „Buď tiše, maličký,“ zazpívala tiše.

Bílý měsíc byl zase celý, ale nyní začala hasnout záře rudého měsíce, jak přes něj přecházel temný. Růžový odstín měsíční záře začal ustupovat a světlo bylo čím dál víc stříbřité. Nahoře Tajn Hrouda dosáhl posledních úchytů a zaváhal.

A opět krystal na Horostínově holi zamrkal světlem, tentokrát se v něm soustředila záře bílého měsíce. Jediný paprsek bílého světla vystřelil vzhůru a ozářil kladivo zavěšené na trpaslíkových zádech. Tajn se jednou rukou držel kamene a druhou uvolnil kladivo, pak se zapřel a špičatým koncem udeřil do kamene nad hlavou. Udeřil ještě jednou a odštípl se kus černého kamene, který

se odrazil od stěny kužele a se zazvoněním dopadl na dláždění dole.

Trpaslík si kladivo zastrčil za opasek, chytil se nového úchytu, vytáhl se nahoru, pak opět pozvedl kladivo a vyrobil si další úchyt.

„Proč mě to nenapadlo?“ zasmál se šotek. „A já jsem už vymýšlel různé provazy a kladky, nebo něco podobného.“

Z rudého měsíce nyní už téměř nic nezbyvalo, ale Horostínova hůl stále zářila, intenzivní bílé světlo ozařovalo vrchol věže, kde pracoval trpaslík. Najednou si Čestal Podkeřník vzpomněl na podstatu svého neviditelného společníka – kouzla, jež se k němu nějak přidružilo. Nervózně se rozhlédl. „Čaroději, to světlo... znamená to, že tu už zase funguje magie?“

„Ne magie smrtelníků,“ vydechl čaroděj. „Ani žádná magie, kterou bych dokázal vycítit nebo jí porozumět.“

„Bohové nejsou vázáni pravidly, která sami ustanovili,“ zašeptala Irda. „Pouze magie Krynnu je spoutána Lapačem kouzel.“

„Popel a hoře,“ truchlilo něco bezhlasého.

„To jsem rád, že to slyším,“ oddychl si šotek. „Vůbec nemám naspěch, abych uviděl, co se stane, až nebude Zap spoutanej.“

Na vrcholu vysokého kužele si Tajn vysekl další úchyt, pak poslední a vytáhl se nahoru, aby se rozhlédl. Na špičce monolitu byla mělká okrouhlá prohlubeň, ne víc než čtyři stopy na šířku, a v ní ležely různé předměty. Největší byla drobná soška, očividně vyřezaná z alabastru – počásím ošlehaná a narušená postava muže s plnovousem, tváří vzhůru, jednu paži nataženou dopředu a v ní svírala dvoupalcový oválný, tmavě rudý krystal. Štíhlá socha, která by, pokud by stála, dosahovala víc než tří stop výšky, ležela na zádech. Část druhé paže se válela vedle, ale chyběla jí ruka.

Další věc v prohlubni byla kovová koule velikosti Tajnovy pěsti – značně prorezlá, ale stále ještě v ní byl patrný důlek od nárazu. Očividně byla velmi stará. V ní byl zasazen bronzový

štítek. Tajn se naklonil blíž. Výrazné světlo bílého měsíce mu ukázalo část nápisu: *Obléhací projektil, velikost 4, určen pro použití v balistě vyšší třídy...*

Gnómové, pomyslel si.

Přehodil nohu přes okraj prohlubně a natáhl se, aby sošku postavil a mohl se na ni podívat lépe. Ale najednou rudý krystal začal pulzovat, ozval se z něj hukot, prsty sochy se rozevřely a krystal spadl trpaslíkovi do dlaně. Jak kolem něj Tajn sevřel prsty, kámen utichl a pohasl. Tehdy si uvědomil, beze všech pochyb, proč na věž vylezl. Krystal ho sem zavolaal. Měl si ho vzít.

V trpaslíkově mysli se objevila nejasná tvář – tvář velmi podobná té jeho, vousatá tvář horského trpaslíka. Ale ne jeho vlastní tvář, i když si byly velmi blízké. Byla víc přísná než Tajnova a nesla jizvy z bitev. A dívala se na něj zpod oblouku přilby s rohy s jediným ornamentem – krystalem, který mohl být dvojčetem toho, který Tajn svíral v dlani, nebýt jeho barvy. Krystal na přilbě byl zelený.

„Grallen?“ zeptal se Tajn šepem, aniž by si to uvědomil.

Tvář v jeho mysli přikývla, jako by mu chtěla dodat sebedůvěru... a pak zmizela.

Tajn se cítil víc zmatený než kdykoli předtím, ale uložil krystal bezpečně do vaku, přehodil si kladivo zpátky na záda a přehoupl se zase přes okraj prohlubně. Krok po kroku, úchyt po úchytu, sestupoval po stěně monolitu. Nad ním zářivě bílé světlo začalo pohasínat a vrchol věže byl jen to, co byl – kamenný monolit zalitý měsíčním světlem.

Když sešplhal dolů, ostatní se sešli kolem něj. Šotek ho zahrnoval tucty otázek, čaroděj chtěl vědět, co se stalo, Irda poklekla, aby se mu mohla podívat lépe do tváře. Horostín se také sehnul.

Na trpaslíkově čele, přímo nad kořenem nosu, byla červená

skvrna téměř tvaru a barvy rudého měsíce.

V Irdině chatrči, nad hrnky kořeněného nápoje, jim Tajn pověděl, co našel. Ukázal jim kámen, ale když se ho Horostín dotkl, spálil mu prsty. Šotek se po něm taky natahoval, ale když čaroděj vykřikl bolestí, rychle se stáhl.

„Asi by sis ho měl nechat,“ řekl Čez vážně.

Oba viditelné měsíce byly zase jen měsíce, takové, jaké byly před znameními, ale na severní obloze visel stín – chyběly hvězdy, které tam měly být. Tam visel černý měsíc, zdánlivě bez hnutí, a když tím směrem Horostín pohlédl, zachvěl se. Irda seděla před svou chatrčí, tvář obrácenou k severu, hlavu zakloněnou, jako by pozorně naslouchala.

Světlo ohně a sladká medovina působily konejšivě. Tajn cítil, jak přikyvuje, pak zív a složil hlavu na stůl. Šotek už spal.

* * *

Tajn a jeho společníci nebyli jediní, kteří sledovali znamení měsíců. Sto mil na severozápad, na pasece v Qualinestu, ho qualinestští elfové také viděli a vyslali posly, aby zprávu roznegli. Bylo předpovězeno něco, co si vyžadovalo další studium. Blížilo se zlo.

Osmdesát mil na západ od Údolí cesty sledovali mágové ve Věži Vysoké magie také, jak černý měsíc zastínil nejprve bílý a pak rudý. Byly svolány rady – rady, na kterých byly zastoupeny bílé a rudé pláště daleko víc než černé.

Na sever od divočiny, ve velkolepém městě Pax Sarkas, se lidé shromáždili na hradbách, aby sledovali ten div.

A dvacet mil od prastarého Gargathova chrámu, za hřebenem, který odděloval Údolí cesty od Údolí oddechu, se na severním konci úrodné doliny rozestoupili skřeti a čekali na rozkazy pro

postup na jih, kde mezi poli ozářenými měsíčním světlem pokojně spaly nic netušící vesnice. Mezi nimi, odměřeně a povýšeně, stála mnohem větší stvoření – zlobři, kteří vylezli z doupat, aby se připojili k davu skřetů, vědouce, že na ně čeká brzy zábava.

Na kopečku zarostlém křovinami tyčícím se nad temnými tábory skřetů stála osamělá postava a vzhlížela k obloze. Měsíční záře dvou barev osvětlovala rohatou přilbu a zdobenou černou zbroj. Kryt tváře přilby byla strašlivá kovová maska, tvář démona, z níž hleděly tmavé, hledající oči.

Jak začalo zatmění dvou viditelných měsíců, postava si sundala masku. Měsíční světlo ozářilo tvář za ní: tvář ženy, přísnou, s tmavýma očima. Ta tvář mohla být krásná, kdyby si to zvolila, ale vybrala si jinak a z cesty již nebylo návratu.

Jak černý měsíc Krynnu zakryl první viditelný měsíc, žena zpoza hrudního plátu vytáhla řemínek, na němž visela temná, zdeformovaná hrouda. „Kalibane,“ řekla.

Oповěděl jí prastarý, hádavý hlas, který mluvil suchým, chraplavým šepem. „Proč mne volá nyní?“ vydechl. „Nepotřebuje mě tu. Není tu nic, co by nemohla udělat sama.“

Žena se zamračila. „Kalibane, měsíce. Co to znamená?“

„Měsíce‘ říká,“ zašeptal vysušený hlas. „Chce znát význam měsíců.“

„Odpověz mi!“

„Je to další z Královniných znamení,“ zaskřípal chraplavý hlas. „Říká velmistřům, že téměř nastal čas na jejich útok na Ansalon, a dává tím najevo všem bohům, které by to mohlo zajímat, že tento čas a svět jsou její. Varuje je, aby nezasahovali.“

„Další znamení,“ vyštěkla ozbrojená žena. „Je v něm i zpráva pro mě?“

„Ach,“ řekl vyschlý hlas. „Hledá zprávy pro ni.“

„Odpověz!“ přikázala žena ve zbroji.

„Jestli je tu pro ni zpráva, pak jen takováto: slíbila Velmistrovi, že zajistí vstup do pevnosti Thorbardin. Královna nemá slitování s těmi, kteří nedokáží splnit, co slíbili jejím jménem.“

„Já nezklamu!“ řekla žena ostře. „I když nemám nic víc než jen... tyhle –“ ukázala pohrdavě na setmělé tábory armády skřetů „– aby mi pomohli. Žádala jsem Velmistra o útočnou sílu. Dal mi páchnoucí skřety. Ale já zvítězím. Thorbardin padne, až přijde jeho čas.“

„To mi nemusí vykládat,“ řekl hlas suše. „To je její starost, ne moje. Teď mě nechá odpočívat, dokud nenastane lepší důvod, abych byl probuzen.“

„Dělám, co se mi zlíbí!“ odsekla, vtom zasyčela mezi sevřenými zuby, když z věci, co držela, vyrazily malé blesky a spálily jí dlaň. Rychle ji vrátila zpátky za zbroj. Cítila, jak lehce pulsuje, když se usadila mezi jejími ňadry.

„Znamení,“ zamumlala. „Nepotřebuji znamení, abych docílila toho, co jsem si předsevzala.“

Její pohled zůstal upřený k obloze, ne tam, kde měsíce vyprávěly svůj příběh, ale víc na západ, kde kostřbatý hřeben tvořící východní hradbu údolí stál jako vykotlané zuby proti noční obloze. Tam, daleko za hřebenem, zářila rudá záře – světlo, které nebylo ani od měsíců, ani od ohně, ale které viselo na obloze za horami jako ozvěna Lunitárova světla.

Mezi jejími prsy se něco temného pohnulo a pak znovu uslyšela vysušený prastarý hlas. „Ach, ale nakonec tu pro ni zpráva bude, jak se zdá. Někdo jiný dnes v noci vkročil na scénu a hledá ztracenou cestu do Thorbardinu.“

* * *

Když se Tajn Hrouda probudil, bylo už dávno světlo. Na okamžik

nevěděl, kde je. Zamrkal a rozhlédl se. Dveře chatrče byly otevřené, okenice rozevřeny. Skříně měly dvířka dokořán a byly prázdné, místností se proháněl chladný podzimní vítr a nesl s sebou zpěv ptáků a zvuky malých zvířat – zvuky, o nichž si Tajn okamžitě uvědomil, že je neslyšel od doby, kdy vkročil z divočiny do Údolí cesty. Poblíž dveří ležel na hrubé rohoži čaroděj Horostín.

Tajn se protáhl a vstal. Byl celý ztuhlý od toho, jak spal u stolu, kladivo stále ještě zasunuté v postroji na zádech. Vzpomněl si na minulou noc, rychle rozvázal vak a podíval se dovnitř. Rudý krystal byl bezpečně uvnitř. Dotkl se čela, pak si sundal kladivo a použil jeho vyleštěný povrch jako zrcadlo. Červená skvrnka tam stále byla, těsně nad kořenem nosu, ale měla světlejší odstín – byla méně patrná. Přesto byla jeho mysl plná informací, o nichž věděl, že tam před tím nebyly.

Ozval se nějaký zvuk a Tajn vzhlédl. Šotek právě procházel dveřmi.

„Irda odešla,“ řeklo tiše malé stvoření. „Nemůžu ji nikde najít. A hádám, že s sebou vzala i ty své micinky, protože ty nemůžu najít taky.“

„Asi dokončila, co tu chtěla vyřídit,“ řekl Tajn a připevňoval si zpátky na záda řemínky a vaky. „Na tom už nezáleží. Vím, kudy se musíme vydat.“

Část druhá

Překřídlova cesta

9

Kdysi, říkalo se, mířily obchodní stezky z víceméně spolehlivých říší Ansalonu, Palantasu a Vingaardské tvrze na severu přes Solamnii, Abanasinii a Pax Sarkas až daleko na jih k Thorbardinu. A možná ještě dál.

Překřídlo ty příběhy slyšel a myslel si, že byly asi pravdivé, ačkoli nikdy nepotkal nikoho, kdo by to mohl dosvědčit. Za čtyřicet, nebo kolik mu bylo, let viděl pěkný lán světa a měl co do činění se všemi možnými stvořeními. Věděl, nakolik si elfové z Qualinestu cenili obilí a jiných potravin ze Solamnie. Thorbardin svázaný s horami nakupoval zrní a koření, stejně jako jeho domovina Abanasinie. A on sám viděl v Abanasinii a Solamnii – mezi těmi, kteří si je mohli dovolit – dost nástrojů a zbraní vytvořených trpaslíky z Thorbardinu, stejně jako jemných tkanin z Qualinestu.

Látky a vlákna, peří a kožešiny... potraviny a palivo, exotické cetky – každá země, kterou na cestách navštívil, měla hojnost něčeho, co v jiných krajích chybělo.

Někdy v minulosti nejspíš na Ansalonu vzkvétal obchod. Ale nyní – a po celou dobu, na kterou si on a ti, které znal, dokázali vzpomenout – bylo obchodování přinejmenším nestálým a riskantním povoláním. „Tak to na světě chodí,“ říkal si často. „Vždycky se najde někdo ochotnější zabíjet, než jsou ostatní

ochotni investovat do dobrého živobytí.“

„Ubohý, zpustošený Krynn,“ tak říkali někteří básníci tomuto světu. Ale Překřídlo neměl ve skutečnosti nic proti tomu, jak se věci mají. Byl to jediný svět, jaký kdy znal, a v jistém smyslu mu boj jednotlivých ras proti sobě navzájem pomáhal dosáhnout vlastních cílů. Jejich odměřenost, nedůvěra jednoho k druhému, činila zboží, které vyhledávali, ještě cennějším. Někdy se Překřídlo nechával najmout jako průvodce, někdy jako ozbrojený doprovod obchodníků na jejich cestách. A někdy, jako teď, nesl zboží sám – většinou kvůli sázce.

Tentokrát se vsadil s obchodníkem z rodu horských trpaslíků, Rogarem Zlatopřezkou. Nad džbány piva v hospodě U létajících sviní v Měnířově se s ním Zlatopřezka vsadil, že se Překřídlo nikdy nedostane živý do Pax Sarkasu a zpět, a to se zbožím od trpaslíkových zástupců v Pax Sarkasu.

Zisk ze zapečetěného balíku, který táhl na zádech, byl malý v porovnání s tím, co mu bude muset Rogar Zlatopřezka zaplatit, až prohraje.

Tahle výprava nebylo žádné divoké dobrodružství. Překřídlo si vybral trasu pečlivě. Na sever do Pax Sarkasu jednou cestou, a aby se vyhnul léčkám a dalším nepříjemnostem čekajícím v divočině, vracel se jinou. Jel opatrně se smysly nastraženými a spal jen lehce. Ale i tak se po cestě pár nepříjemností přihodilo – jeskynní zlobr, který ho málem zabil na stezce procházející Žďárským lesem; sesuv půdy, který mu bránil v cestě kousek jižně od Pax Sarkasu; tlupa zlodějů ochotných k čemukoli, kteří se na něj přilepili v Lítóšově a pronásledovali ho, dokud nebyl nucen naučit je slušnému chování; zaplavený brod, který ho donutil vydat se do skrytého údolí, kde na něj nějaký pták křičel varování a kde sotva vyvázl holým životem, když se na něj vrhla smečka obrovských koček.

To všechno, a teď ještě skřeti.

Překřídlo zavrtěl udiveně hlavou. Proč byli skřeti jižně od Pax Sarkasu? Existovaly zvěsti, všechny nejasné a zmatené, o znameních a proroctvích, o podivných úkazech na vzdálených místech.

A pak tu byly zvěsti, že lidé někde na severu přísahali, že viděli draky.

A stejně jako minulou noc – dvojité zatmění měsíců. Překřídlo slyšel, že filozofové a hvězdáři nad těmito věcmi hloubali, ale on nic takového předtím neviděl. Málem ho to stálo koně i náklad. Truhlík se té podívané lekl a vysmekl se z ohlávky. A Překřídlo ho honil přes půl míle, než se mu ho podařilo chytit.

Znamenalo to něco? Vzpomněl si na Garona Vendestala a přemýšlel, kde teď asi je. Elfové o takových jevech většinou věděli víc než lidé. Možná se s tím elfem potká v Měnířově a tam by se ho mohl zeptat.

Překřídlo se protáhl v sedle, aby ulevil unaveným svalům, a přitáhl si kabátec z losí kůže blíž k tělu. Kůň zrovna obcházel zatáčku v cestě mezi skalami a zafoukal čerstvý vítr. Tady vysoko bylo chladno, dokonce i takhle brzy na podzim.

Chladno a – všiml si najednou – podivně ticho. Rozhlédl se kolem sebe. Obvyklé denní zvuky hor, šustot malých zvířat, štěbetání ptáků žijících ve skalách, to všechno najednou ztichlo. Jediným zvukem bylo vytí větru.

Předstíraje, že si ničeho nevšiml – k přežití v divočině Ansalonu byla taková dovednost třeba – si Překřídlo upravil meč tak, že mu jeho jílec ležel na klíně, sotva několik palců od ruky. Oči, které si máločeho nevšimly, prohledávaly krajinu před ním a kolem něj, pátrajíce po čemkoli, co nebylo v pořádku.

Překřídlový oči byly bledé jako námraza na jeho zarudlých vousech a stejně pozorné jako oči ptáka, který poletoval ve větru a

podle jehož letu měl jméno. Sledoval zvedající se skalní stěnu po levici, svah plný spadáných balvanů napravo, stezku vpředu mizející za další zatáčkou a – protahující se jako někdo, kdo strávil příliš dlouhou dobu v sedle – vlastní stopy měl za sebou. Nic neviděl, nic zvláštního, ale přesto kolem bylo najednou naprosté ticho a jeho smysly na ně reagovaly.

Zavedl koně poblíž široké rozsedliny ve skále, aby byl alespoň trochu krytý, a poslouchal. Nejdřív neslyšel nic, ale pak odněkud zaslechl zašelestění jako něčí nohy na šterku. Mnoho obutých nohou. A nyní k němu závan větru přinesl puch, který mu všechny smysly uvedl do pohotovosti. Ten pach poznal. Nasládlý, nepříjemný puch.

Překřídlo se zamračil a nasál vzduch. Zase skřeti! Co dělali skřeti tak daleko na jihu?

Znovu uslyšel kradmé, šelestivé zvuky a tentokrát zaslechl i zvuk tření kovu o kov – svist tasených zbraní. Tiše sesedl a zapasoval opratě svého koně do trhlínky ve skalní stěně. Uvolnil řemeny za sedlem a sundal odtamtud štít z tvrzené kůže. Ten si navlékl na paži a uchopil pevně v mozolnaté dlani. S vytaseným mečem v drahé ruce si Překřídlo přidřepl, vyklouzl zpoza krytu skal a neslyšně se rozběhl dál po cestě, na lehkých nohou obutých v botách s měkkými podrážkami.

O padesát yardů dál od místa, kde muž sesedl, se úzká stezka přehoupávala přes vyvýšeninu a mizela z dohledu. Překřídlo se několik posledních stop připlížil po zemi a podíval se dolů. Jak stezka sledovala skalní stěnu, stáčela se doprava. O kousek dál se pak prudce otočila zpět a mířila do vzdáleného, nezalesněného údolí. Po stezce dole krácel osamělý chodec – vysoká štíhlá postava oděná do teplých kůží a kožešin. Překřídlo neviděl jeho tvář, ale věděl, jaké je rasy. Vzdálenost a úhel pohledu nemohly zastříti ani postavu, ani ladné pohyby elfa.

Elf se otočil, rozhlédl se po okolí a tehdy ho Překřídlo poznal. Starý přítel. Garon Vendestal. Elf s sebou nesl vak a luk a Překřídlo měl podezření, že stejně jako on sám je na cestě do Měnířova.

Ale na křovím zarostlém svahu mezi nimi, skrytí a schovaní, sledující přicházejícího elfa, se krčili skřeti – ozbrojení skřeti číhající, aby ho přepadli ze zálohy. Z místa, kde stál, jich Překřídlo viděl osm, ale mohlo jich být o dva až tři víc.

Překřídlo vyčkával. Nebylo pochybností o tom, co se tu mělo odehrát. Ať tu na něj skřeti číhali z jakéhokoli důvodu – a Překřídlo by se vsadil, že jim šlo o to, co s sebou elf nesl, nebo možná jen tak pro zábavu – skřeti byli připravení se na elfa vrhnout jako hejno vos, s vytasenými meči jako ostrými žihadly žíznícími po krvi.

Když se tváře skřetů obrátily k postavě dole, mordy zubící se, plné očekávání, řekl si Překřídlo, k čemu jinému jsou přátelé než k tomu, aby se pletli do záležitostí, do kterých jim nic není?

Přikrčil se, vyrazil ze sebe divoký válečný pokřik, jaký ještě žádný skřet neslyšel, a vrhl se dolů ze svahu, přímo mezi číhající skřety.

Gravitace pomohla rychlosti jeho dlouhých nohou, Překřídlo seběhl mezi ně, prorazil jejich linií, otočil se, meč zpívající a běsnící, nejprve jasně zářící a pak náraz temný skřetí krví. Jeden skřet vypadl z úkrytu a skutálel se po svahu. Další dva skřeti zemřeli dřív, než se stihli otočit, rozseknuti od ramene po hrudní kost, jeden probodnutý zezadu, přes žebra a páteř. Další stihl pozvednout sekeru a byl shozen ze svahu Překřídlovým štítem. Další se po něm pokusil ohnat mečem, jen aby zjistil, že nemá paži.

Během okamžiku vyjícího běsnění se člověk ocitl za řadou skřetů, snažící se udržet rovnováhu a utíkající dál ze svahu.

„Skřeti!“ volal. „Léčka!“

Přímo pod ním odložil elf náklad, sundal si ze zad luk, zacílil a vystřelil. Šíp prosvítl kolem Překřídla někam nad něj a ozvalo se zachrčení a zvuk tupého nárazu. Muž koutkem oka zahlédl, jak se mu po boku vesele kutálí odseknutá hlava prvního skřeta.

Kolem Překřídla proletěla sekera a zasekla se do hlíny u elfových nohou. V odpověď jí vyletěl další šíp. Na cestě se Překřídlo zapřel nohama, sklouzl po šterku, udělal kotoul a prudce zastavil... následně se narovnal a vyhnul bronzové šípce, která na něj letěla ze svahu nad ním.

„Dobrý ráno!“ zavolal na elfa, pak se zhluboka nadechl, vydal ze sebe další válečný pokřik a vydal se zpátky do kopce. Elf byl hned za ním.

Svah nad nimi byl plný zmatených skřetů – většina z nich byla mrtvá nebo umírající, ale stále jich bylo dost naživu. Někteří se chvíli škrábali nahoru do kopce a snažili se dostat na jeho vrchol. Ale jeden, o něco větší než ostatní, ozbrojený až po zuby, začal vykřikovat hrdelním hlasem rozkazy a zase je uvedl do jakéhosi zdání pořádku.

Jít do kopce bylo mnohem pomalejší než dolů z kopce, a tak nyní Překřídlo a elf zjistili, že proti nim stojí nepřítel připravený k boji. A ještě má výhodu toho, že stojí výš.

Kolem nich létaly šípky a kameny. Překřídlo šel první, štít vysoko, odrážející všechno, co mohl. Ale do stehna ho škrábala šípka a zanechala po sobě krvavý šrám. Dva skřeti spojenými silami chytili velký kámen a zvedli ho nad hlavu.

Za Překřídlem se ozval elf: „K zemi!“

Člověk se vrhl k zemi, napůl schovaný za štítem, a elf vypustil šíp, který se zabodl jednomu ze skřetů do krku. Ten druhý pod vahou kamene zakolísal a o chvíli později upadl.

Vůdce skřetů zasyčel mezi zuby, zvedl padlého skřeta za krk na

nohy a strčil ho silnou paží k přicházejícím mužům. Svého druhá tlačil před sebou a širokou sekerou zaútočil na Překřídla, který se právě zvedal ze země. Než mohl člověk pozvednout štít, skřeti byli u něj. Mečem probodl jednoho, ale než ho mohl vytrhnout, byl meč strhnutý stranou, jak vůdce skřetů nahraditelného a probodnutého společníka strčil dopředu a v obou rukách pozvedl sekeru.

Překřídlo pustil štít i meč, skočil dopředu a vrhl se na skřeta. Skřetův pach mu naplnil nos, oběma rukama chytil topor sekery a snažil se zabránit, aby dokončila pohyb dolů. Skřetovy zuby se mu otřely o krk a rozedřely kůži. Špinavé drápy ho škrábly na tváři, jak se mu skřet snažil dostat k očím, a noha v botě s tvrdou podrážkou ho kopala do holení. Otočil se, strčil do skřeta, strhl ho na záda a vrhl se na něj. Okamžitě byli v sobě a kutáleli se ze svahu dolů. Celou cestu spolu zápasili a tloukli do sebe pěstmi, kam jen dosáhli.

Široká sekera, která skřetovi vyklouzla z prstů, klouzala po svahu před nimi a zastavila se až dole na cestě. Koulející se zápasníci přistáli vedle ní, skřet nahoře, jak se snažil dostat k Překřídlovu krku. Překřídlo si ho přehodil přes hlavu, otočil se a vrhl se na něj zrovna v okamžiku, kdy se skřet zvedal na všechny čtyři. Sedl si obkročmo na skřeta jako na koně, zahákl špičky bot pod hrudní plát jeho zbroje, rukama chytil plát na zádech a vši silou se zapřel, aby je od sebe odtrhl. Oba pláty, jež u sebe držely silnými koženými řemínky, se sevřely kolem skřetova krku jako čelisti kleští. Překřídlo se zapřel ještě silněji. Dusící se skřet se zvedl na nohy, drápal do zapřených nohou na své hrudi, snažil se Překřídla setrást. Ale oba pláty se mu jen zaryly silněji do krku. Zdálo se, že skřetův obličej napuchl, oči vylezly z důlků, zakolísal, upadl na zem a vzal muže na zádech s sebou. Široká sekera se zasekla do hlíny na cestě, o kousek je oba minula. Překřídlový

prsty se sesmekly a skřet mu vyklouzl z rukou. Slyšel, jak jeden z elfových šípů prorazil někde poblíž něčí zbroj.

Překřídlo vstal, těžce oddychoval. Ležící skřet lapal po dechu, převrátil se na záda, pak se zvedl na nohy, divoké oči po muži vrhaly vražedné pohledy, prsty s drápy se po něm sápany.

„To už by stačilo,“ rozhodl se Překřídlo. Učinil několik rychlých kroků, vyhnul se skřetovým pažím a pěstí ho tvrdě udeřil do tváře. Skřet padl jako podřátý strom a zůstal nehnutě ležet.

Ozval se zvuk padajících kamínků, jak Garon Vendestal scházel dolů po svahu. Podíval se na Překřídla a sklonil se nad skřetem. „Je naživu,“ řekl. „Jeden z nich utekl nahoru po úbočí. Když jsem si ho všiml, byl už mimo dostřel.“

„Nechal jsem tam nahoře koně,“ dostal ze sebe mezi sípavými nádechy Překřídlo.

„No, tak to už ho asi našel. Co tu vůbec dělali? Neslyšel jsem, že by se v těchto končinách zdržovali skřeti... alespoň ne v poslední době.“ Elf se zamyšleně zahleděl na nebe. „A mimochodem, dobré ráno i tobě, Překřídlo.“

„Doufám, že ti nevadilo, že jsem ti takhle neohlášené vrazil na večírek,“ řekl člověk.

„Ani v nejmenším. Bylo jich dost pro oba. Upřímně, jsem rád, že jsi se objevil. Věděl jsem, že tu jsou – cítil jsem je z daleka – ale nevěděl jsem kolik nebo kde jsou přesně. Ale pořád mi nejde do hlavy, co dělají tak daleko na jihu.“

„To bych taky rád věděl.“ Překřídlo si dřep l a začal studovat krutou tvář bezvědomého skřeta. Z nosu a huby mu vytékala temná krev. „Možná nám to poví on. Jestli se probere.“

Jako na zavalanou skřet zasténal a začal se hýbat. Garon přiklekl a nadzvedl mu palcem víčka. „Probírá se. Sundejme z něj zbroj. Když nebude mít krunýř, bude jistě výmluvnější.“

„Jak si přeješ. Tys měl co do činění se skřety.“

„Když jsem musel.“ Elf se podíval na Překřídla, melancholické elfí oči projednou jiskřící zvědavostí. „Chápu to dobře, že jsi se dostal do Pax Sarkasu?“

„Jo, jdu odtamtud. Ten balík, co nesu Rogarovi Zlatopřezkovi, ho vyjde pěkně draho. Ale na druhou stranu, byl to jeho nápad.“

„Co když se rozhodne ti to oplatit tím, že tě uvolní ze svých služeb?“

„To neudělá. Zlatopřezka je starej mazanej trpaslík a peníze pro něj nejsou důležitější než dlouhodobá spolupráce. Na druhou stranu, mně by to nevadilo. Podržel mě, když jsem to nejvíc potřeboval. Dlužím mu za hodně a může si to kdykoli vybrat. Nejspíš to dopadne tak, že mě jednoho dne pošle do obchodnickýho souboje proti někomu moc velkému na to, aby ho zvládl starej trpaslík.“

Sundali ze skřeta zbroj a odhodili ji stranou. Žádný člověk ani elf by se dobrovolně tak smradlavé a prorezlé zbroje nedotkl.

Garon Vendestal svázal skřetovy ruce a nohy silným provazem, potom vytáhl tenkou dýku a zasadil ji jílcem do trhliny v kamenné cestě tak, aby čepel mířila přímo nahoru. Jak se skřet probíral, syčel a klel, elf ho převalil na břicho a odtáhl k dýce. Tam mu zvedl hlavu a naaranžoval ho tak, že mu špička mířila přímo do pravého oka.

Překřídlo se na to fascinovaně díval. „Co to děláš?“

„Tvorové temnoty si cení svých očí,“ řekl elf. Skřetovu hlavu držel pevně ve zvolené pozici. „Pověz nám teď, skřete... proč jste tady? Kdo vás sem poslal?“

„Uvař se v tekoucí lávě, elfe!“ Skřet se pokusil vysmeknout, ale to se mu nepodařilo. „Neřeknu vám nic! To raději –“

Garon pokrčil rameny a zatlačil mu hlavu dolů. Skřetův pronikavý výkřik se odrážel a ozvěnou se vracel od horských stěn

kolem dokola. Jako by se nic nestalo, Garon zvedl skřetovu hlavu a znova ji nastavil nad dýku. Tentokrát měl skřet nad dýkou levé oko. „Tohle je něco, co se elfové naučili – a tou horší cestou – od skřetů,“ řekl Překřídlovi. Pak se obrátil na skřeta. „Ještě pořád máš jedno oko. Kdo vás poslal?“

Tvor sebou zmítal a naříkal. „To nemůžu říct! Nemůžu!“

Se zachmuřilým výrazem ve tváři Garon Vendestal zatlačil tvorovu hlavu dolů až tak nízko, že se jeho zbývající oko dotýkalo špičky nože. „Ale ano, můžeš,“ řekl elf. „Kdo vás poslal?“

„Nemůžu... áááú! Bažina! Velitel! Odpověděl jsem na tvou –“ Najednou skřet ztuhl. Kolem jeho těla se objevily malé blesky, obtáčely se v zářících vlnách kolem nohou a paží, jako by byl najednou oblečený do modře zářící živé krajky. Blesky zmizely stejně rychle, jako se objevily, a skřetovo bledé tělo najednou zhadrovatělo, huba plná ostrých zubů se otevřela a vyšel z ní těžký, temný kouř.

Tvor v elfově sevření zcela ochabl. Garon tělo odtáhl od dýky a převalil ho na záda. Tvář se mu zkroutila odporem. „Mrtvý,“ řekl.

„To vidím,“ pokrčil Překřídlo rameny. „Ale tys ho nezabil.“

„Ne. Opravdu nám víc říct nemohl. Měl na sobě kouzlo, které ho spíš zabilo, než by mu dovolilo říct cokoli jiného. Znáš někoho, komu říkají ‚Velitel‘ nebo ‚Bažina‘?“

Překřídlo zavrtěl hlavou. „Není to skřetí jméno. Nezní ani jako trpasličí. Mohlo by být elfí, ale kterej elf by se dal do spolku se skřety?“

„Mně to zní jako lidské jméno,“ řekl Garon. Podíval se na člověka, ve tváři zamyšlený výraz. „Možná správná otázka zní, který člověk by se dal do spolku se skřety?“

„Asi bych se měl podívat, jestli se nic nestalo mému balíku. Máš namířeno do Měnířova?“

Elf přikývl. „Hodně se toho proslýchá o problémech na severu.

A znameních. Viděl jsi zatmění?“

„Jo. A myslel jsem na tebe, Garone Vendestale. Myslel jsem, že bys mi mohl říct, co to znamená.“

„Možná nic,“ řekl elf. „A nebo to může znamenat, že se má stát něco velmi zlého.“ Zachmuřeně se rozhlédl po tom, co zbylo po masakru ze skřetů. „Mnohem horšího než tohle. Možná se víc dozvíme v Měnířově. To je místo, kde se vyplatí naslouchat, pokud se chceš něco dozvědět.“

Překřídlo se vydal po svahu nahoru, sebral meč a štít a zastavil se nad několika mrtvými skřety, aby si je lépe prohlédl. Předsunutá hlídka, usoudil. Ale pátrající po čem? A předsunutá hlídka čeho?

Kůň byl tam, kde ho nechal, poplašený a s divokýma očima, avšak stále ještě připoutaný za opratě ke skále. Několik yardů od něj leželo tělo mrtvého skřeta. Měl rozraženou lebku.

„Vůbec ti to nevyčítám, Truhlíku,“ ujistil Překřídlo koně. „Já taky nemám skřety rád.“

Když sjeli za elfem dolů, Překřídlo sesedl. „Přivaž náklad sem nahoru vedle mýho,“ řekl elfovi. „Půjdu s tebou pěšky.“

Vendestal přivázał vak na sedlo, otočil se a vyrazil svižným krokem kupředu. Překřídlo mu šel po boku, vedl Truhlíka a přistihl se, že přemýšlí o způsobu, jakým elf skřeta vyslychal. Podíval se na štíhlého, téměř lidsky vyhlížejícího muže z lesa, který krácel vedle něj. V mnoha ohledech se Překřídlovi zdálo, že by elfové mohli být ti nejjemnější z obyvatel Krynny. A v mnoha ohledech i nejmoudřejší. Ale v tom, jak se Garon choval ke skřetovi, nebylo nic jemného a pramálo moudrého.

Dokážu vůbec někdy pochopit a porozumět jeho rase? přemítal člověk. Může jedna rasa vůbec někdy rozumět druhé?

Chvilí nad tím dumal a pak se rozhodl. Nejspíš ne.

Překřídlo převedl tok myšlenek k jiné rase, a to trpasličí. Musel

si vybrat, co vyhrál na Rogaru Zlatopřezkovi v sázce. Ne že by se ho trpaslík pokusil podvést. Tak Zlatopřezka nejednal. Ale i tak trpaslíci bývali plní překvapení.

10

Měnířov původně vznikl jako sezónní tábořiště pro ty z různých ras, kteří se vydali za hranice vlastních říší, aby prodali zboží ze své domoviny a nakoupili, co bylo třeba. Teď z něj však bylo rušné městečko žijící si vlastním životem. Ležel v chráněném údolí západně od Thorbardinu a byl místem, kde vládlo příměří, kde byly na okamžik zapomenuty všechny spory a nepřátelství, které se odehrávaly všude kolem. Nesourodá sbírka nízkých kamenných příbytků – které upřednostňovali trpaslíci z hor – dřevěných staveb, jež vyhovovaly trpaslíkům z kopců, chatrčí a chalup, domů v korunách stromů, alespoň v těch dost velkých na to, aby je unesly, lepenice, a dokonce několik vzdušných elfích staveb, Měnířov nabízel ubytování pro všechny, kteří byli ochotni obchodovat v míru.

Zde elfové, trpaslíci, lidé a občas i šotci chodili po stejných cestách a sedávali u stejných stolů s čaroději v pláštích, kněžími i odpadlíky. Zde se mohly pozvednout hlasy – a často se také pozvedávaly – v zanícených debatách, ale žádné přímé násilí nebylo tolerováno. Zde dokonce i nejzarytější nepřátelé nesahali po zbraních a drželi hněv zkrátka.

Neboť Měnířov byl Měnířov. Stejně jako na jiném místě v jiných časech nezáleželo na tom, jak velké machinace se splétaly,

jaké války se hnaly světem, vždy musel existovat obchod a místo, kde ho bylo možné vykonávat. A jako v každé době a na každém místě, vždy měli jedni nedostatek toho, čeho jiní měli nadbytek, i kdyby šlo jen o vyrobené zbraně, aby mohli bojovat proti sobě navzájem.

V Měnířově se říkalo, že by tam mohl přijít obchodovat dokonce i zlobr – pokud by se nechoval jako zlobr.

Přísně vzato Měnířov ležel v říši trpaslíků, ale jestli vznikl ze sídla trpaslíků z kopců nebo z hor, to nikdo nevěděl. A to bylo dobře, neboť ze všech ras rozesetých po Krynnu obchodovali trpaslíci nejvíc, měli největší potřebu obchodovat a také nejlépe chápali, jak je obchod důležitý. Ostatní rasy, až na lidskou, se povětšinou držely na místech, která ovládaly. Jen lidé byli všude, mnozí z nich kočovníci. Tím, že sídlo leželo v říši trpaslíků, mělo i jistou míru ochrany, jelikož ani trpaslíci z hor, ani z kopců nebyli nakloněni těm, kteří vstoupili na jejich území s úmyslem dělat potíže.

Jak se osadě blížili, Překřídlo si připomněl jednoduchá pravidla, která tam vládla. „Nikoho nezabij,“ zasmál se. „Není to dovoleno.“

Úzká cesta, po níž šli, se kroutila dolů do údolí, k Měnířovu, a necelou míli od vesnice se vinula mezi obdělávanými poli na mírném svahu. Před nimi leželo městečko, už z dálky viditelné. Překřídlo ukázal na velký stan se žlutými a červenými markýzami. „Jsou tu horští trpaslíci,“ řekl. „To je Zlatopřezkův obchod.“

Přímo před nimi jel po cestě k vesnici podivný objekt – trojhranná bílá věc, víc než dvanáct stop dlouhá a šest široká, vypadala jako obrovská hlavice kopí, pohybovala se po v slunci se lesknoucích úzkých kolech. Garon Vendestal ji chvíli studoval, pak zavrtěl hlavou a tázavě na ni ukázal.

Překřídlo pokrčil rameny. „Nemám vůbec páru, co to je. Nikdy

jsem nic takovýho neviděl.“

Pokračovali v cestě a za několik minut byli dost blízko na to, aby viděli detaily té podivné věci. Víc než špičku kopí to teď připomínalo půl měchu, částečně stlačeného. Zepředu, z jediného bodu, se rozbíhala řada štíhlých dřevěných žeber, všechny překryté vrstvou bílé tkaniny, složené tak, že každý záhyb visel alespoň dvě stopy za koncem každého žebra. Poblíž zadní části té podivnosti bylo něco jako proutěný koš, dvě nebo tři stopy v průměru, schovaný v látce tak, že zezadu byla vidět pouze jeho horní část. Zpod koše vyčnívaly úzké, trošku ohnuté tyče, každá na konci s kolem, které nebylo vlastně nic víc než kovový kruh, ze středu podepřený tenkými zářícími dráty. A pod konstrukcí někdo šel. Byly z něj vidět jen nohy, zbytek byl skrytý za podivným vynálezem.

„Možná je to něco jako... pohyblivý stan,“ navrhl Překřídlo.

„Nebo třeba půl deštníku?“ přemítal elf.

„Tak velkého? Nikdo by nestavěl tak velké deštník. A proč to má kola?“

„Protože je možná moc těžký na to, aby se dal nosit.“

Jak přicházeli blíž, v Překřídlově mysli rostlo podezření. Vyhoupł se do sedla a přijel až těsně k podivnosti. Byla delší, než si představoval, možná dvacet stop od začátku až k rozšířenému konci, a ačkoli ten nebyl víc než tři stopy nad zemí, její dlouhá, úzká špice byla o hezký kus nad jeho hlavou, a to seděl v sedle. Zavedl koně po bok té věci a naklonil se, aby se jí podíval pod spodničku. Oddychł si a narovnal se. „Je to tak, jak jsem si myslel,“ zasmál se Překřídlo. „Gnóm.“

Věc se přestala hýbat, špice se mírně sklonila, pak se zesponu spustila kovová tyč a podepřela její váhu a pak vlastník vynálezu vylezl ven, aby se podíval na jezdce na koni. Byl vysoký tak akorát Truhlíkoví po břicho, plešatý, kromě proužku bílých vlasů na

temeni, které u špičatých uší přecházely do šedivého plnovousu. Vypadal by velmi starý... kdyby byl člověk. „Nosamožejsemgnóm,“ řekl hlasem, v němž zněla stopa podráždění. „Tojenēcocominikdonemůževzít. JmenujuseBobin. Jsemúplněstejnegnómjakokaždejinejgnóm, díkzaoptání. Akdojsity?“

Způsob, jakým byla otázka položena, nepřipouštěl, že by na ni nebylo odpovězeno, a vyšla z tak malého stvoření, že Překřídlo se neubráníl úsměvu. „Pokud jsem ti správně rozuměl, chceš vědět, jak se jmenuju. Já jsem Překřídlo,“ řekl. „Ale nevylívej si na mě to, co v tobě vře. Není to moje vina.“

„Ne, samozřejmě že není,“ řekl gnóm pomaleji, jak se uklidňoval. „Není to ničí vina. Tyhle věci se prostě stávají. Ačkoli by se, podle mého mínění, mohly stát o něco příjemněji.“

„Co by se? Kdo by? Příjemněji v čem?“

„Všichni. Gilda přepravců, Gnómský mistr řemeslníků... celá kolonie. Příjemnější v tom, jak se mě zbavili, to by mohli být. Kdyby se to stalo doma, tak bych k tomu měl co říct. Ale ne. ‚Mimo kolonie,‘ říkali, ‚se nic takového nesmí tolerovat. Pro dobro kolonie,‘ říkali. ‚Bude lepší, když tu ubohou duši vyženeme do obrovské nicoty, aby nemohla nakazit nikoho dalšího.‘ Tak jsem šel. Náradí, výbavičku a knihu o Krynnu. A když už jsme u toho, pevně doufám, že moje mapa byla přesná. To před námi má být vesnice Měnířov, přímo před námi. Je to ona?“

„Jo, je,“ přikývl Překřídlo. Když je došel Garon, otočil se k němu. „Tak nějak jsem si myslel, že pod tím bude gnóm,“ řekl. „A tady je. Jmenuje se Bobin.“ Pokynul k elfovi. „Tohle je Garon Vendestal. Je z Qualinestu.“

Bobin přikývl a obrátil se na Překřídla. „Kolik by stálo pronajmout si tvé zvíře?“

„Pronajmout... k čemu?“

„Aby táhlo můj létající vůz. K čemu jinému?“

„Tuhle věc? Když jsi ho táhl sám, tak to vypadalo, že si vedeš celkem dobře.“

„Nemyslím teď, myslím později. Běhá tvůj kůň rychle?“

„Tak rychle, jak to v té chvíli potřebuju,“ odpověděl opatrně Překřídlo.

„Dobře,“ řekl gnóm a zase zalezl pod vynález, pak se otočil a vykoukl na člověka. „Vyhledám tě, až tě budu potřebovat. Obstarám i provaz, takže se nemusíš o nic starat.“

Bez dalšího slova nadzvedla malá postavička vůz a začala ho pomalým, plahočivým krokem tlačit k Měnířovu. Byly z ní vidět jen nohy.

„Zjistil jsi, co je ta věc zač?“ zeptal se elf.

„To neřekl, ale říkal tomu létající vůz. Ale na tom asi nezáleží. Ať to má dělat cokoli, nejspíš to nebude fungovat. Viděl jsem gnómské vynálezy už dřív.“

„Podivné,“ řekl tiše elf. „Myslím, že je to vůbec poprvé, co jsem viděl osamělého gnóma. Obvykle tam, kde je jeden, je jich celá kopa.“

„Pochopil jsem to tak, že ho vyhnali,“ řekl Překřídlo. „Byl součástí kolonie, ale vyhodili ho. A není tím zrovna nadšený.“

„To to potom vysvětluje. Zajímalo by mě proč.“ Vydali se zase k Měnířovu, ale elf se tvářil zamyšleně. „Všiml sis kol na té věci?“

„Jo. Jsou moc pěkně udělaný. To je převratnej nápad používat pro kola drátěný ramena. Lehký a praktický.“ Překřídlo zaváhal, pak se otočil a zadíval se na bílý vůz. „Chápu, kam tím míříš. Obvykle když gnómové připevní kola k něčemu, co váží deset liber, použijí patnáct nebo dvacet kol, co každé váží tunu... a pak na to přidělají zařízení na pohon a bohové vědí kolik spojek a brzd a píšťal a zvonců a upravitelných pák na upravování úprav a celá ta věc se za žádnéh okolností ani o palec nepohne.“

„Nebo se to samo shodí z hory nebo zahrabe do země,“ doplnil elf. „Ať je ta věc cokoli, nevypadá ani trochu podobná čemukoli gnómskému, co jsem dosud viděl.“

Měnířov byl jako vždy velmi rušný, snad rušnější než obvykle. Na vrcholcích Karoliských hor zářil první sníh, v údolích končily pozdní žně a všichni se připravovali na zimu. Pro většinu z těch, co přišli, bude muset to, co nakoupí, nyní vydržet až do jara. Vesnice praskala ve švech. Trpaslíci, elfové, gnómové, šotci a lidé procházeli uličkami a zastavovali se u stájí, krámů a stanů. Byli tam bardové, akrobati, žongléři a prodavači elixírů, kteří všem nutili své zboží. Válečníci, farmáři, řemeslníci a kněží se mýjeli s čaroději a obyvateli lesů a stále proměnlivý rytmus života v Měnířově je unášel ve svém proudu. Na každém rohu v kteroukoli denní či noční hodinu mohlo zároveň probíhat deset podvodů, krádeží, poctivých nebo nepoctivých obchodů, ale meče a dýky zůstávaly v pochvách a neprolévala se tu žádná krev.

„Vidím, že hospoda U létajících sviní ještě pořád stojí,“ všiml si Překřídlo. „Až vyřídím své záležitosti, budu tam.“

„Nebudu daleko,“ přikývl elf. Než se otočil a vykročil pryč, ještě poznamenal. „Že Zlatopřezku zdravím.“

Někteří poutníci užasle zírali na tři prasata nad krčmou. Poletovala v pomalých kruzích nebo osmičkách ve vzduchu, tak šťastně a spokojeně jako každé prase, které by mělo křídla.

Překřídlo se nad nově příchozími s čelistmi téměř na vestách usmál. „Hospodský kdysi prokázal službu jednomu čaroději. Nikdo neví, jaká služba to byla ani kdo ten čaroděj byl, ale oplatil mu ji tím, že mu pro jeho podnik vytvořil jedinečný znak. Ta prasata tam nahoře poletují pár hodin každé odpoledne. Jemu to dělá dobrou reklamu a obchod jen kvete. Jen buďte opatrní, až pod nimi budete procházet.“

Překřídlo nechal Truhlíka s podkoním a pokračoval ke stanu

obchodníka Rogara Zlatopřezky, trpaslíka z hor.

Stan se žlutými a červenými markýzami byl jeden z největších v Měnířově, neboť Zlatopřezka a jeho družina uzavírali většinu obchodů zadaných obyvateli Thorbardinu s okolním světem. Stan byl velký čtyřúhelník s kiosky na třech stranách. Zde nabízeli trpaslíci nosící Zlatopřezkovy barvy to nejlepší, co mohl Thorbardin nabídnout – drahé kameny mnoha barev a druhů, stavební kameny, minerály v podobě prášku či granulí, ušlechtilé plísňě známé svou chutí, hořící kámen pro topení v krbech v zimě, obrovské množství drobných cetek a ozdob, a – samozřejmě – ty nejlepší zbraně a zbroje na Ansalonu.

U čtvrté stěny stanu stály stoly, kde se platilo a tam také Překřídlo našel Rogara Zlatopřezku. Když kupec člověka uviděl, pozvedl huňaté obočí a řekl. „No, vypadá to, že jsi pořád ještě naživu. Tak co, nakonec jsi ten nápad, že se do Pax Sarkasu dostaneš přes divočinu, vzdal?“

„Vzdal? Nevzdal jsem nic,“ zasmál se Překřídlo. „Byl jsem tam a teď jsem zpátky, abych si vybral, co jsem vyhrál. Ale ze všeho nejdřív tě to bude stát džbán piva, aby sis o té cestě mohl poslechnout, Rogare Zlatopřezko. A žádnéj ten patok, co ho prodáváš a vydáváš za pivo. Přines to, co piješ sám.“

„Patok?“ utrl se trpaslík. „Já prodávám jen nejlepší pivo a každej soudek je lepší než ten před ním!“

I přes to, co prohlašoval, přinesl Rogar Zlatopřezka soudek z vlastních zásob a odvedl člověka do tichého kouta, kde na ně čekal stůl s lavicemi. Nalil zlatavé pivo do stříbrných pohárů a chvíli společně tiše seděli a vychutnávali si silné a dobré pivo. Teprve když Překřídlo vypil pohár a s chutí si olízl vousy, Zlatopřezka promluvil. A rovnou k věci. „Slíbil jsi mi důkaz,“ řekl Zlatopřezka. „Jaký máš důkaz?“

Překřídlo na něj mrkl, vytáhl zpod lavice balík a položil ho

mezi ně na stůl. „Podívej se na pečeť,“ řekl. „Je od tvýho vlastního agenta v Pax Sarkasu. A není zlomená.“

Trpaslík si pečlivě prohlížel balík i pečeť a u toho si pro sebe bručel. „Byla to stejně hloupá sázka, a kdybych byl v tý době strážlivěj, tak bys mě do ní nenavezl. O kolik že to bylo?“

„Víš moc dobře, o kolik to bylo,“ řekl Překřídlo. „A teď zaplať. A co tím myslíš, ‚navezl‘? Pokud si vzpomínám, byl to tvůj nápad.“

„Snažil jsem se pro tebe udělat něco dobrýho,“ bránil se Zlatopřezka. „Neměl jsi nic na práci, tak jsem si myslel, že bych ti zavalil příležitost k příjemnému výletu.“

„*Příjemnému výletu!* Kdy ses naposled pokusil přejít divočinu, ty starej šarlatáne? Sice jsem se dostal tam a zpátky, ale není to něco, co bych chtěl v dohledný době zkoušet znova. Byli tam zloději a lapkové na každým kroku a jeskynní zlobři... a kočky!“

„Kočky?“

„Kočky. O ano. A skřeti. Proč jsou skřeti tak daleko na jihu, Rogare? Zaslechl jsi něco?“

„Ty jsi opravdu viděl skřety?“ trpaslík přivřel oči. „Slyšel jsem nějaký zvěsti, samozřejmě, ale –“

„Nejen že jsem je viděl, ale já s nima i bojoval. Spolu s Garonem Vendestalem. Byl na cestě z Qualinestu sem, když na něj tlupa skřetů nachystala léčku. Náhodou jsem se tam objevil a večírek jim překazil. Bylo to jen půl dne odsud, nebo o kousek dál. Tam, kde cesta klesá z Hřebenu zármutku.“

„Ale –“ Zlatopřezkovy oči málem vylézaly z důlků. „Ale to už není ani divočina! To je dobře v thorbardinský říši!“

„To jsem si taky říkal. Garon a já si myslíme, že to byla předsunutá hlídka, ale to je tak všechno, co jsme zjistili. Ten, kterýho jsme nechali naživu – nebo jsme se o to aspoň pokusili – na sobě měl kouzlo. Zabilo ho dřív, než nám mohl říct víc než jedno jméno. Bažina. Znáš někoho, kdo by se tak jmenoval?“

Někoho, komu říkají Velitel?“

Trpaslík zavrtěl hlavou.

Překřídlo pokrčil rameny. „Možná se nikdy nedozvíme, o čem to všechno bylo. A co to, co jsi zaslechl ty?“

„Ech, jen dohady a zvěsti. Někdo říkal, že u Dergothu viděli nedávno skřety, a několik lidí poznamenalo, že viděli víc zlobrů, než je obvyklý. Říkali, že se ti zlobři občas smáli, jako by právě slyšeli výbornej vtip.“

„To, co je pro zlobra vtipem, by mohlo být pro všechny ostatní špatnou zprávou,“ podotkl Překřídlo. „Co ještě?“

„No... říká se, že některý kmeny na pláních severu se začaly přesouvat na jih. A v Kalkistských horách se prý dějou divný věci.“

„Jaký divný věci?“

„Och, mizí tam lidi a takový.“

„Lidi mizí pořád.“

„Ale obvykle ne celý vesnice... nebo dokonce kmeny.“

„Ne, ty obvykle nemizí.“

„U rzi,“ zavrčel trpaslík. „Tohle je nestálej svět, ve kterým žijeme, Překřídlo, a neklidný časy. Sotva jsem sem dorazil, slyšel jsem snad tucet předpovědí, že celý Ansalon bude do dvou let zmítán válkou. Někteří říkají, že ještě dřív. Věštcí studovali znamení a porovnávali si poznámky dokonce i s některými mágy. Ale ani jeden z nich nemá tušení, kdo nebo co tu válku vyvolá, jestli přijde. Ach, a co já? Co si z toho ubohej obchodník jako já má vybrat?“

Překřídlo se potutelně usmál. „Obchod ti půjde pořád jako vždycky. A když už o tom mluvíme, jsem připravenej přijmout výhru z naší sázky, v případě, že bys zapomněl.“ A napřáhl k trpaslíkovi ruku, dlaní vzhůru.

„U koroze!“ vybuchl Zlatopřezka. „To je hodně peněz. To si

myslíš, že mi stačí jen si lusknout mejma starejma prstama a –“

Překřídlo přikývl. „Ty stará podešvi. Pro tebe to není nic jinýho než drobný a ty to moc dobře víš. Tak sem s nima a první runda U létajících sviní je na mě. Garon se tam s náma setká a můžeme si vyměnit, co jsme zaslechli o skřetech a zlověstnejch znameních.“

I přesto starý trpaslík váhal. Překřídlo si zkřížil ruce na prsou. „Jestli myslíš na dvojnásobek, nebo nic, tak na to zapomeň,“ řekl člověk. „Samozřejmě, pokud by sis chtěl svoje mince nechat a místo toho škrtnout můj dluh.“

„To nemůžu,“ zamumlal trpaslík. „Ech, no dobře!“ Aniž by se rozhlédl, zvedl paži a luskl prsty. Za okamžik k němu přiběhl pokladník. Kupec mladému trpaslíkovi něco pošeptal a ten odběhl pryč, aby se za moment vrátil se slušně velkým koženým měšcem. Jak ho Zlatopřezka hodil na stůl, vydal měšec uspokojivý cinkavý zvuk.

„Tak tohle jsou podle mého nečestně získaný peníze, jestli jsem někdy nějaký viděl,“ vrčel trpaslík. „Ale nikdy jsem nebyl ten, kdo by neplatil dluhy.“

„O tom jsem ani na okamžik nepochyboval,“ ujistil ho Překřídlo. „Mimochodem, co bylo v tom balíku, kterej jsem ti přinesl?“

„Peníze,“ řekl prostě Zlatopřezka.

„*Peníze.*“

„Zisky za léta podnikání v Pax Sarkasu. Byl bys překvapenej, jak je obtížný dneska zařídit přepravu mincí, Překřídlo.“

Člověkova čelist nevěřičně poklesla. „Ty – tys mě poslal přes divočinu s balíkem, ve kterým bylo jmění nashromážděný za celý léta? Víš, kolik bych si účtoval, kdybych měl převzít takovou zodpovědnost? Pokud bych ji vůbec přijal?“

„Samozřejmě že vím,“ řekl starý trpaslík bez sebemenšího

zaváhání. „Bylo mnohem snazší z toho udělat sázku.“

„Ty mizero. Ty... ty...“

„Zkus ‚zatracenej starej zlodějskej trpajzlíku‘,“ navrhl trpaslík. „Některý lidský nadávky by ti mohly ulevit.“

Překřídlo prskal, dýmil a nakonec se uklidnil. Nedalo se s tím už nic dělat. Byl zcela poctivě a promyšleně napálen a celou dobu to Zlatopřezkovi baštil i s navijákem.

Nakonec si povzdychl, sebral výhru a schoval ji do záhybů tuniky. „No, aspoň je to za námi,“ řekl. „Mám divočiny až po krk. Alespoň na nějakou dobu.“

„No, když už jsme u toho...“ řekl Zlatopřezka.

„U čeho?“

„No, jestli si vzpomeneš, tak jsem řekl, že tě nemůžu z tvýho dluhu služby propustit. A to proto, že jsem tvůj dluh převedl na ... ech... někoho jinýho.“

„Na někoho jinýho? Na koho?“

„Na ni.“ Zlatopřezka pokývl hlavou za Překřídlova záda.

Muž se otočil a brada mu padla snad ještě níž než před chvílí. Kousek od něj trpělivě stála ta nejkrásnější trpasličí dívka, jakou kdy viděl. Nebyla víc než čtyři stopy vysoká, měla širokou tvář se silnými rysy své rasy, velkýma, daleko od sebe posazenýma očima a malými ústy s plnými rty mezi knoflíčkovým nosíkem a malou, neústupnou bradou. Na zádech měla připásaný široký meč.

„Tohle je Jilian,“ řekl Zlatopřezka. „Jilian Polenová. Ani se jí nesnaž vymluvit, co si jednou vezme do hlavy. Není to možné.“

11

Ať na mě spadne měsíc, jestli se ještě někdy pustím do obchodování s trpaslíkem!“ volal Překřídlo, když krácel „—jednou z ulic Měnířova. Mnoho kolemjdoucích se zastavilo, aby se podívalo na vysokého, rozzuřeného člověka, který byl oděný do koženého oblečení a bot muže z lesa, zálesáka nebo barbara, ale jehož meč a štít hovořily o tom, že je válečník... a na překrásnou trpasličí dívku – sotva mu dosahující do pasu – která utíkala za ním, jak se snažila udržet tempo s jeho dlouhými kroky. Ten pohled byl pro většinu z nich jen dalším povyražením ve vesnici, která jich nabízela víc než dost.

„Nezáleží na tom, jestli se ti to líbí, nebo ne,“ zakřičela trpasličí dívka na mužova záda. „Musíš mě při hledání Tajna doprovázet. Rogar Zlatopřezka říkal, že půjdeš.“

„To je úkol pro blázna,“ vybuchl Překřídlo. „Nejdřív mě podvede, aby mi nemusel řádně zaplatit za služby, a pak mě pošle na nějakou šílenou výpravu. Ať mě tornádo odnese pryč, jestli ještě někdy budu mít co do činění s tím –“

„Neměla by to být příliš těžká výprava,“ vyrazila ze sebe dívka a přála si, aby už konečně zpomalil. „Alespoň si myslím, že nebude. Mám mapu, víš... toho místa, kde Tajna viděli naposledy.“

Překřídlo se zastavil, prudce se otočil a najednou se tyčil přímo

nad ní. „Jsi šílená,“ odfrkl si. „Jeden trpaslík – a k tomu ještě děvče – sám v divočině! Nepřežila bys ani hodinu. Copak nevíš, co tam venku je?“

„Ne, moc ne. Nikdy jsem nebyla venku z Thorbardinu. Ale jak moc zlé by to mohlo být? Občas tam lidé chodí, ne? Och! Podívej!“

„Co?“ Překřídlo se rozhlédl.

„Támhle je gnóm! Je to gnóm, že je to gnóm? Nikdy jsem gnóma neviděla. Jsou hodně malí, že ano?“

„Tak je to gnóm,“ zavrčel Překřídlo. „Svět je plnej gnómů. Stejně jako je plnej elfů, a tahle jeho část je převážně plná trpaslíků... co tím myslíš, malej? Ten gnóm je skoro stejně vysoký, jako seš ty.“ Zase se otočil a pokračoval dál do hospody U létajících sviní. „A ještě ti řeknu, čeho je svět plnej. A ti nejsou ani zdaleka tak příjemný jako ten zbytek. Skřetů, například. A pak ještě jiných věcí než skřetů. Půlskřetů a trolů –“

„Mám meč,“ nevzrušeně podotkla dívka.

„A zlobrů,“ pokračoval. „Těch naštěstí není moc, ale je jich dost. Co bys měla udělat, je vrátit se domů a –“

„Och, podívej!“ přerušila ho a ukázala. „Támhle!“

Nedaleko se z nebe snesl černý pták a usedl na rameno jednoho čaroděje. A teď k němu promlouval, zobák blízko u ucha, hlas jasně slyšitelný pro ty okolo... ačkoli mluvil jazykem, kterému jen málokdo rozuměl.

Čaroděj pozorně naslouchal, pak pozvedl hůl a něco zamumlal. Mléčně zbarvená koule na konci hole se probudila k životu, jako by v ní začaly proudit zářivé barvy, a ozval se z ní hlasitý bzukot. Znělo to jako roj včel. Najednou k němu spěchali další čarodějové, prodírající se davem. Jakmile se k němu přiblížili, řekl jim: „Znamení bylo potvrzeno. Viděli ho z Věže Řádů. Nuitár zkřížil cestu jak Solitáru, tak Lunitáru. Viděli jsme zatmění obou, každého na vrcholu dráhy.“

Následující změť hlasů zapletených do vášnivé diskuze se neomezila jen na čaroděje v rudých pláštích, ale rychle se rozšířila do okolního davu.

„Co to znamená?“ zeptala se Jilian Překřídla. „Mluví o měsících? Co udělaly?“

„Bylo zatmění,“ odpověděl jí. Vykročil zase k Létajícím sviním, udělal tři dlouhé kroky... a zakopl a natáhl se jak široký, tak dlouhý. Všude kolem se rozezněl smích. Překřídlo si sedl a potřásl hlavou. Jilian stála nad ním, v obou rukou držela meč. Nevěřicně si ji prohlížel. „Tys mi podrazila nohy?“

„To jsem zcela jistě... udělala,“ řekla a vrátila meč zpět do závěsu na zádech.

Překřídlo se zvedl na kolena, oprášil se a upřeně se jí podíval do očí. Když klečel, byli téměř stejně vysocí. „Proč?“

Vítězný úsměv, který se Jilian rozlil po tváři, byl dost působný na to, aby se od mladých trpaslíků kolem ozvaly zasněné povzdechy. „Protože jsi se choval velmi hrubě,“ řekla. „A protože pokud se máme na něčem dohodnout, budeš muset jít pomaleji.“

„Tady se není na čem dohadovat,“ utrhl se na ni. „Řekl jsem ti –“

„Stejně nemáš na vybranou. A čím dřív si to uvědomíš, tím dřív budeme oba šťastnější.“

Překřídlo se zvedl na nohy a mumlal při tom strašlivé kletby v několika jazycích. „Nejsi ty ten nejumíněnější špunt, jakýho jsem kdy –“

„Jilian,“ řekla chladně.

„Co?“

„Jmenuji se Jilian. Ne Špunt. Ale nemusíš se omlouvat. Jestliže mi pomůžeš najít Tajna Hroudu, jak jsi slíbil, můžeš mi říkat, jak chceš.“

„Nic takovýho jsem neslíbil!“

„Tadyjsi!“ ozval se najednou za Překřídlem hlas. Muž se otočil a viděl, jak k němu utíká mávající gnóm. „Utermodynamiky, slyšel jsem těkřičeta z druhého konce ulice. Chtěl jsem ti jen říct, že bududohodiny jsou připravený.“

Překřídlo na malé stvoření nehnutě shlíželo, aniž by tušil, o čem mluví.

„Tojsemjá,“ řekl gnóm. Poté co si všiml nechápavého výrazu v Překřídlově tváři, zhluboka se nadechl a promluvil znovu, tentokrát pomaleji. „Bobin. Och, já už vím. Všichni lidé říkají, že když jsi viděl jednoho gnóma, viděl jsi je všechny. Nevím, proč jsem si myslel, že ty k nim nepatříš. Ale na tom nezáleží. Obchod je obchod, tak. Dobře. Kousek odtud je louka, za támhle těmi chalupami. Tam se setkáme. Přiveď svého koně, samozřejmě. A nemusíš si dělat starosti s provazem. Nějaký mám.“ A s tím se gnóm otočil a odběhl směrem, kterým před tím ukázal.

Překřídlo ho sledovalo a připadalo mu, že svět kolem něj nedává právě teď moc smysl.

„O co šlo?“ zeptala se Jilian.

„Nemám ani nejmenší tušení.“

Poněkud dezorientovaný a teď už v hodně špatné náladě se zase otočil a vykročil k Létajícím sviním, které se o kousek dál vznášely v širokých kruzích nad krčmou. Šel ale pomaleji a občas hodil opatrný pohled na trpasličí dívku a její meč.

Hospoda byla nacpaná k prasknutí, jako obvykle. V době, kdy se obchodovalo, byl Měnířov vždycky rušné místo. U jednoho stolu vzadu seděl Garon Vendestal, sám. Když vešli, elf se zvedl a pokývl Překřídlovi na pozdrav. Jakmile se přiblížili, řekl. „Tak jak? Vyplatil tě Zlatopřezka bez toho, aniž by z toho udělal scénu?“

„Nechci o tom mluvit,“ uťal ho muž. „Dozvěděl ses něco o skřetech?“

„Nic moc. Jen dohady a zvěsti o podivných úkazech a věcech.“

A co ty?“

„To samý. Ale mám problém. Zítřka se zase vydám na sever. Zlatopřezka si vybírá dluh.“

„Další balík?“ zeptal se elf.

„Doprovod.“ Palcem ukázal na Jilian, která stála za ním, dosahující mu sotva k pasu. „Tohle je Jilian Polenová,“ řekl Překřídlo nakysle. „Mám ji vzít ven a pomoci jí najít ztracenýho trpaslíka. Jilian, tohle je Garon Vendestal.“

„Och, propáníčka.“ Jilian pohlédla nahoru na vysokou, melancholickou bytost. „Ty jsi elf, že ano? Těší mě, že tě poznávám.“

Posadili se nad poháry chladného piva a člověk a elf porovnávali, co zaslechli. Ani jeden z nich se nedozvěděl nic určitého, jen různé verze stejných příběhů. Něco zlého se dělo někde daleko na severu, ale nikdo neměl jasnou představu, co to přesně bylo.

Jilian chvíli poslouchala a pak řekla. „To zní trochu jako Tajnův sen. Řekl mu, že se blíží špatné časy a že jeho osudem je chránit Thorbardin. Proto hledá přílbu.“

Garon se podíval na ni a pak na Překřídla.

Člověk si chytil hlavu do dlaní a nešťastně s ní vrtěl ze strany na stranu. „A proto mám jít znovu na sever,“ reptal. „Protože měl jeden trpaslík sen o přílbě.“

„Och, ne jen jeden sen,“ opravila ho Jilian. „Stejný sen se mu zdál léta. Jen mu teď řekl, co musí udělat. Je to jeho osud.“

„Tak proč do toho chceš zasahovat?“ zeptal se elf.

„Och, já do ničeho zasahovat nechci, jen... no, nejspíš potřebuje pomoc. Ozbrojenci, kteří šli s ním, se vrátili a já zjistila, že ho okradli a nechali ho v divočině samotného. Ale já ho najdu a on bude v pořádku. Rogar Zlatopřezka říká, že Překřídlo je velmi vynalézavý... dokonce i když je člověk.“

„Vynalézavej. Pche!“ Překřídlo si ponuře odfrkl. „Jsem vynalézavej, to jo. Ale ten starej bídák to přehnal.“

Někdo vrazil Překřídlovi do boku a pak ho zatahal za rukáv. Pootočil se a našel tam stát gnóma, který vypadal nanejvýš rozmrzele.

„Myslel jsem, že jsi šel pro svého koně,“ řekl pomalu a sekaně. „Můj létající vůz je připravený a čeká, ale brzy nebudeme mít dost světla. Pojď se mnou, hned. Musíme spěchat.“

„Nevím, o čem mluvíš,“ řekl Překřídlo.

„Co že to máš udělat?“ zeptala se Jilian.

Překřídlo pokrčil rameny. „Nevím. Nikdo mi to neřekl.“

„Tvůj kůň má táhnout můj létající vůz,“ vysvětlil gnóm. „Může být něco jednoduššího? Tak už pojď. Nemáme moc času.“

„Já půjdu taky a budu se dívat,“ řekl elf. „Kdes nechal koně?“

Jelikož neměl moc na vybranou, Překřídlo se vydal z hospody U létajících sviní do stájí, kde čekal jeho kůň, a pak na druhou stranu města na louku, kde ve světle klesajícího slunce stála podivuhodná věc.

Když poprvé gnómovu vymyšlenost viděli, připomínala vzdáleně složený slunečník. Teď už nebyla složená a ani nevypadala jako slunečník. Víc než co jiného připomínala obrovského racka s roztaženými křídly usazeného na velkých kolech na louce. Velká, křehce vyhlížející křídla z bílé látky se rozpínala dobře třicet stop na každou stranu od něčeho, co připomínalo koš v jeho středu, a špičatý nos se rozložil na hranatou konstrukci tenkých kovových tyčí s provázky. Látka kryla čtyři z jejích šesti stran, přičemž ta přední zůstávala otevřená.

Gnóm běžel napřed a teď, když člověk, trpaslice a elf přišli, byl plně zaměstnaný přivazováním jednoho konce dlouhého tenkého provazu ke špici té věci. Všude kolem louky postávaly postavy

mnoha ras, zvědavé, co se bude dít.

„Lesk a záře!“ švitořila Jilian, jak tu podivnost obcházela. „To je ale pěkné. Co je to?“

„To je můj létající vůz,“ řekl gnóm. „Prosím, ustupte. Ty, přiveď koně sem dopředu a nasedni. Jsem téměř připravený.“

„A co to má dělat?“ zeptala se Jilian.

„Má létat,“ odsekl jí gnóm a na okamžik ztratil klid. Povzdychl si a zhluboka se nadechl. „Proto jsem ho přitáhl sem. Aby ho lidi viděli za letu a já ho mohl prodat a postavit jich víc. Hodlám si založit obchod s létajícími vozy.“

„No, my víme, že to to dělat nebude,“ řekl Překřídlo elfovi. „Lítat, myslím.“ Ale i přesto koně zavedl před vynález a vyhoupl se do sedla. „Nemusíš se bát, Truhlíku,“ zamumlal Překřídlo. „Ta věc se tak po deseti krocích rozpadne a pak se mužem začít věnovat tomu, kvůli čemu jsme sem přišli.“ Gnóm přiběhl k němu, udělal na provazu smyčku a podal mu ji. „Tady, protáhni to někde, kde to bude držet, ale bude to moci lehce klouzat. Pak mi dej druhý konec. Pustím ho, až se od tebe budu chtít odpoutat.“

Poslušně, ale s úšklebkem na rtu protáhl provaz úchytem na hrušce sedla a táhl tak dlouho, až měl slušný kus venku. Ten pak podal zpátky Bobinovi. „Jen ze zvědavosti,“ zeptal se gnóma, „proč tě vyhnali z kolonie?“

Bobin se mu podíval do tváře. „Protože jsem šílený, proto. Šílenství nemůže být tolerováno, víš?“ Bobin odběhl zpátky k vynálezu a táhl s sebou konec provazu. Vyšplhal se s ním do koše mezi křídly.

„Šílenej,“ řekl si Překřídlo. „To jsem měl vědět.“

„Tak začneme!“ zavolal na něj gnóm. „Jen jeď tak rychle, jak můžeš, a jakmile budu ve vzduchu, odvážu svůj konec provazu. To je všechno, co od tebe potřebuji.“

„Šílenej,“ vydechl Překřídlo. „Tak jdeme na to.“ Podíval se na

gnóma v ptákoví z látky a kovových a dřevěných výztuh.

„Jed!“ křičel Bobin. „Jed!“

Zaklel, švihl opratěmi a popohnal koně patami. Zvíře vyrazilo kupředu, přešlo rychle do cvalu. Překřídlo za sebou uslyšel výkřik, ale neohlédl se. Provaz se na jeho sedle napjal, zadrnčel a pak najednou povolil, jak se jeho druhý konec uvolnil. Poslouchal, až se ozve zvuk lámaných výztuh a trhané látky, ale místo toho se přihrčil, když se mu něco přehnalo těsně nad hlavou. S další kletbou strhl koně stranou, přitáhl mu otěže a užasle sledoval, jak nad ním Bobinův létající vůz nabírá rychlost. S tím, jak se vzdaloval, začal i klesat, ale pak se zvedl a rozletěl se do oblak. Všude kolem louky se ozývalo jásání, potlesk a výkřiky překvapení.

Létající vůz stoupal výš a výš, zářil v paprscích zapadajícího slunce. Po chvíli se naklonil na jednu stranu, udělal otočku doleva, zakroužil nad vesnicí, vysoko, drobný ve slunečním světle. Dělal přemety, stoupal, klesal a točil se stejně ladně jako obrovský orel nesoucí se na vzdušných proudech mezi horami.

S pusou otevřenou v úžasu zavedl Překřídlo koně zpátky k ostatním a sesedl. Jilian Polenová poskakovala nahoru a dolů, tleskala radostí a sledovala, jak se překrásný stroj předvádí v oblacích. Garon Vendestal stál zamyšleně vedle ní.

„Nemůžu tomu uvěřit,“ řekl Překřídlo a vrtěl hlavou. „Ta věc funguje! Ono to lítá!“

„Nejsem překvapený,“ řekl elf. „Slyšel jsem, co ti Bobin řekl. Že je šílený.“

„Co to s tím má co společného?“

„O tom to celé je. On je skutečně šílený. Šílený gnóm. Co vynalezne, to funguje.“

„Ale oni ho vyhnali.“

„No samozřejmě že ano. Museli. Dokážeš si představit, co by se

stalo, kdyby v nějakém obrovském strašlivém gnómském stroji byla jedna část, která funguje perfektně, mezi všemi, které nefungují? Taková věc by byla ničivá. Mohla by vyhubit celou kolonii.“

Překřídlo se nad tím zamyslel a sledoval létající stroj v oblacích. „Chápu, co tím myslíš,“ řekl nakonec.

Létající vůz nějakou dobu skotačil nad Měnířovem, pak začal klesat a zamířil si to zpátky k louce. Zpomalil, klesl asi deset stop nad zem, pak se najednou zase zvedl do vzduchu a nabíral rychlost.

Pak se znovu přiblížil a zase se v poslední chvíli zvedl do vzduchu a odplachtil. Při čtvrtém sestupu se jim spustil přímo nad hlavu a zdánlivě zůstal nehybně viset ve večerním vzduchu. Překřídlo si přiložil ruce k ústům a zavolal. „Přesvědčils nás, Bobine! Můžeš už dolů!“

„Jánemůžu!“ ozval se gnómův zoufalý hlásek, slábnoucí, jak létající vůz zase nabíral výšku. „Nahorutojdedobře, alenemůžuhodonutit, abysesneslnazem!“

„Možná je šílený,“ pověděl Překřídlo elfovi, „ale pořád je to gnóm.“

Za soumraku, když už vzdali naději, že gnóma uvidí přistát, se ti tři vydali zpátky do vesnice. Jilian bydlela u Rogara Zlatopřezky a Překřídlo chtěl přespat na podlaze ve stanu.

„Odcházíte ráno?“ zeptal se Garon.

„Vypadá to tak,“ řekl člověk. „Na šílenou výpravu.“

„Půjdu kus cesty s vámi,“ nabídl se elf. „Tady se už nedá nic zjistit a já jsem zboží prodal.“

„Budu rád, když mi budeš po boku,“ odpověděl mu Překřídlo. „Máš k tomu nějaký zvláštní důvod?“

„Mohli byste natrefit na víc skřetů,“ řekl elf ponuře.

12

Mapa Jilian Polenové – získaná pod hrozbou násilí od hromotluka v jednom z tunelů Thorbardinu – nebyla ani tak mapa jako náčrtek orientačních bodů s klikatící se linkou vinoucí se mezi nimi. Když Jilian konečně přesvědčila Překřídla o tom, aby se na mapu druhý den jejich putování na severozápad od Měnířova podíval, mžoural na ni, otáčel ji hned tím, hned oním směrem a pak se podrbal na hlavě.

„To je všechno, co máš?“ zase ji otočil, tentokrát vzhůru nohama. „S tímhle nikoho nenajdeš. Nejsou na tom žádný souřadnice. Nic, z čeho bys mohla vycházet... čeho má tohle být vlastně mapa?“

Zastavili se k odpočinku na louce, která nebyla vlastně nic víc než malá římsa na svahu hory. Ale Překřídlovův kůň se tam mohl volně popásat a poutníci se mohli napít z malého potůčku, který stékal po skalní stěně a napájel mělkou tůňku. Jako obvykle, když se zastavili, muž a elf se vydali podél cesty, Překřídlo dopředu, kde mohl vidět do dálky, Garon, odkud přišli, aby se ujistil, že je nikdo nesleduje a nevpadne jim do zad. Bylo to nepsané pravidlo, prostě něco, co dva muži, kteří spolu cestovali pustinou a znali své řemeslo, dělali.

Překřídlo si dřepl a rozprostřel Jilianinu mapu na zemi. „Nemá to ani světové strany,“ řekl. „Který směr je který?“

Postavila se za něj a podívala se mu přes rameno. „Stačí, když se podíváš na ta X tady,“ ukázala. „Jedno je Jižní brána Thorbardinu a to druhé je místo, kde ti mizerové naposledy viděli Tajná Hroudu.“

„To mi nic neřekne,“ povzdechl si Překřídlo. „Dokonce i kdybych věděl, které X je které – a to my nevíme – všechno, co by nám to řeklo, je, že tahle strana mapy – nebo ta opačná – by měla mířit na sever. Ale jak daleko jsou od sebe ta X?“

„Asi šest palců,“ pokrčila Jilian rameny. „Můžeme to změřit přesně, jestli –“

„To jsem nemyslel. Jak velká je skutečná vzdálenost, kterou představují?“

„Vzdálenost od Jižní brány k severní divočině,“ vysvětlila a znovu se divila, jak je možné, že si ten muž nepamatuje tak prosté skutečnosti. „Ať je to, jak chce daleko.“

Zase si povzdychl a zavrtěl hlavou. „To by mohlo být dvacet mil, ale mohlo by to taky být padesát. Bohové, děvče, divočina nemá hranici, víš? Nevede tam nějaká čára nakreslená na horském hřebenu se značkama, který říkají: ‚Tohle je říše Thorbardinu, a tohle je divočina.‘ Divočina se rozprostírá kdekoli tam, kam už nevkročí hlídka, a to se neustále mění. Ten, kdo tohle nakreslil, ti neřekl, kde přibližně máš začít nebo po čem se dívat?“

„On se mnou nemluvil zrovna rád,“ přiznala. „Měl na hlavě bouli a zrovna byl připoutaný ke kolejnici. Všechno, co řekl, bylo: ‚Tohle je Jižní brána a tohle je, kde jsme ho nechali jít. Měli jsme za to, že ho dostanou kočky.‘“

„Kočky?“ zvedl Překřídlo prudce hlavu. „Jaký kočky?“

„Nevím. Řekl jen kočky. Och, a ještě řekl, že jim tam nějaký pták nakázal, že mají jít pryč. Tak šli. Pomůže to?“

„Kočky.“ Překřídlo otevřel vak, vytáhl z něj vlastní mapy, našel tu, kterou hledal, a začal ji studovat. „Tohle je údolí, severně

odtud, který vypadá, že se táhne z jihu téměř přímo na sever.“ Zarazil se a zvažoval to, co viděl na mapě. „Vešel jsem do něj, ale neměl jsem šanci ho prozkoumat. Byly tam kočky. Velký, černý kočky, velký asi jako poník. Jestli tam ten tvůj trpaslík šel, nevěřím, že ho najdeme.“ Člověk položil mapy vedle sebe a začal je porovnávat. Pak Jilianinu mapu otočil. „Tohle by mohlo být nejspíš ono. Viděl jsem údolí na drahé straně, ale to by ústilo asi –“ ukázal na vlastní mapu „– tady.“

„Pak tam musíme jít,“ řekla Jilian. „Je to hodně daleko?“

„Ne, daleko ne,“ odpověděl. „Asi den cesty odsud. Ale tam my nepůjdeme.“

„Proč ne?“

„Kvůli kočkám! Podívej, špuntíku, říkal jsem, že ti pomůžu najít to X. Ale jestli ten tvůj trpaslík šel sem, můžeme se rovnou vrátit.“

„Ale jestli je to místo, kam Tajn šel, pak tam musíme jít i my. Slíbil jsi mi to, vzpomínáš?“

„Kolikrát ti ještě musím říkat, že jsem nic takovýho neslíbil?“ Zvedl se, schoval vlastní mapu a vrátil Jilian tu její. „Víš, tvůj otec už asi někoho poslal, aby tě našel... nebo snad ani neví, že jsi pryč?“

„Víš, že jsem odešla hledat Tajna,“ utrhla se na něj Jilian. „Řekla jsem mu, že půjdu.“

„A on tě nezastavil? To si nějak nedokážu představit. Ledaže –“ Podíval se dolů do jejích velkých krásných očí a ve tváři se mu objevil podezřívavý výraz. „Kam si myslíš, žeš ho šla hledat?“

Jilian sklonila hlavu a urputně sledovala vlastní boty. „Po Thorbardinu, nejspíš. Neřekla jsem mu, že jsem mluvila s tím hromotlukem.“

„U bohů,“ vydechl Překřídlo. „A Rogar Zlatopřezka?“

„No... tomu jsem řekla, že jsem otci sdělila, že půjdu Tajna

Hroudu hledat, a že můj otec řekl: ‚Jen do toho. Hledej si, kde jen chceš.‘ Pochopila jsem to tak, že je v pořádku, když budu hledat i venku. Ale jaký je v tom rozdíl? Teď, když víme, kde Tajn je, všechno, co musíme udělat, je jít a najít ho. Tajn může být v tom údolí, ale jak si můžeš být tak jistý, pokud se tam nepodíváme?“

Překřídlo si povzdychl. „Protože tam jsou kočky. Nikdo alespoň trochu při smyslech by tam –“

„Ale u rzi! Mohl bys už přestat omílat dokola ty kočky? Jestli tam šel Tajn, tak jsem si jistá, že se vypořádal se všemi kočkami, které by se tam mohly vyskytovat, takže se nemáme čeho obávat.“

Překřídlo zaskřípal zuby. „Mluvit s tebou je jako mluvit do zdi! Copak to nechápeš, špunte? Jestli jedna z těch koček toho tvýho trpaslíka našla...“

Jilian se otočila, pak ztuhla. „Někoho vidím,“ zašeptala a ukazovala k okraji louky, kde svah pokračoval příkře dolů. V očích jí zářilo vzrušení. Znovu ukázala a Překřídlo se rozběhl k okraji srázu, lehl si na břicho těsně před ním, doplížil se k jeho hraně a podíval se dolů. Jilian byla hned za ním a viděla, že i Garon si všiml pohybu a změnil postoj tak, aby viděl dolů ze srázu.

Nejdřív se nic neobjevovalo, jen prudký horský sráz svažující se dolů do kaňonu mezi úbočími. Pak uviděl pohyb a zaměřil se na něj.

Hluboko pod nimi, díky vzdálenosti od nich drobní, se po sotva znatelné pěšině na jih pohyboval zástup tvorů. Sluneční paprsky se odrážely od jejich zbroje a Překřídlo zasyčel. Skřeti. Malá skupinka s vyšší postavou, která je vedla – postavou, která byla oděna do černé zbroje a helmy s rohy. Člověk? Elf? Na tu vzdálenost to nebylo možné určit. Natáhl se po vaku a loktem zavadil o kámen, který se převálil, přepadl přes hranu římsy a kutálel se a poskakoval dolů po svahu. Překřídlo tiše zaklel, našel dalekohled a přiložil si ho k oku. Byl vyrobený trpaslíky, trubka z

mosazi a čočky a hranol z křišťálu. Nebyl tak přesný nebo lehký jako některé přístroje vyrobené elfy, ale byl solidně zhotovený a sloužil dobře.

Pomocí kroužku zaostřil, zaměřil se na skupinu dole a zamračil se, jak se je snažil spočítat. Neviděl naráz všechny skřety, jelikož cestička, po které postupovali, se klikatila a schovávala mezi skalami a balvany. Ale byl jich tak tucet. A tihle byli lépe vyzbrojeni než ti, které potkali severně od Měnířova. Pochodovali spořádaně, jak by to od skřetů určitě nečekal.

Překřídlo studoval postavu v čele. Černá zbroj, bohatě zdobená: lakovaný prsní plát, nárameníky zdobené zlatem, naolejované, umělecky vykované spony, kryty holení a rukou z leštěného bronzu, prostý černý oválný štít, za pasem meč se zdobeným jílcem a pochvou. Postava nesla lehký oštěp nebo kopí. Překřídlo si nebyl jistý.

Helma s rohy, kterou měl ten někdo na hlavě, měla přes obličej podivnou masku, která připomínala tvář zvířete. Ale zvířete, které Překřídlo nikdy neviděl.

Jak se na ni díval, postava se zastavila, zvedla ruku, pokynula skřetům, aby zůstali na místě, a otočila se. Šeredná maska se sklonila a sledovala kamínek kutálející se po cestě, pak se podívala nahoru – přímo na Překřídla.

S překvapením si uvědomil, že postava dole ho vidí zcela jasně, že oči skryté za podivnou maskou připomínající ještěra s rohy na něj upřeně zírají. Jako by dalekohled fungoval oběma směry. Překřídlo ho sklonil a posunul se zpátky, pryč od okraje srázu. Ukázal dívce, aby šla taky.

„Co je to?“ zašeptala Jilian. „Kdo to je?“

Garon přišel k nim a poklekl vedle. Vrhл rychlý pohled dolů na cestu. „Skřeti?“

Překřídlo přikývl. „Ale vede je někdo, kdo skřet určitě není.

Někdo vyšší. Měli bychom raději pokračovat.“

Elf se zase podíval dolů. „Už jsou mimo dohled.“ řekl. „Viděli nás?“

„Vůdce nás viděl. Ale dostat se odtamtud sem by trvalo celý den. Ten vůdce měl... na tváři masku, ale nepřipomínala žádné zvíře, které znám.“

„Jak vypadala?“ zeptal se elf.

Překřídlo ji popsal a elf poslouchal, zamyšleně mlčel, pak přikývl. „Dračí maska,“ řekl. „Ta maska, přilba... to je tvář draka.“

„Ale draci neexistují,“ řekl Překřídlo. „To je jen stará legenda.“

„Draci na Krynnu existovali,“ opravil ho Garon. „Nejsou jen legendy, byli skuteční. A nejspíš někde pořád ještě skuteční jsou.“

„No, tam dole to žádné drak nebyl.“ Překřídlo zamířil ke koni, po cestě sebral sedlo a vak. „Ale ať to byl, kdo chtěl, tak teď ví, že tu jsme, a byli tam s ním skuteční skřeti. Je čas odsud zmizet.“

Na noc se utábořili na svahu hory, míle na severoseverovýchod od místa, kde spatřili skupinku skřetů. Překřídlo navigoval podle své mapy a nutil je postupovat co nejrychleji, takže když jim konečně dovolil zastavit, byli všichni vyčerpaní. Ale bylo to dobré místo k odpočinku – schované mezi nízkými skalkami, kde nebude vidět táborový oheň, ale kde hlídka stojící na jedné z nich uvidí na míle daleko.

Překřídlo a elf se střídali na stráži. Překřídlo ještě nebyl připraven svěřit Jilian Polenové tak zodpovědný úkol.

Ranní slunce zastihlo poutníky vzhůru, sbalené a na cestě, postupující podél okraje skalní římsy. Když stanuli na vrcholu dalšího stoupání, Překřídlo je zastavil a ukázal dopředu. „Tady je to tvoje druhý X, špunte. Tam, kam dopadá stín těch dvou vrcholů. Zrovna tam, kde začíná mlha. To je to místo, kde Tajna Hroudu viděli naposled, jestli se tomu tvému zdroji dá věřit. O míli nebo dvě dál začíná údolí... s kočkama.“

„Dobře,“ řekla trpaslice šťastně. „Budeme tam kolem oběda.“

Překřídlo začal odporovat, ale pak se zarazil. Jilian stála rozkročená, s rukama v bok, a upírala na něj odhodlaný pohled, který neumožňoval žádný kompromis.

Povzdychl si. „No tak dobře. Půjdemo k ústí údolí. Můžeš se tam porozhlídnout a pak prohledáme okolí. Ale jestli zahlédneme jen jeden kočičí fousek, tak se otáčíme a mizíme odsud.“

„Nikdy jsem nepotkala nikoho, kdo by byl tak posedlý kočkami,“ podotkla Jilian a zdálo se, že se mu trošku posmívá. „Myslím, že jsou svým způsobem roztomilé.“

„Tys tyhle kočky neviděla,“ zavrčel na ni Překřídlo. Vzal koně za opratě a vedl ho pryč. Ušli další míli a stezka najednou začala prudce klesat a rozdělila se na dvě. Jedna vedla přímo rovně a druhá se stáčela doprava. Překřídlo zkontroloval mapu.

„Tahle vede do Údolí oddechu,“ ukázal na cestu vpravo. „Je odtud dva tři dny cesty. Kdybych byl ten tvůj trpaslík, šel bych tam.“ Nejspíš tam právě někde sedí, s nohama nahoře, v nějaký vesnici, a okukuje dcery nějakýho trpaslíka... jestli je ještě pořád naživu, pomyslel si, ale nahlas to neřekl.

Garon Vendestal se zamyšleně zastavil, podíval se na rozcestí a pak zpátky na cestu, po které přišli. „Myslím, že tě tu opustím, Překřídlo,“ ozval se nakonec.

„Proč?“

„Och, jen si tu někde sednu a budu se dívat, kdo tudy půjde. Třeba se potkáme někde dál.“

Překřídlo se poškrábal na zarostlé bradě. „To kvůli skřetům, že jo?“

„Možná tu projdou.“ Garon pokrčil rameny a v elfí tváři se mu rozlil ledový úsměv. „Mám stále ještě hodně šípů a nic lepšího na práci.“

„Proto jsi šel s námi, že?“ řekl Překřídlo, možná trochu smutně.

„Říkals, že bychom mohli natrefit na víc skřetů.“

„Přeji ti šťastnou cestu, Překřídlo.“ Elf se obrátil k odchodu. „Možná se znovu potkáme.“

Těsně před tím, než se otočil, viděl Překřídlo v zádumčivých elfích očích něco chladného a odhodlaného. Něco smrtícího. Tenhle elf choval ke skřetům jen čistou nenávist. „Doufám, že se ještě setkáme,“ řekl.

O míli dál se Překřídlo ohlédl. Po elfovi nebylo ani stopy... ale samozřejmě že nebylo. Toho nikdo neuvidí, dokud se sám nerozhodne ukázat.

Muže upoutal pohyb v dálce. Rukou si zastínil oči a podíval se na západ. Něco se tam hýbalo.

Jak si Překřídlovy oči zvykly na vzdálenost, to něco se změnilo z malé bílé tečky ve větší bílou skvrnu. Rychle se to blížilo jejich směrem. Jak ji Překřídlo pozoroval, zahlédl pod tou věcí stín a uvědomil si, že se nepohybuje po zemi. Byla ve vzduchu, letěla.

Ta věc získávala postupně tvar a to tvar racka s roztaženými křídly, plachtícího na vzdušných proudech.

„U všech bohů,“ zamumlal. „To je ten šílený gnóm!“

Během okamžiku prosvištěl létající vůz přímo vedle Překřídla a Jilian, pak se v graciézní obrátce otočil, asi padesát stop nad stezkou a několik set yardů před nimi. Jak se otáčel, klesl a zpomalil, až se zdálo, že jen tak visí ve vzduchu, patnáct stop nad zemí. Z té pozice vystřelil vzhůru k nim a při tom se jemně kolébal ze strany na stranu. Když se přiblížil, viděli bílé vlasy a podrážděný výraz ve tváři gnóma sedícího v koši.

Podíval se dolů na ně a zamával jim. „Ahoj, vy tam! To jsem já! Bobin! Nemáte něco k jídlu?“

„My víme, kdo jsi!“ zavolal na něj Překřídlo. „Co děláš tak daleko?“

„Chytil mě boční vítr!“ odpověděl mu gnóm. „Nevím, kde jsem,

ale mám hlad. Nemáte něco k jídlu?“

„Můžu ti udělat dobrý sendvič!“ zavolala Jilian. „Co třeba studený pečený los?“

„Podařilo se ti s tou věcí už přistát?“ ozval se Překřídlo.

Gnóm po něm vrhl otrávený pohled, jak bojoval o kontrolu nad svým plavidlem, teď padesát stop od nich a ne víc než dvacet nad zemí. „Myslíš si, že kdyby ano, bych byl pořád ještě tady nahoře? Sendvič z pečeného losa bude skvělý, děkuji. A s hrozinkami, kdyby byly. A opravdu bych si dal nějaký mošt, ale voda by byla taky moc dobrá, jestli nějakou máte. Hodím dolů provaz, abyste to mohli poslat sem. Kam vlastně jdete?“

„Jdeme zjistit, jestli je v tom údolí před námi Tajn Hrouda,“ řekla mu Jilian a při tom vytahovala z vaku jídlo.

„Ne, to nejdeme,“ utrl se na ni Překřídlo. „Jdeme jen k jeho ústí, dál ne.“

„Myslí si, že tam jsou kočky,“ vysvětlila létajícímu gnómovi Jilian. „Strašně se bojí koček.“

„Mají křídla? Jako prasata u té hospody?“ vyptával se gnóm.

Jilian se zasmála. „Samozřejmě že ne. Jsou to kočky.“

„Hodně velký kočky,“ dodal Překřídlo.

„Podle mě to vypadá, že potřebujete průzkumné plavidlo,“ řekl gnóm. „Až se najím, tak bych mohl přeletět nad tím údolím a obhlédnout ho pro vás. Když mi řeknete, co vlastně hledáte.“

„Tajna Hroudu,“ řekla Jilian. „Je to trpaslík, asi takhle vysoký a moc krásný –“

„Kočky,“ přerušil ji Překřídlo. „Musíme si dávat pozor na kočky.“

Gnóm chvíli neodpovídal. Závan větru zachytil jeho létající vůz a on bojoval o kontrolu, aby ho udržel na místě. Zdálo se, že ovládací prvky vzdušného plavidla sestávaly hlavně z různých provázků, které vedly z koše k dílcům látky na nosu té věci.

Provázky, které kontrolovaly náklon a polohu dílců. Létající vůz se zakymácel, vyhodil ocasem vzhůru a zase se ustálil asi dvacet stop nad nimi. Bobin se podíval dolů, ve tváři zachmuřený výraz.

„Mně nevadí, když se rozhlídnu kolem,“ řekl. „Nemám teď stejně nic lepšího na práci.“

13

”V sadím se, žes nic takovýho ještě nikdy neviděl,“ vykřikoval šťastně Čestal Podkeřník a otáčel se kolem dokola, aby si pořádně prohlédl nejasné tvary zamrzlé uprostřed boje skryté pod ledovým polem. „Podívejte se na tohle. Copak jsem vám to neříkal? Ledový boule, kam se jen podíváš. A uvnitř každý boule jsou zamrzlí trpaslíci... a pořád ještě bojují. Až na to, že se už nehýbaj.“

Tajn Hrouda neodpověděl. Očima, ve kterých se zračilo znepokojení, se rozhlížel kolem. Musel si prohlédnout, co se pod ledem odehrávalo, ale zároveň to vidět nechtěl. Pro trpaslíky, kteří vyrostli v chráněných jeskyních Thorbardinu, nebyly Války o trpasličí brány víc než legenda – příběhy o obraně thorbardinských bran v době velkého nebezpečí, vyprávění o hrdinech, kteří bránili brány a cesty za nimi, bojovali pod králem Duncanem, aby mohl Thorbardin přežít.

Tohle byli někteří z nich, pomyslel si Tajn a přiblížil se k velké zprohýbané vyvýšenině v ledu – nesourodý prvek v krajině jako malá hora dvakrát tak vysoká jako on sám a mezi padesáti a sty stopami široká. Stíny v ledu dávaly tušit obrysy temných tvarů ukrytých uvnitř. Poklekl před jednou příkrou ledovou stěnou a přešel po ní několikrát rukou, aby ji očistil. Vyleštěný led byl průhledný.

Trpaslík se naklonil blíž a podíval se dovnitř. Uvnitř, jen několik stop od něj, byli dva trpaslíci zapřeni do sebe v litém boji. Kladivo proti meči, štít proti štítu, vzpínající se do proti sobě – násilí zachycené tak, jak vypadalo zrovna v okamžiku, v němž oba bojovníky zakryl led. Za touto dvojicí byli další, mizející do nejasné průsvitnosti. Trpaslík ležící na zemi nad sebou držel zoufale štít ve snaze odrazit dopadající čepel, která se zastavila uprostřed letu. Další, ruce doširoka rozpřažené, padal nehybně k zemi přes tělo jiného trpaslíka rozseknutého od ramene do pasu něčí šťastnou ranou. Prolitá krev na černém pozadí zůstávala v ledu zářivě rudá.

Tohle byli někteří z těch, kteří se vydali bránit thorbardinské brány, pomyslel si Tajn. A tohle jsou ti, proti nimž bojovali. Ale kteří jsou kteří? Věděli to vůbec? V tomhle kusu ledu jich mohlo být sto nebo i víc – trpaslíci, kteří přišli z Thorbardinu, trpaslíci, kteří bojovali, aby se dostali dovnitř. Všichni to byli trpaslíci a všichni byli stejně zamrzlí v ledu.

Uvědomil si, že se nikdo nikdy nevrátil do Thorbardinu, aby o bitvě vyprávěl. Všichni byli ještě stále zde. Uvěznění v ledu s doutnajícím popelem pod nohama.

Fistandantilus seslal tři kouzla, ozývalo se Tajnovi v mysli. První bylo oheň, druhé led...

Oheň a led. Tajn se odvrátil od okna v ledu, najednou mu byla zima.

„Není to skvělý?“ proběhl kolem něj šotek a nadšeně brebentil. „Trpouchy! Trpasličí rampouchy! Představ si to! Támhle je jeden, na kterej se opravdu musíš podívat. Ten úzkej, vysokej... tam jsou čtyři trpaslíci, co na to fakt jdou tvrdě. Jeden z nich má sekeru a bojuje s ostatníma třema. Pojď rychle, to musíš vidět... ale hádám, že tam asi vydrží tak dlouho, jak dlouho vydrží led. Páni, tohle jako muzeum se sochama, na který koukáš skrz zamrzlý okna!“

Trpaslík se otočil a vrhl na šotka ledový pohled, ale Čez už mířil pryč, aby si prohlédl další zduřeniny v ledu.

Tajn zabručel, ale ze zavrčení zbyl jen povzdech. Nechci tu být, říkal si. Nechci se na to dívat. A přesto pokračoval, od vybouleniny k vyboulenině, na zamrzlém jezeře plném smrti, díval se sem či tam, jinde poklekl, aby se mohl lépe zahledět do ledu, hledal. A celou tu dobu cítil jemné pálení v malé červené skvrně na čele – značce rudého měsíce – které ho pohánělo.

Nikdo z těch, kteří tu byli, když byla kouzla seslána, odtud nikdy neodešel, pomyslel si zasmušile Tajn. Ještě pořád tu jsou. Podle starých příběhů tu ale Grallen nezemřel. Syn krále Duncana v prastaré válce padl, ale ne zde. Někde jinde, později. Na jiném bojišti, ne zde. Na místě, kde Fistandantilus seslal poslední a největší kouzlo, říkalo se. Tajn se pokusil vzpomenout si na všechno, co kdy z legend z těch dávných dob slyšel. Kde byla poslední bitva? Nebyl si jistý... kromě toho, že byla někde jinde než tu. Východně odtud, pokud si vzpomínal. Na místě zvaném Velká lebka.

Grallen, princ a válečník z klanu Hylarů, se dozvěděl v posledních hodinách tajemství o tajné cestě do Thorbardinu. Příliš pozdě, než aby ji našel a bránil.

Takže Grallen tudy musel projít, ne?

Tajna zamrazilo v rudé skvrně na čele. Ano, cítil, že Grallen tu byl... a pokračoval dál. Ale kam?

Opět v mysli spatřil obraz tváře ne nepodobné jeho vlastní, tváře, kterou mu jeho sen – nebo rudý měsíc – ukázal. Grallen, syn krále Duncana, Tajnova vlastního předka. Mohla by to být pravda?

Všude, kam se podíval, byl led. Ledové tvary skrývaly trpaslíky zamrzlé uprostřed boje. Někteří z nich bojovali uprostřed temných vírů kouře, které ztuhly tak, jak byly. Jaký to byl mág, tenhle Fistandantilus? Jakou používal magii, že tohle dokázal? Přesto

legendy říkaly, že to, co udělal později, bylo mnohem horší.

Kolem něj proběhl šotek, šťastný jako dítě v pokoji plném nových hraček. „Vidíš tu někoho, koho znáš?“ zeptal se Tajna. „Zajímalo by mě, kvůli čemu bojovali...“ Utíkal dál, k ještě neprozkoumané zduřenině. Zastavil se, jako by se zamyslel, a otočil se zpátky na Tajna. „Napadlo tě použít to svoje kladivo, abys rozbil nějaký ten led? Teda, jen abys viděl, jestli budou pokračovat v boji?“

Tajn ho obešel, rozzuřený. „Přál bych si, abys zmlkl! Mohl bys jim alespoň prokázat *trochu* respektu.“

„Tak je z toho ledu nevysekávej,“ pokrčil šotek rameny. „Jen mě to tak napadlo.“ A pokračoval v cestě k další vyvýšenině.

„Ten šotek by vykradl hřbitov a ani by se nad tím dvakrát nezamýšlel,“ zamumlal trpaslík. I tak ten návrh byl... zajímavý. Byli ti uvnitř skutečně mrtví? Nebo byli jen... zastavení, zamrzlí v čase? Přemýšlel nad tím a rozhodl se, že to nechce vědět.

Tajn pokračoval v hledání. Nebyl si jistý, co hledá, kromě toho, že ledové pálení na čele nabývalo na intenzitě, jak postupoval na východ. Jako by mu *něco* chtělo napovědět, kam Grallen před všemi těmi lety odešel.

Jak poklekl před další vybouleninou – uvnitř se trpaslíci s kopími bránili proti trpaslíkům s meči a sekerami – odněkud se zase objevil šotek a zastavil se vedle něj. „Už jsi něco našel?“ zeptal se Čez.

„Jen víc toho samého. Nevím, co tu mám najít. Skoro si přeju, aby s námi zůstal ten čaroděj. Možná by měl nějaký nápad.“

„Kdyby měl, tak by nám o něm nejspíš pověděl.“

„Říkal něco o tom, kam vlastně jde?“

„Na nějakou horu. Říkal, že tu nemůže nic vidět. Ale neřekl, na kterou horu.“ Šotek si zastínil oči a zadíval se do dálky. „Co myslíš, že je támhleto?“

Tajn vzhlédl a upřel pohled směrem, kterým šotek ukazoval. „Nic nevidím.“

„Já už teď taky ne. Ale myslím, že jsem tam viděl velkého bílého ptáka.“ Čez zamžoural, pak naklonil hlavu na stranu. „A zase tam je. Táhle, vidíš? Táhle, na severu. Zajímalo by mě, co to je.“

A pak to spatřil i Tajn – velký okřídlený tvar klouzající na větrných proudech nad lesy, mnoho mil od nich. Vzdáleně to připomínalo obrovského racka. „Nevím,“ řekl. „Ale ať je to, co je to, není to, co hledám.“ Postavil se, rozhlédl a zase zamířil na východ, k velké vyboulenině v ledu stranou od ostatních.

Čez velkou bílou věc chvíli pozoroval a pak ho to začalo nudit. Nevěděl, co to je, a nezdálo se, že by to mělo v úmyslu se přiblížit, aby se mohl podívat lépe. Vyšplhal se na jednu z ledových vyvýšenin – pod jeho nohama byly nejasné tvary trpaslíků ztuhlé ve věčné bitvě – a rozhlédl se po okolí. „A co teď?“ řekl si.

„Jdi na západ,“ zdálo se, že řeklo něco bezhlasého.

„Nemluvil jsem s tebou, Zape,“ spílal mu Čez. „Mluvil jsem sám k sobě. Kromě toho jedinej důvod, proč chceš, abych šel na západ, je, aby ses dostal dost daleko od Tajnova Lapače kouzel a mohl ses stát. Je to tak?“

„Je to tak,“ souhlasilo něco velice smutně.

„Na západě už jsem stejně byl,“ dodal Čez.

„Škoda,“ truchlil Zap.

„Přál bych si, aby ten trpaslík už konečně našel, co hledá,“ zamumlal šotek. „Jsem připravený se vydat dál a objevit něco nového.“ Podíval se dolů do ledu a najednou se přes něj přehnal obrovský stín. Přikrčil se a podíval se nahoru. Ta bílá věc už nebyla daleko, ale kroužila nad ním směrem dolů. Jak klesala ve velkých kruzích, skloněná křídla ji nesla níž a níž. Padesát stop nad ním se srovnala a zdálo se, že stojí na místě, pak pomalu

přilétla blíž a zůstala viset přímo před ním. Vedle jednoho křídla se objevila hlava a dolů se snesl hlas. „Ahoj! Jsi tady odsud?“

„Samozřejmě že ne!“ zavolal zpátky Čez. „Jsem tu jen na návštěvě. Co je ta věc zač?“

„To je můj létající vůz. Ještě bude potřebovat pár modifikací, ale pracuju na tom. Zrovna teď ale hledám kočky. Neviděl jsi tu nějaké kočky?“

„Ne v poslední době,“ přiznal šotek. „Když jsem sem přišel, nějaký číče tu byly, ale teď už tu nejsou. Sletíš dolů na zem?“

„Nemůžu,“ zavrtěl letec nad ním hlavou. „Spodní proudění, nejspíš. Nemáš nějaké jídlo?“

„Trochu. Sušený maso a chlebový placky. Proč?“

„A co rozinky? Nemáš rozinky?“

„Ne, myslím, že ne.“

„No, cokoli máš, bude stačit,“ zavolal ten nahoře. Dolů se začal spouštět provaz s malým košíkem přivázaným na konci. „Co kdybys mi poslal něco nahoru?“

Čez se začal hrabat ve vaku. Uvnitř byla spousta věcí, většinou podivných a zajímavých, které někde porůznu našel. Ve většině případů si nevzpomínal, proč nebo kde je sebral. Nakonec našel sušené maso a placky, které objevil v Irdině chatrči. Košík se spustil, až kam na něj mohl dosáhnout, a tak do něj dal něco z toho, co měl. Jídlo s košíkem zmizelo nahoře.

„Proč hledáš kočky?“ zavolal Čez.

„Nějací lidé o nich chtěli vědět. Člověk, co si říká Překřídlo. Je si jistý, že tohle údolí je plné koček, tak jsem se zaletěl podívat. Žádné jsem nenašel.“

„To byly Irdiny kočky. Ona odešla a tak hádám, že odešly s ní. Ty jsi gnóm, vid’?“

„To jsem. Jmenuju se Bobin.“

„Já jsem Čestal Podkeřník. Nevíš něco o starých gnómských

strojích? Jako starý obléhací stroje z dávnejch časů? Támhle tím směrem je jich plno, ale moc jsem toho o nich nezjistil.“

„To nezjistím ani já. Jsem šílený.“

„Och, to je mi líto.“

„Není to tvoje vina. Další věc, kterou Překřídlo a jeho společníci hledají, je nějaký trpaslík. Neviděl jsi tu kolem nějaké trpaslíky?“

„Stovky!“ Čez zamával rukama kolem sebe. „Jsou všude, kam se podíváš, ale jsou zamrzlí v ledu. Jsou tam už hodně dlouho.“

„Ne, ten kterého hledám já, je ze současnosti. Trpaslík, co se jmenuje, ech, Taj něco –“ gnóm ukázal. „Kdo je to támhle?“

Tajn Hrouda se vynořil zpoza vzdálenější ledové vyvýšeniny a spěchal k šotkovi a létajícímu vozu.

„On je trpaslík,“ řekl Čez. „Možná je to ten, kterého hledáš. Jmenuje se Tajn Hrouda. Co od něj chtějí?“

„To nevím. To se vždycky obléká takhle? Co to má na sobě? Králičí obleček?“

„Kočičí kůži,“ vysvětlil šotek.

Přes ledová pole zavál vítr a bílý pták sebou najednou zakymácel a skočil směrem dolů. Gnóm něco udělal a létající věc se prudce zvedla a vystřelila do nebes, až z ní byla jen okřídlená tečka vysoko nad jejich hlavami. Zdálo se, že se postupně ustálila a začala pomalu široce kroužit.

Tajn dorazil k vyboulenině, na které stál šotek. „Kdo to byl?“ chtěl vědět. „Co tam nahoře dělá?“

„Jmenuje se Bobin. Je gnóm.“

„A co dělá?“

„Hledá kočky.“

„Tam nahoře?“ Tajn zamžoural vzhůru a snažil se pohledem sledovat krouživou dráhu létající věci. „Na čem jede?“

„Na něčem nespolehlivým, aspoň mi to tak připadá,“ řekl Čez.

„Povídal, že ho někdo poslal, aby hledal kočky, ale žádný neviděl. Ach, a někdo jménem Překřídlo se ptal na tebe.“

„Na mě?“

„Nejspíš to bylo na tebe. Znáš ho?“

Tajn se podrbal ve vousu. To jméno znělo povědomě, jako by o něm někdy někoho slyšel mluvit. Pak si vzpomněl. „Překřídlo je člověk. Rogar Zlatopřezka si myslí, že je šílený.“

„Ne, gnóm je šílenej. Sám to říkal.“

„Proč by se na mě Překřídlo ptal? Ani ho neznám.“

„Možná začínáš bejt slavnej,“ navrhl šotek. „Podívej, gnóm se zase blíží. Pokaždý, když udělá jeden z těch obrátů, snese se níž. Páni! To vypadá jako skvělá zábava!“

„Zábava,“ zdálo se, že řeklo něco bezhlasého.

Tajn sebou cukl a rozhlédl se, pak zaťal zuby. „Přál bych si, aby to kouzlo přestalo mluvit,“ zavrčel. „Znervózňuje mě.“

„Buď zticha, Zape,“ řekl bezstarostně šotek. „Stejně se chceš jen dostat z dosahu moci Lapače kouzel.“

„Potřebuji,“ zašeptal Zap.

„Och, on letí pryč.“ povzdychl si Čez.

„Tvoje kouzlo?“

„Ne, ten poletující gnóm, vidíš? Míří na jih. No, co se dá dělat. Snadno nabyl, snadno pozbyl.“

„Na tom nezáleží,“ řekl Tajn. „Něco jsem našel. Konečně.“ Otočil se a odešel zpátky, odkud přišel. Šotek sešplhal z ledové kupy a cupital za ním.

Východně od ostatních byla velká vyboulenina, větší než všechny ostatní. Byla prazvláštně tvarovaná, víc než sto stop dlouhá, táhnoucí se od severu na jih, mírně prohnutá. Dokonce i z dálky byly postavy uvnitř viditelné jako temné siluety na světlejším pozadí – linie ozbrojených trpaslíků v obranné pozici, bojující s dvakrát silnějším nepřítelem.

„Vypadá to jako zadní voj,“ poznamenal Čez.

„Vypadá. Ale tohle jsem našel za nimi.“ Tajn ho vedl kolem okraje vyvýšeniny, pak kus dozadu a kolem opačné strany. Zastavil se tam. „Vidíš?“

Šotek se podíval, zamrkal a podíval se znovu. Pak pokrčil rameny. „Vidím co? Konec ledovýho pole? Skály za ním? Hradbu hor?“

„Cestu,“ řekl Tajn. „Podívej. Vypadá jako úzká zelená linka mířící na východ. Copak ji nevidíš?“

„Nic takovýho nevidím. Seš si jistě, že –“ Zarazil se a zíral na Tajna. „Víš, že ta červená skvrna, co máš na čele, na chvílku zezelenala?“

Tajn váhavě zvedl ruku a dotkl se čela. Oči se mu rozšířily, pak otevřel váček u pasu a vytáhl ven Lapač kouzel. Zhluboka se nadechl. „No, ten kámen je pořád ještě červený. Myslel jsem si na chvíli, že taky zezelenal.“

Krystal byl stále rudý, ale zdálo se, že hluboko v něm něco pulzuje. A s každým tepem pradávná stezka před Tajnovýma očima znovu a znovu zeleně zaplála.

„Ukazuje mi, kudy se odtud vydal Grallen,“ řekl trpaslík. „Šel na východ.“

„Kam odešel Hledač cesty,“ zaplakalo něco bezhlasého.

Tajn sebou trhl. „Nemyslím, že bych si na to někdy zvykl. Co říkal?“

„Řekl: ‚Kam odešel Hledač cesty,‘“ opakoval Čez. „Zape, o čem to mluvíš?“

Nic tam nebylo, ale něco si povzdychlo. „Druh Lapače kouzel,“ zašeptalo neprovedené kouzlo.

14

Vysoko na horském hřebenu, kde se ledové větry, zakusující se chladem až do morku kostí, snášely z nebe s náklady sněhu, se Horostín Poutník zastavil v postupu vzhůru, aby si prohlédl krystal na vrcholu čarodějné hole. Už nebyl zamlžený, zase byl chladný, dokonalý kámen plný vířících průsvitných věcí.

Čaroděj si přitáhl límec pláště blíže ke krku a pozvedl hůl tak stopu do vzduchu. Zamumlal slovo a kámen na holi se rozzářil chladným, jasným světlem. Přikývl, uhasil ho dalším slovem a rozhlédl se. Nedaleko ležel velký zubatý balvan opřený o rozeklanou skálu, napůl pohřbený v navátém sněhu. Pozvedl hůl, ukázal jí na balvan a zamumlal několik slov. Ze zářivého kamene vystřelil úzký paprsek stříbrného světla a zapřel se do balvanu. Ten vybuchl a rozpadl se na mnoho úlomků, z nichž některé se začaly valit dolů ze svahu.

Spokojený Horostín začal zase šplhat vzhůru, až se dostal na místo, které bylo tak vysoko, že tam ležely kusy ledu jako bělostná zamrzlá jezírka ve zvětralé skále.

Zadíval se do malé, ledem pokryté tůňky. „Mistře věže,“ řekl hlasem chladným jako zimní větry, „Grallenův potomek má Lapač kouzel a začal svou cestu za přilbou. Jsou nějaké zvěsti o odpadlíkovi?“

„Temný žije,“ řekl obraz, který se objevil v ledu. „Ačkoli byl

zcela jistě zabit před mnoha lety, není pochyb o tom, že opět žije. Jeho magie je dobře známá. V posledních dnech ji poznali i jiní hledající.“

„Můžeš mi povědět, kde je, nebo musím dál následovat trpaslíka?“

„Je někde na východě,“ řekla postava v kápi. „Blíží, než jsi mi ty, ale i když jsme vycítili jeho magii, skrývá se... je proti našemu pátrání nějak zaštitěn. Pokud ho chceš najít, musíš jít s trpaslíkem.“

„Víš už odpadlík o trpaslíkovi a jeho hledání?“

„Myslíme si, že ví, že něco není v pořádku,“ odpověděl mu ledový obraz. „Temný přísahal, že pokoří trpasličí říši Thorbardinu. To víme od těch z našeho řádu, kteří jsou v Kalkistkých horách, s jistotou. Dva zemřeli a třetí byl strašlivě popálen, jen aby nám přinesl tuto informaci. Pověz mi, zná trpaslík svůj osud?“

„Víš, že má jít tam, kam šel Hylar Grallen,“ řekl Horostín a přikývl. „Že má najít přilbu svého předka, což už by samo o sobě mohlo zachránit Thorbardin před vniknutím nepřátel. Má artefakt – dávný kámen vytvořený bohy, dvojče toho, který jeho předek nosil na přilbě. Jeden kámen ho přivede k druhému, a tedy i k přilbě.“

„A pokud tu přilbu najde... bude vědět, kde leží slabé místo Thorbardinu?“

„Pokud jeho předek viděl tajnou bránu, pak by ji mohl kámen na přilbě ukázat i dalšímu nositeli. Oba kameny jsou stvořené bohy, jak jsme si mysleli. Jejich moc je za hranicemi magie.“

„Pak stopa vedoucí k němu není chabá,“ řekl obraz v ledu. „Pokud trpaslík představuje nebezpečí, Temný se to dozví. Vidí teď jasněji, než když byl naživu... před tím, než byl zabit. Jdi za trpaslíkem, abys našel Temného, Poutníku; Temný ho bude jistě

hledat. Pokud chceš opět zničit odpadlého mága, sleduj trpaslíka ke zničenému Žamanu.“ Chvilí bylo ticho a pak se tichý hlas zeptal: „Viděl jsi znamení, zatmění měsíců?“

„Viděl jsem ho. Co přináší?“

„Nikdo to neví jistě,“ řekl hlas. „Ale všechna znamení poukazují na velkou temnotu přicházející ze severu. Zlo má ve hře figurky a pohybuje jimi po hrací desce. Buď ve střehu.“

Tůňka pohasla, vyjasnila se a byla zase jen kusem ledu. Překřídlo se zachvěl, přitáhl si bizoní plášť blíž k ramenům a opět se dotkl zamrzlé tůně holí. Tentokrát se v ní objevilo údolí, z něhož přišel. Tajn Hrouda a šotek stáli na okraji ledového pole a dívali se na východ.

„Směřem ke zničenému Žamanu,“ zašeptal mág. „Sleduje Grallenovy kroky k místu, kde spočívá přilba.“

Začal se otáčet pryč od tůně, pak se zastavil. Zformovalo se v ní další vidění, přicházející, aniž by ho vyvolal. V černočerné temnotě se vlnily nejasné tvary, ve středu se spojovaly do vzoru, který vypadal jako tvář... nebo ne tak úplně jako tvář, spíš obrys tváře; ale takové, již Horostín už před mnoha lety spatřil.

A hlas suchý jako prach – hlas, který, jak se zdálo, vyschl věkem a nenávisť – zasyčel z obrazu. „Hledá mě, že ano?“ řekl. „Ten titěrný rudý plášť se pokusí znovu o to, co si myslel, že vykonal už před lety. Hi – hi. Ptá se ledu, jestli vím, že v mé cestě leží překážka. A ještě taková droboučká překážka. Trpaslík. Pouhý trpaslík! Chce vědět, jestli jsem to věděl už předtím? Na tom už nezáleží. Teď už to vím.“ Hlas se chichotal a pomalu zmizel, stejně jako se rozjasnil led, do něhož Horostín upíral pohled. Dlouho poté, co vidění zmizelo, zůstal mág klečet, otřesený, nejistý, neschopný odtrhnout pohled.

„Kaliban,“ zamumlal. „Kaliban.“

Při pohledu z jihu bylo údolí protáhlým zářezem mezi tyčícími se horami. Míle široké a mnohem víc mil dlouhé, hluboké dost na to, aby lesy dole oživily barvy podzimu, mířilo na sever. Údolí bylo rovnější než většina, jež Překřídlo kdy prozkoumal, a pro jeho mysl průzkumníka bylo zajímavé, jelikož jeho strany byly ohraničeny strmými skalními stěnami, zatímco ústí na jihu tvořil poměrně mírný svah.

Téměř se nabízelo jako vhodná cesta a Překřídlovi to připadalo nanejvýš rozčilující. Viděl obrovské kočky, které v údolí žily, a věděl, že je to jedna velká past. Zajímalo by ho, jestli vůbec někdo, kdo do Údolí cesty vkročil, z něj vyšel.

Jak ubíhaly hodiny, které čekali na šíleného gnóma v létajícím vynálezu, jenž se nejspíš stejně nevrátí, měl Překřídlo čím dál horší náladu a byl velmi popudlivý. Přemítal nad událostmi, které ho dovedly až sem, zpátky do divočiny, usilujícího o splnění nemožného úkolu – najít ztraceného trpaslíka na neprobádaném území větším víc než deset tisíc čtverečních mil.

Na náladě mu nepřidalo, že se Jilian Polenová rozhodla, že je její povinností naplnit ony hodiny neustálým brebentěním. Slyšel už snad desetkrát o snu Tajna Hroudy a alespoň pětkrát o proradnosti a neomalenosti Jilianina otce, Ohara Polena. Byl zasypán drby – většinou pro něj bez jakéhokoli významu – o sporu mezi rodinami Plechotočů a Železobijců, který po několik měsíců působil rozruch na pátém podlaží Daewaru; o tom, jak sestra Křeménky Palné odmítala mluvit s kýmkoli ze členů Stříbrnosné společnosti; o neomalených způsobech daergarských trpaslíků, kteří si mysleli, že jim patří Čtrnáctá štola; a o skandálu, který se rozpoutal, když Fuřt Poddůlník obvinil dohlážetele nad Východními norami, že podplácení vykonavatele rady thénů.

„U všech hvězd, špunte,“ vybuchl nakonec Překřídlo, „copak se nikdy nikdo v Thorbardinu na ničem nedokáže dohodnout? Jak tě tak slyším mluvit, člověk by si myslel, že nepřátelství a intriky převyšují populaci pět ku jedny.“

Překvapeně zamrkala. „Och, tak to není,“ řekla. „Thorbardin je to nejkrásnější místo, jaké si jen dokážeš představit. Opravdu. Vyprávěla jsem ti jen zajímavosti, protože to je něco, co chce většina slyšet. Ale většina – alespoň většina těch, co znám – jsou trpaslíci. Co chtějí slyšet lidé?“

„Například ticho,“ zavrčel.

Na několik dlouhých minut se mu jeho přání plnilo. Jilian seděla s tváří odvrácenou, široká záda rovná jako pravítko. Ne, že by dávala okatě najevo, že ho ignoruje, ale Překřídlo byl pro tu chvíli se situací naprosto spokojený.

Brzy se ale zase ozvala. „Nevadilo by ti, kdybych ti řekla ještě něco?“

„Věděl jsem, že je to příliš dobré, než aby to vydrželo,“ řekl. „Co mi chceš ještě říct?“

Ukázala. „Gnóm se vrací.“

Spatřil to taky – klouzavý, nevypočitatelný let gnómového stroje nízko nad zalesněným dnem údolí, jak se k nim přibližuje.

„Už bylo na čase,“ odfrkl si Překřídlo.

Bílý drak se ze skvrnky na obzoru zvětšoval, stoupal, jak se blížil zvedajícímu se svahu, zdánlivě klouzal po vzdušném proudu, dokud nebyl jen malá tečka vysoko nad nimi. Pak se naklonil na jedno křídlo a začal opět klesat, jak už to viděli dříve. Zdálo se, že jakmile byl jednou nahoře, jediný způsob, jakým se mohl gnóm zase dostat dolů, byl tímto zdlouhavým způsobem.

Létající vůz opsal kruh a o něco klesl, opsal další kruh a zase klesl, a tak dále, až se zvolna zastavil sotva několik stop zemí, ale na špatném místě. Byl od nich dobře čtvrt míle, nad rozervaným

srázem, kde začínala západní stěna údolí.

„Co to dělá?“ zavrčel Překřídlo. „Proč nezaletí sem?“

„Nejspíš se snaží,“ řekla Jilian. „Nemyslím si, že jeho stroj funguje až tak dobře.“

„Je zázrak, že funguje vůbec,“ podotkl Překřídlo.

Létající vůz se chvíli vznášel tam, kde byl, pak sebou trhl, vystřelil zase vzhůru a kroužení začalo nanovo. Tentokrát se zdálo, že gnóm navigaci opravil, a když se ta věc opět zastavila, bylo to přímo nad Překřídlem a Jilian.

Bobin se vyklonil, tvář zkřivenou nevrlostí. Podíval se z jednoho na druhého a pak se jeho pohled zastavil na Překřídlovi. „Jsem zpátky,“ oznámil. „To jsem já... Bobin. Jsem tady.“

„Já vím, že jsi tu,“ zavolal na něj Překřídlo. „Vidím tě. Našel jsi něco?“

„Veliké údolí a v něm spoustu věcí. Několik mil na sever je kruh z kamenů a v jeho středu něco, co vypadá jako hodně velký termodynamický modulátor, ačkoli jsem si poměrně jistý, že ta věc žádný modulátor není. Na jeho vrcholku je malá, rozlámaná socha a kolem dokola je dláždění. Pak je tam chatrč, ale jestli v ní někdo žije, tak není doma, a pak je tam klikatá černá cesta, která jde odtamtud na obě strany. Viděl jsem i řeku a dost stromů na to, aby si mohla nějaká lesní nymfa myslet, že se dostala do ráje, a několik moc pěkných luk, na kterých bych mohl přistát... kdybych mohl přistát. A ledové pole pokryté různými boulemi, a co zůstalo ze staré zdi – starší, než odtud můžu spočítat, ale hádám, že byla už stará v době, kdy kdokoli, koho znám, zestárl natolik, aby dokázal pochopit, co staré znamená –“

„A co kočky?“ zavolal Překřídlo.

„A co co?“

„Kočky! Po těch jsi se tam přece vydal pátrat. Po kočkách!“

„Ne, žádné kočky. Jeden šotek, žádné kočky. Ačkoli jsem viděl

někoho, kdo na sobě měl králičí obleček ušitý z kočičí kůže, jestli se dá věřit tomu, co povídal ten šotek. Na co vlastně chceš ty kočky?“

„Já je nechci! Jen jsem chtěl vědět, jestli si nějaký neviděl!“

„No, to jsem neviděl. Nějaké bizony, tu a tam, několik losů, ale...“

„A co Tajna Hroudu?“ zavolala Jilian. „Viděl jsi ho?“

„Nosí králičí obleček?“

Jilian na gnóma začala volat něco dalšího, ale jeho vynález sebou najednou trhl a byl zase pryč, prudce stoupající k vzdáleným vrcholům na západě.

Dívka si povzdechla, pak si na záda hodila vak a meč. „Hádám, že tím jsme si vše vyjasnili,“ řekla. „Budeme se tedy muset podívat sami. Jsi připravený?“

„Tak moment, špunte,“ zastavil ji Překřídlo. „Já tu velím, jasný? A já rozhoduju, kam půjdeme.“

„Tak se rozhodni,“ řekla a zamířila dolů do údolí.

Ten večer se utábořili v údolí na jedné mýtině, kterou protékala chladná, skotačivá říčka z hor na západě a vedle níž se houstnoucím lesem na sever vinula podivná cesta z černého šterku.

Na konci dne se Překřídlo vydal o kus dál tam, kam mířili, ale nic nenašel kromě podivné prázdnoty celého údolí. „To je zvláštní,“ řekl Jilian, když se vrátil. „Tohle místo vypadá, jako by v něm někdo žil, ale už nežije. A odešel nedávno. Jednou jsem měl stejný pocit, když jsem narazil na vesnici lidu Přímého větru na planinách. Alespoň to byla jedna z jejich vesnic; všechny stany byly složené a lidé odtamtud odešli. Měl jsem z toho místa stejný pocit. Jako by se ta oblast přizpůsobila, aby byla někomu domovem, a teď najednou neví, co má dělat.“

Jilian se na muže zamyšleně podívala, pak pokrčila rameny.

„Lidé jsou velmi podivní,“ rozhodla se a pokračovala ve vaření večeře.

Nad pasekou zahalenou v šeru se mihl stín a shora se ozval pisklavý, vysoký hlas. „Mám hlad! Co kdybyste nahoru poslali nějakou večeři?“

Bobin a jeho létající vůz byli znovu s nimi. Překřídlo se podíval nahoru na konstrukci visící nad jejich tábořištěm a zavrtěl hlavou. Čas od času potkal gnómy, ale nikdy nepotkal šíleného. Přiložil si dlaně k ústům a zavolal. „Chci, abys mi řekl o tomhle údolí!“

„Co o něm?“ zavolal zpátky gnóm.

„Všechno, co by mi mohlo být užitečný. Jako jak daleko na sever se rozkládá, jaký jsou tam vpředu nebezpečí a kde ústí.“

„Je to velké údolí. Ještě jsem ho neviděl celé.“

„A co kdybys zjistil, jaký jsou v něm nebezpečí?“

„To můžu, když mě o to pěkně poprosíš. Jaká nebezpečí vlastně hledáš?“

„Jakýkoli tu můžou být. Jako kočky.“

„Tady nejsou žádné kočky, už jsem ti to říkal, ale nejspíš si to nepamatuješ. Někde tam nahoře je čaroděj, ale ten je moc mil od vás. A šotek a trpaslík ve zvláštním oblečku východně od vás... nebo severně, nejsem si jistý. A daleko odsud jsem viděl nějakou skupinku, jak sem přechází z vedlejšího údolí. Jsou v opravdu hrozném stavu, celí pomlácení a pořezaní, jako by se zapletli do boje, nesou s sebou raněné. Opravdu strašné, tak to aspoň vypadalo. Já –“

Létající vůz sebou zase trhl a vystřelil k nebesům. Dolehl k nim ještě gnómův rozčilený výkřik se slovy: „Nechte mi nějakou večeři!“

* * *

Zkrvavený, pomlácený, svlečený a přibitý kolíky k ledové zemi si

byl Garon Vendestal jen částečně vědom, kdo nad ním stojí. Skřeti ho mučili hodiny a hodiny, zatímco ten v lakované zbroji – jejich vůdce – stál tiše stranou a vše sledoval. Mučili ho mnoha způsoby, škodolibě si vychutnávající svou zábavu, jediné, čeho se neodvážili, bylo zlámat mu kosti nebo prolít dost krve na to, aby ho to zabilo. Jejich vůdce od něj chtěl informace. Věděl Garon, jestli je někde v okolí horský trpaslík, který má rysy klanu Hylarů? Kde je trpasličí dívka, kterou s ním viděli? A ten člověk? Kdo to je a kde je?

Elf ale nevydal ani hlásku. Zakázal vědomí, aby se zaměřilo na bolest, kterou mu působili. Místo toho dovolil mysli, aby se toulala, vzdálená a chladná, utápějící se ve šťastných vzpomínkách... vzdálených a nedosažitelných. Odpoutal se od svého těla natolik, že si byl sotva vědom skřetů kolem něj. Ale teď už znal jejich vůdce. Lidskou ženu, Kolandu Bažinu. Velitele, jak ji skřetové nazývali. A věděl, že někdo – nebo něco – tam je s ní, ačkoli nikoho neviděl. Jako z dálky slyšel útržky jejich rozhovorů... ženský nepříjemný a nevrlý hlas a suchou, scvrklou a prázdnou schránku hlasu, který šeptal jen jed a výsměch. Slyšel, že ho oslovila jménem. Kalibane.

Garon se odpoutal od všech ostatních smyslů. V mysli kráčel po barevných lesích Qualinestu, pil vodu z potoka, poslouchal písně elfů z nedaleké paseky...

„Tady se nic nedozvíme,“ zavrčela Kolanda Bažina a kývla na ozbrojeného půlskřeta. „Už jsme ztratili dost času. Ten elf nám nic neřekne.“

„Zabít ho? Hned?“ zeptalo se stvoření s nadějí v hlase.

„Ne, vezměte ho s sebou. Je silný. Bude z něj dobrý otrok.“

„Elfi,“ zavrčel půlskřet. „Jen trable. Utéct pryč, vždycky –“

Kolanda se na něj hněvivě obrátila. „Ptala jsem se na tvůj názor, Togu?“

Půlskřet rychle ustoupil a sklonil pokorně tvář. „Velitel odpustí.“

„Shromáždi jednotku, Togu. Nebo to, co z ní zbylo. Jdeme zpátky do Údolí oddechu. Už by mělo být obsazené a vyčištěné a jsou věci, které musíme vykonat. Vezměte s sebou elfa, ale napřed mu přetněte šlachy na nohách. Tak nikam neuteče. Až se setkáme se zbytkem našich, nech ho pracovat na jednom z vozů.“

Obrátila se od nich, chladná a rozezlená. Žádný elf nikdy nebude dobrý otrok, ale tenhle by mohl žít dost dlouho na to, aby jí posloužil. Než ho dostali, zabil téměř polovinu jejího doprovodu.

15

Jak se stíny západní stěny Údolí cesty vrhané zapadajícím sluncem šplhaly po protější straně hor, Tajn Hrouda konečně vysekl poslední úchyt na skalním srázu a vytáhl se přes okraj plošiny... a zůstal civět na šotka, který tam spokojeně seděl a očividně na něj čekal. Zvuk, který poslední půlhodinu slyšel, vlastně od doby, kdy začal šplhat po kolmé skalní stěně, byl teď hlasitější a blíž – naříkavá, pronikavá, srdceryvná píseň plná utrpení, která nevycházela ze žádného viditelného zdroje.

„Vždycky děláš všechno tak složitě a obtížně,“ peskoval ho Čestal Podkeřník. „To už asi bude nátura trpaslíků pustit se do všeho přímo čelem, aniž by záleželo na tom, jak moc je to obtížný. Myslíš, že si prostě nemůžeš pomoci?“

„Jak jsi se sem dostal?“ zalapal po dechu trpaslík. „Mně to trvalo půl hodiny se sem vyšplhat. Jak jsi to zvládl tak rychle?“

„Já jsem nešplhal,“ pokrčil šotek rameny. „Obešel jsem to. Kolem srázu vede támhle moc pěkná pěšinka. Pro kohokoli, kdo si dá tu práci a najde ji, je to docela pěkný výstup. Vzal jsem ti i vak a meč. Jsou támhle, u té skalky. Chceš se na noc utábořit tady, nebo až na dalším útesu? Jestli až tam, tak jsem našel další moc pěknou cestičku, můžeme se zase potkat nahoře.“

Tajn zavrtěl hlavou. „Co je to za strašný zvuk? Zní to, jako by se tu někdo zmítal v bolestech.“

„Och, to je jen Zap.“ Šotek se rozhlídl, a jakmile si vzpomněl, že Zap tu vlastně nikde není, pokrčil rameny. „Je to jeho nejnovější schopnost, kvílet jako ztracená duše. Už to dělá hodnou chvíli.“

„Já vím. Slyšel jsem ho po většinu cesty sem nahoru. Nemůžeš ho umlčet?“

„Nevím jak. Nevím ani, nad čím to tak úpí. Možná mu chybí jeho údolí nebo to místo se zamrzlými trpaslíky. Tam jsem ho původně našel.“

„No, přál bych si, abys ho umlčel. Leze mi na nervy.“

Čez se otočil. „Zape! Ticho!“

Děsivý bezhlasý nárek začal utichat... a pak začal nanovo s ještě větším nadšením – jen aby ho občas přerušil vzlyk přidáný do repertoáru.

„Tohle je ještě horší,“ zavrčel trpaslík. „Jak to, že tě vlastně sleduje? Myslím to, ne on. Není to osoba, víš? Je to jen staré kouzlo, které se nikdy nestalo.“

„Nevím, proč mě sleduje, ale on... to mě prostě sleduje. Zape! Přál bych si, abys byl zticha!“

Kvílivý vzlykavý zvuk pokračoval. Tajn si povzdychl, zvedl se a rozhlédl se. Stáli na větrem ošlehaném skalním převisu s další stěnou zvedající se přímo nad nimi. Ale, jak poukázal šotek, nedaleko se stěna svažovala a začínala tam cesta, která se vinula vzhůru. Jak se slunce schovalo za protější stěnu údolí, přišel rychle večer, ale nahoře na skalách ještě stále vládlo šero soumraku.

„Máme čas, abychom došli ještě o kus dál,“ rozhodl se Tajn. „Zajímalo by mě, jestli jsme někde poblíž té zelené stezky.“

„Té, kterou nemůžu vidět?“ Čez rozhodil paže. „Nemám nejmenší tušení.“

Tajn se podíval na jednu stranu, pak na druhou. Když ucítil známé pálení, zamnul si čelo, ale žádnou zelenou linku vinoucí se

vzhůru nespátril. Věděl však naprosto přesně, že je někde poblíž. Z dálky to vypadalo, že mezi skalami nad nimi vede úzká stezka, a trpaslík předpokládal, že vede tudy. Ale kudy? Došel k vaku, zahrabal v něm a pak vzhlédl. „Kde je můj kámen?“

„Tvůj co?“

„Lapač kouzel! Kde je?“

Šotek vypadal zamyšleně, pak luskl prsty a sáhl do vlastního vaku. „Myslíš tohle?“ a vytáhl rudý kámen, který pulzoval neutuchajícím tepem jako kamenné srdce. Trpaslík se pro něj zlostně natáhl. „Musels ho někde upustit,“ řekl nevinně šotek. „Nejspíš jsem ho pro tebe našel. Nemusíš mi děkovat.“

„Co dalšího máš v tom vaku, co není tvoje?“ zavrčel na něj Tajn.

Čez nahlédl do vaku. „To fakt nevím. Nepamatuju si to. Tady je kousek mramoru, kterej jsem tak nějak našel na tom starým bojišti. A nějaký oblázky a žabí lebka... a nějaký svíčky, kousek provázku, jedna náušnice a kousek větvičky. A co je tohle? Och, párek pěknejch dýk z kočičích zubů.“ Ven vytáhl jednu z dýk. „Neměl jsi kdysi jednu takovou?“

„Měl jsem takové dvě,“ zabručel trpaslík.

„Opravdu? A cos s nima udělal?“

„Dej mi ji!“ zavrčel Tajn.

Čez mu dal jednu dýku, pak vak zase zvrhel. „Jestli čekáš, že najdu všechno, co ztratíš –“

„Ó, už zmlkni!“ Tajn ho zarazil a rozhlédl se. „No, alespoň něco dobrého. Tvoje kouzlo přestalo kvílet.“

Šotek chvíli poslouchal a pak se zakřenil. „Přestal, že jo? Díky, Zape.“

„Agónie,“ truchlilo něco bezhlasého.

S Lapačem kouzel v ruce Tajn ukázal. „Támhle je. Ta zelená linka. Vede nahoru po tvé cestičce.“ Zvedl vak, meč a kladivo. „Jsi

připraven?“

„Podívej se na to!“ ukázal šotek nahoru. Nad nimi přelétala velká hejna poplašených ptáků a mířila od vrcholků hor do údolí. Různí ptáci všech druhů, obrovské stěhování zapříčiněné strachem.

Tajn je sledoval, vlnu za vlnou, jak přelétají nad nimi. „Co myslíš, že to způsobilo?“ divil se nahlas.

„Ať to bylo cokoli, ti ptáci mají naspěch,“ řekl šotek. „Vidíš ty v čele? To jsou holubi. A horší luňáci, a sojky, a kačeny, a... ustup!“ Čez bleskově vytáhl z vaku oblázek, připevnil ke své holi prak, vložil do něj kamínek, zamířil a vystřelil. Oblázek vyletěl k obloze a o chvíli později se jeden velký pták zastavil v letu a padl přímo k Tajnovým nohám.

„Husa,“ vysvětlil šotek. „Už mě unavuje jíst pořád jen sušenou kočku. Dnes budeme mít k večeři husu.“

Tajn na něj zíral s otevřenou pusou. „Jak jsi to udělal?“

„Oblázkem. Myslel jsem, žeš to viděl.“ Zvedl husu a přehodil si ji přes rameno. „Zkus se podívat, jestli po cestě nenajdeš nějaký brusinky nebo něco podobného. Nebo jestli nepotkáš pámelník. Má trnitý větvičky a žlutý bobule. Nebo brusinky, ty by taky k huse ušly.“ Čez začal postupovat po cestě a trpaslík ho následoval, občas vrhaje nevěřící pohled na prakovku malého stvoření před sebou.

Nad nimi pokračovaly vlny vyděšených ptáků v letu. A najednou měli Tajn s Čezem na svahu společnost. Uskočili stranou, jelikož se kolem nich prohnal chlupatý tvor s rohy. O několik yardů dál se přitiskli ke skalní stěně, když kolem prosvištěla řada dalších stvoření, tahle měla tlustou kožešinu z husté vlny a vystrašeně bečela. Na skalní římse o něco výš, kde se stezka stáčela k horským vrcholům, se oba opět vrhli do úkrytu a kolem nich proběhli dva zadýchaní skalní vlci, které následovalo několik losů.

„Myšlíš, že zima letos přišla brzy?“ zeptal se šotek a vystoupil z úkrytu, aby se podíval za tím podivným procesím, jen aby hned skočil zpátky, jak kolem něj proběhla další huňatá stvoření.

„Před něčím utíkají,“ řekl Tajn. „Myšlím, že tím je to dáno. Utáboříme se tady. Šplhat nahoru by mohlo být nebezpečné s tím vším, co se žene dolů.“

Jako na zavolanou se prohnali přes skalní římsu dva obrovští horští bizoni a zmizeli směrem dolů. Hned za nimi se řítíl další los a zoufale poskakoval, jak mu větší zvířata blokovala cestu. A pak další huňatí tvorové. Jeden z nich měl na krku obojek se zvoncem.

„Něčí ovce,“ poznamenal Čez. „Vsadím se, že teď je někde tam nahoře moc nešťastný pastevec.“

„Myšlím, že bychom se měli posunout dál od stezky,“ řekl Tajn. „Utábořit se tu by bylo jako pokoušet se spát vedle konečné stanice nákladních vozíků. U rzi, tady je ale hustý provoz.“

Plahočili se podél převisu, pryč od cesty, zahnuhli za ostrý ohyb a před sebou spatřili svah plný šterku. Poté co ho obhlédl, po něm začal Tajn šplhat nahoru. Šotek ho následoval, s husou přehozenou přes rameno. Pták byl skoro stejně velký jako on.

Než se dostali nahoru, postupovali už při světle měsíce. Nahoře našli tichou mokřinu – dostatečně daleko od klikaté stezky a prchajících zvířat. „Tohle bude stačit,“ řekl Tajn. „Rozdělám oheň, támhle vzadu, kde ze země vylézá ten kus skály. A ty upečeš husu.“

„Našel jsi nějaký brusinky?“ zeptal se s nadějí v hlase Čez.

„Neměl jsem šanci. Budeme se bez nich muset obejít.“

V době, kdy byla husa upečená, stály jak rudý, tak bílý měsíc na vrcholu dráhy a jejich dvoubarevné světlo dodávalo příkrým svahům a vrcholům stromů vzdáleného údolí přízračný nádech. Dvojice jedla v tichosti, samozřejmě kromě téměř neutuchajícího brebentění ze šotkovy strany, jehož většinu se Tajn Hrouda

rozhodl ignorovat. Trpaslík seděl v hlubokém zamyšlení, občas si zamnul čelo, které ho, když na něj dopadalo světlo rudého měsíce, jemně pálilo. Tajná cesta do Thorbardinu, a Grallen se o ní dozvěděl. Třetí brána, pomyslel si. A nikdo o ní neví.

Vzpomínal na Thorbardin, v myslí procházel všechny myriády cest a pracovních tunelů v podzemním království – všechny, na které si dokázal vzpomenout. Nejjasnější bylo v jeho myšlenkách město Daewar, jediný domov, který znal, a nory, v nichž čas od času pracoval – nejprve se staral o pole, pak pomáhal při kopání, jímž se snažili trpaslíci neustále rozšířit obdělávaná pole. Jasně si vzpomínal na Dvanáctou štolu, kterou tak často procházel, když byl ještě dítě. Už hůř znal Desátou, Jedenáctou, Třináctou a Čtrnáctou štolu, v nichž Daewarští obchodovali s ostatními městy Thorbardinu.

Matně, ze zběžné návštěvy, si vzpomínal na Strom života, domov Hylarů. Jejich město bylo vykopáno v obřím stalaktitu nad velkým podzemním Urkhanským jezerem. Tajn byl sirotek, který vypadal postavou a rysy jako jeden z Hylarů, a později i způsobem, jímž se jeho vousy kroutily dozadu, místo aby visely odevzdaně dolů. Hylarští, myslel si jako dítě, vypadali divoce a vznešeně – a jistě někteří z nich tyto kvality měli, ačkoli bylo mnoho Hylarských, kteří nebyli ve svých skutcích o nic ušlechtilější než průměrný Daewar.

I přes to Tajnův vous rostl podle způsobu Hylarů a jeho nijak nemrzelo, že díky němu vyhlížel, jako by stál neoblomně a hrdě proti silnému větru.

V Údolí Thánů, nejvznešenějším místě v celém Thorbardinu, byl Tajn pouze jednou. Přemítal, jestli by ‚tajná cesta‘ mohla ústít zrovna tam. Údolí bylo pro trpaslíky posvátné, neboť se v něm nacházela magická vznášející se hrobka – poslední místo odpočinku ušlechtilého krále Duncana, říkali někteří. A

Grallenova hrobka, která ležela poblíž břehu jezera, byla koneckonců jediné místo v Thorbardinu, které bylo otevřené obloze. Avšak jediný způsob, jak se dostat do Údolí Thánů, bylo jednou ze tří cest zevnitř Thorbardinu samotného. A kdyby byl možný průchod Strážnými zdmi, *někdo* uvnitř by si toho jistě všiml.

Ne Údolím Thánů, rozhodl se Tajn. A ne Jižní branou, což byl od Pohromy obvyklý vchod do Thorbardinu, ani opuštěnou Severní branou s jejím zhrouceným kamenným portálem. Severní brána může být nepoužívaná, říkal si Tajn, ale není nebráněná. Byla vybavená stejným neprostupným opevněním jako Jižní brána.

Možná je to nějaký dlouho zapomenutý tunel nebo chráněný průchod procházející do některé z nor nebo nižších měst? Kiar, Teiwar... Daergar? To mu nepřipadalo pravděpodobné. Toho by si jistě *někdo* všiml.

„Tam je tvor s dlouhejma, ohebnějma rukama, ale nemá v těle jedinou kost.“

Tajn vzhlédl. „Cože? Kde?“

„V Sirionském moři,“ řekl šotek. „Copak jsi neposlouchal? Teď jsem ti o něm vyprávěl. O Sirionském moři. Vypráví se, že tam je obrovskej ostrov akorát tak daleko od Ostrova kostelníků, aby nebyl jasně vidět, kterej ale vůbec není ostrov. Ve skutečnosti je to gnómská loď stará stovky a stovky let, která se má sama pohánět ozubenou tyčí, co má na konci závaží. A důvod, proč je tam, je, že gnómové, kteří ji postavili, měli namířeno na západ a dostali se jen tak daleko, dokud se ta tyč nezabořila do mořského dna. Od té doby na lodi pracují a snaží se ji opravit, ale ona se jen zvětšuje a zvětšuje.“

S tlumeným zavrčením se Tajn Hrouda vrátil k vlastním myšlenkám. První štola? Jedna z Hal spravedlnosti? V

Thorbardinu toho bylo tolik, v království pod Karoliskými horami se nacházelo tolik různých regionů a oblastí. Tajn Hrouda jich viděl tak málo a téměř nic mimo hranice trpasličí říše za zasněženými vrcholky hor, které království chránily.

Tajn si povzdychl a zkusil to jinak.

Grallen se dozvěděl... tak to říkala Irda... že existuje tajný vchod a že Thorbardin by kvůli němu byl v ohrožení. Ale kde je? Grallen nebyl v Thorbardinu, když tohle zjistil; byl venku, bojoval ve Válkách o trpasličí bránu. Grallen se nevrátil živý, ale pokusil se – nebo alespoň měl v úmyslu – najít tajný průchod a nějak ho navždy zablokovat.

Trpaslík si zamnul bradu. Kam tedy Grallen šel? Když použil krystal, Tajn viděl tenkou linku, kterou měl v úmyslu sledovat. To byla, domníval se, Grallenova cesta. A přesto, kam mířila?

„Pět jednorožců,“ řekl Čestál Podkeřník.

Trpaslík se zase vyplašeně rozhlédl. „Kde?“

„Co?“

„Řekl jsi ‚pět jednorožců‘. Kde?“

„Och, všude kolem,“ pokrčil rameny šotek. „Nejsem si ani jistej, jestli mu věřím, víš? Ceplička Patopírko byl známej tím, že hodně zveličoval. Ale tak to říkal. Říkal, že osobně viděl pět jednorožců. Zatím. Já jsem viděl jen jednoho. Zatím.“

„Přál bych si, aby se vrátil čaroděj,“ zamumlal trpaslík.

„Proč? Myslel jsem, že ho nemáš rád.“

„To nemám. Nevěřil bych mágovi ani tak dalece, kam dokážu doplivnout, ale on zná tady z vnějšku hodně věcí, které my neznáme.“

„A to je všechno?“ usmál se šotek. „Já jsem byl tady venku celý život. Co chceš vědět?“

„No, pro začátek, kde přesně byl Grallen, když zemřel?“

„To nemám tušení,“ odpověděl mu šťastně Čez. „Zeptej se mě

na něco jinýho.“

Zlostně vrtě hlavou, Tajn se vrátil k hádance. Jak mám najít tajný vchod do Thorbardinu, když nemám ani ponětí, kde se může nacházet? divil se. A pokud ten vchod skutečně existuje a já ho najdu, co s ním mám dělat? Očividně byl jediný, kdo to věděl, Grallen, a ten zemřel před dávnými, dávnými časy a nikomu o tom neřekl... nebo ano?

Tajn zavrtěl hlavou. Jestli Grallen někomu řekl o vchodu do Thorbardinu, proč s tím už tehdy někdo něco neudělal? Nebo od té doby. Proč já?

„Trpaslíci a lidi,“ řekl šotek. „Alespoň si myslím, že to –“

„Byl bys prosím už zticha?“ vybuchl Tajn. „Nevidíš, že se snažím přemýšlet?“

„Jen se ti snažím říct, že tam dole jsou trpaslíci a lidi.“

„Kde?“

„Na té cestě, kde byla předtím všechna zvířata. Ale ta už většinou proběhla a teď jsou tam dole lidi a trpaslíci a snaží se jít co nejrychleji, alespoň jak nejrychleji můžou. Někteří z nich krvácejí. Zajímalo by mě, co se tam dole děje.“

16

Z vrcholku skály vyčnívající z mokřiny měl Tajn Hrouda dobrý výhled na cestu pod sebou. Vinula se do dálky ozářená měsíčním světlem a tam, kde se nad ní zdvihaly skály, byly hluboké stíny. Tajn pozoroval tvary pohybující se po klesajícím svahu. Viděl jich tak tucet a měly různou velikost. Některé z nich byli trpaslíci, jiné byly vyšší – nejspíš lidé. Všichni společně sbíhali po příkré cestě a často se otáčeli, aby se ohlédli. Někteří se pohybovali pomaleji a vzájemně se drželi; podepírali druhé nebo byli nesení.

Za první vlnou uprchlíků šla malá skupina nesoucí kopí a meče, která se pohybovala volnějším tempem. Několik jich volalo na ty vpředu, aby šli rychleji. Někteří z těch vzadu postupovali tváří obrácení směrem, odkud přišli, zbraně ve střehu.

„Někdo je pronásleduje,“ řekl Čez. „A támhleti jim mají krýt záda. Zajímalo by mě, kdo po nich jde.“

Skupinka uprchlíků pomalu klopýtala po kroutící se stezce dolů, na chvíli zmizela pod korunami stromů, jak obcházela sráz, na kterém se krčili Tajn se šotkem, dosáhla zatáčky vedoucí přímo pod nimi. Nahoru k pozorovatelům se nesly výkřiky a nářek, zkreslené odrazem od skalních stěn a vzdáleností.

„Pojďme blíž,“ rozhodl Tajn. „Odtud nedokážu nic určit s jistotou.“ Vstal a obrátil se na šotka, jen aby zjistil, že ten už začal

sestupovat po šterku pod mokřinou, přeskakuje přes kameny a běží k místu, odkud byl na cestu lepší výhled. Tajn spěchal za ním.

Trpaslík a šotek ztratili na dlouhé chvíle cestu z dohledu, ale pak se zastavili na okraji srázu a spatřili ji přímo pod sebou, táhnoucí se po klesajícím svahu od srázu nad nimi. Vypadala teď prázdná, alespoň kam dohlédli. Ale přímo proti těm dvěma, z kaňonu ponořeného ve stínech, z něhož stezka vycházela, se něco pohybovalo a přibližovalo se k zatáčce. Ozývaly se zvuky těžkých kroků dopadající na šterk na cestě. Kroky... a hluboký, hrubý hlas, který se občas zlomil v krutý smích.

„Já vidím, jak oni běží!“ zaburácel hlas ze stínů. „Krev a vnitřnosti! Já, já jdu a najdu si jich víc. Rána do lebky a zlámat kosti! Nechat je jít? Nechat je na pokoji? He, he! Ne já! Ne Hliňák!“

Postava, která se vynořila ze tmy, byla obrovská – velké, širokoplecí stvoření běželo na křivých, pokroucených nohách po cestě. Neslo si těžkou palici, kterou kolem sebe mávalo, jako by to byl klacík.

„Ať utíkají!“ volala ta věc, jak probíhala přímo pod místem, odkud šotek s trpaslíkem vše pozorovali. „Ať oni prchají! Ať oni umírají... v bolestech. Hi, hi, hi!“

Na šterku stvůře podjela noha, klopýtla, na okamžik se zastavila, změnila směr a vydala se do míst, kam utekli lidé a trpaslíci.

„Co to, u rzi, je?“ zašeptal Tajn.

„Ošklivý, že jo?“ řekl šotek. „Ještě ošklivější jsou zepředu. Vydrž, ukážu ti to.“

Než mohl Tajn zareagovat, šotek se zvedl, nasadil smyčku na prakovku a vystřelil na příšeru velký oblázek. Ten se s dutým ťuknutím odrazil od její lebky. Ta se zavytím pleskla do naražené hlavy a otočila se. Oči barvy rudého měsíce zasazené ve tváři s velkými nadočnicovými oblouky zapátraly kolem a nakonec

zůstaly zaměřené na trpaslíkovi se šotkem.

„Ajaj,“ řekl Čez.

S výkřikem, který se odrážel od okolních skal, zamávala nestvůra palicí a rozběhla se k nim.

„No,“ řekl Čez, „teď na to máš aspoň lepší výhled. Vsadím se, že jsi ještě nikdy neviděl zlobra. Že ne?“

„Malinký tvorečci!“ řval zlobr a získával na rychlosti. „Házejí na mě kameny? Hlíňák je to poslední, co oni uvidí!“

„Proč jsi to udělal?“ zavrčel trpaslík. „Podívej se, co jsi –“

„Nemyslel jsem, že bude až tak rozmrzelej,“ vysvětlil Čez. Z jeho prakovky vyletěl další kamínek – ještě větší než poslední – a trefil se blížícímu se zlobrovi přímo do širokého nosu. Vystříkla tmavá krev, začala téct k zemi a zalila tvorovu škaredou pusu. Zlobr zase zařval a jako lavina se valil na ně.

„Myslím, že teď je fakt naštvanej,“ řekl šotek. „Tenhle je tvůj. Já se půjdu podívat, jestli tam nejsou další.“

„Cože?“ Tajn se otočil, ale šotek už odbíhal pryč, skákal nahoru po svahu z jednoho balvanu na druhý a zastavoval se, jen aby se podíval na cestu pod sebou.

„Rez a špína!“ Tajn zíral na přibližující se nestvůru. Byla dost vysoká, aby na něj dosáhla palicí i z cesty pod skalou, na které trpaslík stál. A přibližovala se rychle. Nahmatal jílec meče, ale pak se rozhodl jinak a vyhákl ze závěsu kladivo.

„Charasi, veď mou ruku,“ vydechl trpaslík.

Tajn ustoupil o krok od okraje skály, podíval se rychle na její měsícem ozářený vrchol, klekl si a udeřil. Zasáhl kámen zašpičatělým koncem kladiva. A zase udeřil. Když se nad ním objevila tlapa velikosti jeho zad a kolem se prohnala palice, trpaslík se přikrčil, ale nepřestával bušit do skály.

Tajново kladivo zase dopadlo na kámen. A znovu. Velká palice se zvedla a udeřila do skály vedle něj a zvuk jejích ran připomínal

hromobití. Palice se zase zvedla a tentokrát musel Tajn uskočit stranou, jak třískla do místa, kde ještě před okamžikem klečel. Zbraň se zabořila do kamene a vytvořila další díru v řadě, která – jak doufal – sledovala tenkou prasklinu ve skále.

Přímo pod římsou zlobr vyskočil do výšky. Na okamžik se jeho oči ocitly v jedné rovině s Tajnovými. Trpaslík uhnul, palice zase udeřila a zvedla oblak prachu a úlomků. Zlobr zařval, v hlase hněvivé hřmění. Palice bušila sem a tam, hledala Tajna... pak se zastavila. Zvuky zdola Tajnovi napověděly, že stvůra šplhá nahoru. Našel opět trhlinu ve skále a znovu udeřil.

Objevil se vršek zlobrovy hlavy, pak jeho oči. Když viděl, že trpaslík je uvězněný na skále s příkrým svahem za zády a nemá žádnou možnost úniku kromě té po úzké skalní římse, pod níž se vinula cesta, tvor spokojeně zamručel. Tajn zvedl hrst prachu a hodil ji do obrovské, zubící se zkrvavené tváře.

Zlobr vztekle zařval, neudržel se a spadl dolů. Překvapivě rychle začal zase šplhat nahoru. Opět zazvonilo Tajnovo kladivo. Tentokrát se ale zvuk úderu kladiva lišil, každou novou ránu následovala slabá dutá ozvěna. S každým švihem se špice zabořila hlouběji do kamene. Nahoře se opět objevila obrovská ruka s palicí a udeřila takovou silou, že by trpaslíka rozmázla jako mouchu... kdyby ho našla. Tajn těžce oddychoval a soustředil se zcela na práci. Opět se ozvaly škrábavé zvuky neobratného šplhání a objevila se zlobrova hlava.

Tajn naposledy pozvedl zbraň a zašeptal: „Reorxi, veď mou ruku,“ a udeřil do kamene. Zdálo se, že se zvuk nárazu ozývá znova a znova, nekončí, zvonivý úder jde do hloubky, mění se v temný skřípot a pak se trhлина otevřela... nejdřív na šířku vlasu, pak na palec, pak o další palec... a najednou byla stopu široká, rozevřela se ještě víc, kus skály se začal řídit na cestu dole a zlobra vzal s sebou. Tajn sestoupil k novému okraji srázu a podíval se.

Cesta pod ním byla plná spadáných kamenů, průchod mezi skalními stěnami zavalený dobře do poloviny. Nad tím vším se vznášel oblak prachu, který bránil měsíčnímu svitu proniknout až k té spoušti.

Tajn si zase zavěsil kladivo za pas, vytasil meč a seskočil na napadané kameny. Hledal v nich mezery. Našel jednu širokou a zarazil do ní meč tak hluboko, jak to jen šlo. Někde pod ním se ozval tlumený, ale velmi vzteklý výkřik zlobra. Tajn se vydal porozhlédnout po další, širší díře.

Stále ještě pátral a přecházel po hromadě kamení, když se nahoře, na odštípnuté skále, objevil šotek. „Cos s tím zlobrem udělal?“ zeptal se. „Slyším ho, ale nevidím.“

„Je pod kameny,“ odvětil trpaslík. „Nemůžu se na něj dostat.“

„No, to není tak špatný,“ pokrčil rameny Čez. „To znamená, že on na tebe taky nemůže. Samozřejmě, kdybys ho napřed zabil a teprve pak pohřbil, tak bys tenhle problém neměl. Copak ty o zlobrech *nic* nevíš?“

„Tohle je první zlobr, kterého jsem kdy viděl,“ zavrčel Tajn a zabořil meč do další mezery mezi kameny. Pod ním něco zavylo a hromada se otřásla.

„No, jestli chceš, můžeš jich vidět víc. Tam nahoře je něco dalšího, docela daleko, ale určitě na cestě. Mohl by to být zlobr... možná několik. Obvykle chodí v tlupách, víš?“

„Ne, to jsem nevěděl.“

„Trochu jako skřeti,“ řekl šotek. „Jen těžko bys našel jediného skřeta, aniž by kolem byla spousta dalších. Což mi připomíná, tam nahoře mi na chvíli připadlo, že cítím skřety. Už jsi někdy cítil skřety?“

„Ne, úmyslně ne. Jak jsou cítit?“

„Och, já nevím.“ Šotek se nad tím zamyslel a přijal to jako zajímavou výzvu. „Páchnou jako, ech, možná jako čerstvej hnůj a

mrtvý žáby, smíchané dohromady. Nevím. Skřeti smrdí jako skřeti. No, v každém případě, obvykle nenajdeš skřety a zlobry ve stejnou dobu na stejném místě. Proto mě tak překvapilo, že jsem tam ucítil skřety.“

Tajn ještě jednou přešel z jednoho konce spadlých kamenů na druhý a konečně mezi nimi našel mezeru dostatečně širokou, aby jí na zlobra dosáhl lépe než jen špičkou meče. Šotek ho sledoval, přešel k jiné mezeře a zarazil do ní tak prudce a hluboko, jak to jen šlo, konec prakovky. Hromada kamenů pod jejich nohama se otřásla a zespodu se ozval tlumený smích.

„Vypadá to, že je lechtivej,“ poznamenal Čez.

„Já myslím, že bychom odtud měli zmizet, než se opravdu našte,“ řekl Tajn. Zamyšleně sáhl do vaku a dotkl se tvrdých faset Lapače kouzel. Okamžitě se před ním objevila tenká zelená linka, která ho vedla po kroutící se stezce vzhůru. Na druhou stranu, šotek říkal, že nahoře je víc zlobrů a možná skřeti. Tajn si uvědomil, že nikdy neviděl ani žádného skřeta, nejen zlobra. Až dosud. A vůbec se netěšil na to, že má zanedlouho spatřit i skřety. Boj se zlobrem jím trochu otřásl.

„Možná by bylo dobré,“ řekl si, „jít za těmi lidmi, co utíkali dolů po cestě, a zjistit, co tam nahoře vlastně je a před čím oni i zvířata utíkali.“

Čez se rozhlédl a svraštil čelo. „Ty se nechceš podívat sám? Já jo.“

„To udělám, jakmile budu vědět, do čeho jdu... a to před tím, než do toho vlezu,“ řekl Tajn nahlas. „Jdu si promluvit s těmi dole. Můžeš jít tam nahoru sám, jestli chceš.“

„Dobrý nápad,“ zdálo se, že řeklo něco, co nevydávalo žádný zvuk. „Pojďme.“

„Ticho, Zape,“ řekl šotek. „Vím, o co se snažíš.“

„Utrpení,“ lkal kouzlo.

Trpaslík se rozhlédl. Začínal si pomalu zvykat na ustavičné naříkání šotkova společníka, ale pořád mu ještě vadilo.

„Zap si myslí, že když budu dost daleko od tebe a Lapače kouzel, tak se bude moci stát,“ pokrčil Čez rameny.

Trpaslík se už vydal dolů po klikaté stezce, a tak ho šotek následoval. Čez se podíval nahoru na vzdálené výšiny a přál si, aby se k němu staré kouzlo nepřilepilo a on se mohl vydat dál.

Když se Tajn a šotek dostali na konec táhlého horského svahu, bylo už ráno. Vpředu spatřili uprchlíky. Tam, kde z hory stékal potok, byly dva tábory, několik set yardů od sebe. Větší tábor, vzdálenější od horského hřebenu, byl trpasličí. Bližší, menší – jen s několika ohništi na vaření a několika lůžky, na nichž leželi zranění – patřil několika tuctům lidí.

Jak se trpaslík se šotkem přibližovali, všichni lidé, kteří byli schopni udržet zbraň, vyšli z tábora, vytvořili obrannou linii a obezřetně nově příchozí pozorovali. V táboře trpaslíků za nimi se také objevil pohyb, trpaslíci pobíhali sem a tam; zanedlouho se k lidským bojovníkům připojilo dvacet nebo třicet trpaslíků.

Když byli dostatečně blízko, Tajn si přiložil dlaně k ústům a zavolal: „Hej, vy tam! Můžeme se k vám přidat? Přicházíme v míru!“

Nějakou dobu se nic nedělo. Ale pak jeden statný člověk s plnovousem udělal krok dopředu a zavolal na ně, „Kdo jste?“

„Já jsem Tajn Hrouda,“ odpověděl trpaslík. „Tohle je Čestál Podkeřník. Byli jsme na cestě přes hřeben, když jste kolem nás proběhli. Chci s vámi mluvit.“

„Za námi byli zlobři a skřeti,“ řekl muž a zastínil si oči proti rannímu slunci. „Jestli jste přišli odtamtud, museli jste projít kolem nich.“

„Zlobra jsme viděli jen jednoho,“ zavolal Tajn. „A žádné skřety, ačkoli výš mohli nějaký být.“

„A jak jste se dostali kolem toho, kterýho jste viděli?“

Čestal Podkeřník protančil dopředu, před Tajna. „Tajn Hrouda je slavný válečník,“ zavolal. „Shodil na zlobra skálu a pohřbil ho!“

„Nejsem slavný,“ zasyčel Tajn na zářícího šotka. Zase obrátil pozornost k těm před sebou. Zblízka je viděl jasněji. Mnoho z nich mělo čerstvé obvázané rány a ti, kteří se choulili v obou táborech, byli v ubohém stavu. „Kdo jste?“ zavolal. „Odkud jste přišli?“

Když se oba nově příchozí přiblížili a lidé a trpaslíci – jak si Tajn všiml, byly mezi nimi i ženy obou ras – spatřili, že nejsou skřeti, očividně se uklidnili. Statný muž sklonil píku a poklepal si špinavou rukou na hrud'. „Já jsem Klen Míchal. Támhleto je Rounař Rudokop.“ Ukázal na šedovousého trpaslíka z kopců, který stál před kordonem ozbrojených válečníků. „Jsme vůdci našich lidí. Máme – ech, *měli jsme* – vesnice asi míli od sebe v Údolí oddechu. To je to vedlejší údolí. Jeho lidi jsou pastevci. Nebo spíš byli.“ Podíval se okolo a jeho tvář postrádala jakýkoli výraz. „Ti, které tu vidíte, jsou všichni, kteří zbyli.“

Tajn se zastavil několik kroků před oběma vůdci a díval se z jednoho na druhého. „Co se stalo?“

„Vrhli se na nás za úsvitu,“ řekl trpaslík. „Armáda skřetů a několik zlobrů. Nejdřív na mou vesnici, pak na Klenovu. Neměli jsme šanci.“

„Bojovali jsme,“ opravil ho člověk. „Bojovali jsme tři dny, nejdřív ve vesnicích a pak při ústupu po svazích hor. Ale bylo jich příliš mnoho a my jsme nebyli připravení na obranu. Tady nikdy skřeti nebyli a zlobrů vždycky jen málo.“

„Ale teď tu jsou,“ zavrčel Rounař.

Tajn se na ně udiveně díval. „Co chtěli? Proč vás napadli?“

„Chtěli základnu pro Velitele,“ řekl vůdce trpaslíků. „Jeden z mých pastevců se schoval ve strži a zaslechl, jak si někteří z nich povídají. To říkali. Údolí oddechu bude sloužit jako základna pro

Velitele. ‘A brali otroky.’“

„Tak proto vás sledovali přes hřeben?“ zeptal se Tajn.

„Zlobři nás sledovali,“ zamumlal vůdce trpaslíků. „Myslím, že alespoň dva z nich se zastavili, aby mučili ty z našich lidí, kteří byli příliš pomalí. A jeden z nich byl přímo za námi.“

„Proč zlobři kohokoli pronásledují?“ zavrčel vůdce lidí na Tajna. „Aby mohli mučit, mrzačit a zabíjet.“ Pak se na Tajna se zájmem podíval. „Ale tys ho dostal, co?“

„Nezabil jsem ho,“ řekl Tajn. „Zkusil jsem to, ale jediné, co se mi podařilo, bylo pohřbít ho pod kusem skály.“

„Ale našťvali jsme ho,“ řekl ochotně Čez.

Vůdce trpaslíků si Tajna pozorně prohlížel. „Ty nevypadáš jako vršecký trpaslík,“ řekl.

„To taky nejsem. Jsem z Thorbardinu.“

Rounař Rudokop prudce nasál vzduch do plic a oči se mu zúžily do úzkých štěrbin. Pozvedl sekeru, pak zavrtěl hlavou a zase ji spustil. „Horský trpaslík,“ zamumlal. „Ale předpokládám, že válka skončila už před mnoha lety.“

Tajn si najednou vzpomněl na ledem pokrytou planinu – jen několik mil odsud – a dva trpasličí národy, které tam byly zmrzlé ve věčném sporu. „To doufám,“ řekl.

17

Trpaslík a šotek tu noc odpočívali v táboře lidí. I přes to, co řekl Rounař Rudokop, byl horský trpaslík víc vítaný mezi lidmi než mezi trpaslíky. O to, co zůstalo v jejich vacích – sušené kočičí maso, kousky pečené husy a jednu chlebovou placku – se rozdělili s hostiteli. Lidé se na oplátku podělili o to ze svých chudých zásob, co s sebou při nájezdu skřetů dokázali přinést.

Byl to ubohý tábor, stejně jako tábor trpaslíků o kus dál. Všude leželi ranění. Všude vládl zármutek.

Tajn seděl dlouho stranou od ostatních a hovořil s vůdcem lidí, Klenem Míchalem. Pak se schoulil na místě, kde seděl, a uložil se ke spánku, přemítaje, jak má sledovat stopy dávného válečníka, Grallena, když ho cesta povede do chřtánu ozbrojených skřetů a krvežíznivých zlobrů.

Čestal Podkeřník se procházel po táboře, nadšený, jak se tohle dobrodružství začíná pěkně vyvíjet. Pak vyšplhal na vrchol blízkého kopce a sledoval postup měsíců po nebeské dráze.

V dálce viděl chráněné ohně táborů uprchlíků, kde spal Tajn Hrouda. Šotek si sáhl k opasku a zakabonil se. Neměl s sebou vak. Nechal ho dole v táboře. Měl prakovku, ale žádné oblázky. Čez kolem sebe zašmátral, až našel několik vhodných kamínků. Hned se cítil mnohem lépe.

Všiml si, že je kolem podivně ticho. Dokonce ani vzdech od

Zapa. Čez vyvalil oči a otočil se, aby se znovu podíval na vzdálené ohně. Najednou si totiž uvědomil, že je hodně daleko od Lapače kouzel. „Jejda,“ zamumlal si. Otočil se na patě a začal pomalu a zřetelně promlouvat ke svému kouzlu. „Poslouchej, Zape. Myslím, že si o tom musíme ještě promluvit, co myslíš? Jsem si jistý, že najdeme nějaký civilizovaný způsob, jak... Zape? Posloucháš mě? Musíš se ještě chvíli ovládat, ano? Není důvod, abys teď... Zape? Zape! Kde vlastně seš?“

Nic se neozvalo. Po přítomnosti starého kouzla nebylo ani stopy.

„Zape, ty se přede mnou schováváš?“ I když šotek věděl, že nic neuvidí, rozhlížel se kolem sebe. „Hele, jestli seš už unavený se za mnou pořád plahočit, nic proti tomu nemám. To je v pořádku. Nikdy jsem nepochopil, proč se za mnou vlastně vůbec vlečeš.“ Zastavil se a zaposlouchal se. „Jestli si chceš jít po svém, tak já se určitě zlobit nebudu. Ve skutečnosti by to asi bylo to nejlepší, co bys mohl udělat. Jen si jdi – čím dál, tím líp, samozřejmě, a naplň svůj osud, ať je to, co je to. Mohla by to být pořádná pecka, hm?“ Ticho. Šotek se zamračil. „Zape! Já vím, že tu někde seš! Kde seš?“

Opět žádná odpověď. Šotek se posadil na kameni a hluboce se zamyslel. Možná na něj kouzlo zkouší nějakou novou taktiku. Možná se ho snaží přesvědčit, že už je pryč, aby ho ukonejšilo a on ho vzal někam, kde bude moci vybuchnout. Na druhou stranu, možná bylo už *tohle* dost daleko na to, aby mohlo vybuchnout.

Možná tu kouzlo vůbec není. Jestli ale není tady, tak kde je? Přilepilo se na něj od toho dne, kdy ho poprvé potkal na starém bojišti. Jak by se teď mohlo odlepit? Ledaže...

Čez luskl prsty a zakřenil se. Nechal vak v táboře lidí. Možná to nebyl on, na koho byl Zap nalepený, možná se držel něčeho, co mu patřilo. Možná byl přilepený k jeho vaku! To by mohlo vysvětlit strašné vytí, které kouzlo předvádělo na svahu hory.

Jestli se přichytilo k jeho vaku a Lapač kouzel byl ve vaku... no, dokázal by pochopit, jak by to mohlo činit Zapa nešťastným.

Čestalovi Podkeřníkovi se na tváři rozlil úsměv od ucha k uchu. Uvědomil si, že našel řešení problému. Jestli byl Zap přilepený k jeho vaku, všechno, co musel udělat, bylo vyrobit si nový vak a starý někde nechat. A tím se zbaví otravného kouzla jednou provždy. Začal přemýšlet nad materiálem, který bude na nový vak potřebovat.

„Ahojtytam,“ řekl najednou nějaký hlas. „Jsitoty?“

Čez vyskočil, jako by mu chytily kalhoty, a rozhlížel se kolem.

„Tady nahoře,“ ozvalo se, tentokrát pomaleji. „To jsem já, Bobin. Nemáš nějaké rozinky?“

Nad hlavou se Čezovi vznášel létající vůz a ve světle měsíců připomínal velký stín. Šotek zamával a gnóm něco provedl s řízením svého vynálezu, takže ještě o kus klesl.

„Nemám žádné rozinky,“ řekl šotek. „Promiň. Co tu děláš?“

„Zkoumám terén,“ vysvětlil Bobin. „Tak trochu jsem se upsal jako hlavní průzkumník pro Překřídlovou výpravu... a stejně nemám nic lepšího na práci. Vyhlížím nebezpečí. Nevíš o nějakém?“

„Ne, teď zrovna ne,“ přiznal Čez. „Ale před pár hodinama jsme tu měli zlobra. Ten je hodně nebezpečnej. A z toho, co jsem slyšel, je za tím hřebenem nebezpečí spousta. V Údolí oddechu. To místo teď obsadili skřeti a zlobři. Ti tam dole u ohňů jsou uprchlíci odtamtud. Proč si nepromluvíš s nima?“

„To jsem se snažil,“ odsekl Bobin, „ale můj létající vůz potřebuje úpravy na aerodynamických vyrovnávacích... které hodlám udělat hned, jakmile se dostanu zpátky na zem. Snažil jsem se dostat do toho tábora od doby, kdy se začalo stmívat, ale pokaždé skončím někde jinde. Nejspíš mi budeš muset podat hlášení ty. Skřeti a zlobři, říkáš? A ty jsi jednoho z nich potkal? A

co na to říkal on?“

„To nevím, nezastavil jsem se, abysme si mohli popovídat.“

„No a kde je ten zlobr teď?“

„Je támhle, na svahu ty hory, pohřbenej pod několika tunama kamení. Tajn Hrouda ho pohřbil.“

„Tajn Hrouda? To jméno už jsem slyšel.“

„To by mě nepřekvapilo. Je slavněj, víš? Ne bohatej, ale na dobrý cestě, aby se proslavil. Pomáhám mu.“ Šotek se hrdě usmál. „I ty bys mohl pomoci, když to budeš rozhlašovat. Jen řekni komukoli, koho potkáš, že Tajn Hrouda je slavněj válečník.“

„To bych asi udělat mohl,“ souhlasil gnóm. „A kde je ten Tajn Hrouda teď?“

„Je dole, tam, kde se utábořili lidi. Ale zrovna spí. Pohřbívat zlobry je namáhavá práce.“

„No, Překřídlo chce vědět, co se tu kolem děje. Zajímalo by mě –“ gnóm se zarazil, zamyslel se a pak řekl. „Možná bychom mohli vyrovnat laterální poměr stoupání téhle věci, kdyby to pomohlo.“

„Co chceš, abych udělal?“ zeptal se šotek pochybovačně.

„Hodím ti provaz. Chytni ho a možná bys mě mohl odtáhnout tam, kde jsou ti lidé.“

Dolů z létajícího vozu se spustil dlouhý provaz. Čez si hodil prakovku na záda a poctivě chytil provaz do obou rukou. „A co teď?“ zavolal šotek.

„Jen jdi dolů a já se tě pokusím následovat.“ Čez pokrčil rameny, chytil provaz a vykročil dolů z kopce. Několik desítek kroků ho gnómovo plavidlo poslušně následovalo, ale pak ho náhlý závan větru odhodil stranou. Šotek chytil provaz pevněji a odtáhl ho na správný kurz.

„Tohle by mohlo fungovat,“ zavolal dolů gnóm. „Jen pokračuj a drž provaz pevně, a... och, boční vítr. Drž se!“

Čez se držel provazu a najednou si uvědomil, že už nestojí na

zemi. Podíval se dolů. Kopec, na kterém odpočíval, se vzdaloval. Stejně jako zbytek světa. Pod ním se rozprostírala měsíci osvětlená krajina a zmenšovala se čím dál víc, až z ní zbývaly jen miniaturní lesíky, říčky, cestičky a kopečky. Létaající vůz stoupal, do jeho křídel se opíral vítr a nesl ho výš a výš.

„Podívej se na to!“ vydechl šotek. „Páni! To je výhled.“

Gnóm nad ním mumlal a klel a pracoval na ovládacích prvcích. „Kloubová spojka!“ řekl očividně velmi otráveně. „Cik a cak se zase přehodily. Myslel jsem, že už jsem to spravil.“ Vyklonil se z koše a zamžoural dolů. „Ty jsi ještě pořád tady?“

„To teda doufám,“ ujistil ho Čez. „Jinak bych byl v pěkném srabu.“

„No, nevis tam jen tak! Pojd' sem nahoru a můžeš mi pomoci. Můžeš mi podávat náradí.“

„Jak se tam mám dostat?“ zeptal se Čez.

„Jen okamžiček. Jakmile budu mít volné ruce, vytáhnu tě nahoru. Nikam nechod'!“

„To by mě ani nenapadlo,“ ubezpečil ho šotek.

Uběhl nějaký čas a Čez cítil, jak sebou provaz škube a posunuje se nahoru. Nad ním se ozvalo rachocení zubů rumpálu a zdálo se, že se kolem něj jako blížící se bouřkové mraky sevřela velká křídla. Jak stoupal, pomalu se otáčel a najednou měl před očima proutěnou stěnu.

„Vlez dovnitř,“ nařídil Bobin. „Pak mi podej kývací klíč. Musím upravit sklon nosu.“

Čez se vyšplhal do koše, našel a podal gnómovi podivně vypadající nástroj a pokračoval v kochání se vyhlídkou. „Kam letíme?“

„To nevím,“ zavrčel Bobin. „Jak to mám vědět? Nikdy nevím, kam letím, dokud tam neletím. Všechn čas trávím tím, že se snažím dostat z místa, kde nechci být, zpátky na místo, kde bych

být neměl. Podej mi těsnící táhlo.“

Minula hodina, pak další, během nichž gnóm upravoval něco na ovládání stroje a šotek mu podával nářadí. Pod nimi ubíhaly svahy hor, útesy a příkré srázy ozářené měsíčním světlem a do stínů ponořená údolí. Pak se z obou stran objevily rozštěpené vrcholky hor. Konečně další krajina, která ubíhala do širokého údolí, kde hořely ohně a nad zemí se jako mlha válela oblaka kouře.

„Vsadím se, že tady jsou všichni ti skřeti,“ řekl Čez. „Vsadím se, že tohle je Údolí oddechu.“

Gnóm přestal na okamžik v práci, aby se rozhlédl. „Číhá tu nebezpečí?“

„Z toho, co jsem slyšel, tak jo.“

„To bych o tom měl říct Překřídlovi – Ach! Hurá! Podívej, Čezi, podrž tyhle dva provázky. Jen je drž a nepouštěj. Myslím, že nás dokážu otočit.“

Bobin zatáhl za dvojici provázků, a naopak uvolnil několik ostatních. Létaující vůz se naklonil na jedno křídlo a začal provádět širokou otočku, přičemž přelétal nad velkou částí údolí.

„Mohli bychom sletět níž? Podívat se,“ navrhl Čez.

„Na co se chceš podívat?“

„Co tam dole je. No tak, poleť dolů.“ V nadšení šotek povolil oba provázky a špice létajícího vozu se prudce sklonila. Najednou mířili kolmo k zemi, v příkrém sestupu, spáleniště pod nimi se nebezpečně přibližovalo.

„Ach! Raděj si je vezmu sám.“ Bobin se naklonil, vzal si od šotka oba provázky a zatáhl. Sestup se ihned zpomalil, pak vyrovnal a létající stroj se hnál nad vrcholky stromů bez listů přímo do oblaku kouře.

„Tohle je mnohem lepší,“ poznamenal Čez a vykláněl se z koše, aby líp viděl.

V oblaku kouře vládla tma občas prosvětlená plameny z mnoha ohňů – hořícími domy, hořícími ovčárnami, stájemí v plamenech, prohořívajícími kupami sena. Celá vesnice byla v plamenech a v dálce zahlédli další, lehlou popelem. Jak létající stroj přelétal nad plameny, zahlédl Čez pod sebou desítky skřetů, kteří se starali o hranice a házeli na ně věci. Několik tváří s prořízlými tlamami se, jak nad nimi prolétali, otočilo vzhůru a zíralo na konstrukci, která plula kouřem. Něco narazilo do rámu stroje a odrazilo se. Pak zadrnčel koš a Čez se rozhlédl, jen aby v proutí našel zabodnutou bronzovou šipku, sotva několik palců od jeho stehna.

„Myslíš, že už jsme viděli dost?“ zeptal se Bobina.

Zespodu přiletěl zápalný šíp a gnóm prudce strhl stroj doprava. „Jestli mi ti lidi zapálí křídla –“

„To nejsou lidi. To jsou skřeti.“

Kolem nich proletěla další šipka. Čez si bez zaváhání sundal ze zad prakovku, vytáhl ze záhybů tuniky oblázek, rychle se otočil a poslal ho dolů. Pod nimi nějaký skřet zavyl bolestí.

Bobin se zamyšleně zadíval na prakovku. „Přál bych si, aby mě napadlo něco takového přidělat k létajícímu vozu,“ řekl.

Šotek pokrčil rameny. „Je to jen prakovka.“

Proletěli nad hořící vesnicí a přiblížili se k druhé, ze které nezbyvalo víc než pár jisker občas vyletujících z hromad horkého popela. Čez ukázal dopředu. „Hele!“ řekl. „Zlobři!“

„Kde?“ Bobin se naklonil a létající vůz provedl výkrut těsně nad vrcholky stromů. Šotek se křečovitě držel okraje koše, zatímco gnóm se snažil dostat vynález správnou stranou dolů. Když konečně letěli rovně, ozval se Bobin. „Omlouvám se.“

Čez zavrtěl hlavou. „Mám nápad... Ty se budeš starat o navigaci a já se postarám o průzkum.“

„Kolik zlobrů jsi viděl?“

„Myslím, že tři. Mohl bys nás otočit a přeletět to tam znova?“

Mohl bych je spočítat.“

„Zapomeň na to,“ řekl gnóm. „Za jistých okolností je kvalifikovaný odhad stejně dobrý jako kvantitativní naměřená data. Zkusím –“

Nos létajícího vozu se zvedl a Údolí oddechu se pod nimi začalo vzdalovat, jak stroj mířil do oblak. Bobin bojoval s řízením a mumlal si sám pro sebe: „Nevím, proč to dělá... pokouším se jen o rozumný stupeň stoupání... musí asi být něco se sklonem horizontálních lopatek.“

Když se mu podařilo létající vůz vyrovnat, blížil se zase vrcholům skal a mířil víceméně na západ.

„Klasifikoval bys to, co jsme viděli tam vzadu, jako nebezpečí?“ zeptal se Bobin.

„Mně se zdáli nebezpeční hodně,“ řekl rozjařeně Čez.

„Pak bych o nich asi měl říct Překřídlovi. Slíbil jsem mu to, víš?“

„Myslíš, že bys mě mohl po cestě vyhodit?“

„Zkusím to.“ Gnóm zase něco prováděl s provázky řízení a létající vůz přeletěl vrcholky hřebenu a pak začal klesat k táboru uprchlíků, pár mil za horskými svahy. „Myslím, že se můžeme –“

Boční vítr se opřel do nosu vynálezu a ten sebou trhnul stranou, pak se naklonil vzhůru a zase vystřelil do nebes a nabíral rychlost. „Ale ne! Selhání spojky!“ zaklel gnóm.

18

Tohle je Tajnové,“ prohlásila Jilian a obracela v rukou hrubé kladivo. „Jsem si tím jistá.“ Byl to hrubý nástroj, očividně vytvořený někým, kdo neměl téměř nic, čím by ho vykoval. Překřídlo si dřepel vedle primitivní pece a prsty prohrábl studený popel v ohništi, pak pozornost zaměřil na věc vedle ní a přemítal, co to může být. Kus kamene – tvrdý jílovec, který byl vytvarovaný do hrubého oválu s plochou nahoře – kolem jehož stran byly omotány vrbové pruty. Překřídlo se podíval znovu na pec, pak si uvědomil, že věc z jílovce, omotaná proutím a přivázaná na spadnutý kmen, sloužila jako kovadlina. A podivné předměty kolem pece mohly fungovat jako měchy. Úlomky kamene kolem improvizované kovadliny svědčily o tom, že tu nedávno někdo něco dělal.

„Zajímavý,“ zamumlal člověk. „Ať tu byl kdokoli, očividně si vystačil s tím, co měl k dispozici. Ale jak si můžeš být jistá, že to byl Tajn?“

„Vykoval tohle kladivo,“ řekla vesele Jilian. „Vidíš? Má na sobě jeho značku. TH. Stejně jako jeho dýka.“

Podala nástroj zpátky Překřídlovi a ten si ho pořádně prohlédl. „Myslel jsem, že by to mohlo být kladivo,“ řekl. „Takže můžeme předpokládat, že se tu Tajn Hrouda zastavil, aby si vyrobil kladivo. Proč by ale pak odešel a nechal ho tu?“

„Och, Tajn by nechtěl nic tak hrubého, jako je tohle,“ vysvětlila dívka a podívovala se nad vrtochy lidské mysli. Člověk se zdál v mnoha směrech poměrně inteligentní, ale zdálo se, že existují věci, které prostě není schopen pochopit. Věci, které by okamžitě pochopil každý trpaslík.

Překřídlo nad ní zmateně stál. „No, jestli ho vyrobil a nechtěl si ho nechat, tak co s ním udělal?“

„Vyrobil jím další kladivo, samozřejmě.“

Překřídlo si povzdychl a zavrtěl hlavou. Jilian má nejspíš pravdu, rozhodl se. Znělo to jako ryzí trpasličí logika.

„Jeho značka je zrovna tady,“ ukázala. „Nahoře. Počkej...“ Otevřela malý vak a vytáhla ven krásnou malou dýku s čepelí jako zrcadlo a jílcem z ebenu a mosazi. „Tady, vidíš tu značku na čepeli? Je stejná jako ta na kladivu. Nejspíš ho najdeme každou chvíli. Co myslíš?“

Překřídlo neodpověděl. Pomalu přecházel kolem pece a zkoumal půdu okolo. Dvakrát ji obešel, zastavil se, přidřepl, aby si mohl něco lépe prohlédnout. Pak ji obešel znovu a zastavil se a podíval se opět, tentokrát na jiném místě. „Není tu jasná stopa,“ řekl nakonec. „Mohl odtud jít kamkoli. Ale nebyl sám. Byli s ním jiní – alespoň jeden, možná víc. Jeden z nich byl člověk asi mé velikosti.“

Jilian na něj zamrkala. „A jak to víš?“

„Stejně jako ty víš, že tohle je Tajново kladivo. Víím, co mám hledat, na co se dívat. Říká se tomu číst stopy.“ Po Jilianinu nechápavém pohledu dodal: „Je to jako číst znamení, značky, že tu někdo byl a co tu po sobě nechal. A ty značky se dají číst.“

„Vnějšek je hodně odlišný od Thorbardinu,“ poznamenala Jilian. „V Thorbardinu jsou značky napsané na dřevěných tabulkách nebo plátnu na zdech, aby je všichni viděli. A říkají třeba ‚Vstup zakázán, neuposlechnutí se trestá zmrzačením‘ nebo

„Gorlumovy přátelské kůže“ nebo „Aghaři nejsou vítáni“.

„To jsou značky, označení,“ řekl člověk. „Tohle jsou značky... v tomhle případě stopy. Ale byly tu už nějakou dobu, tak nemůžu přesně říct, kam stopy odtud míří.“

„Pak budeme muset jít stejným směrem, kterým jsme šli dosud, a zjistit, co objevíme dalšího,“ rozhodla Jilian.

Pokrčil rameny a přistoupil ke svému koni. „Tak pojď. Pomůžu ti nasednout na Truhlíka,“ řekl Překřídlo. „Půjdu pěšky a povedu ho. Možná najdu stopu.“

„Půjdu taky pěšky,“ řekla trpaslice a o krok ustoupila. „Na nějakou dobu mám jízdy na koni dost.“

„Truhlíkoví to nevadí,“ pověděl jí. „Jestli chceš, můžeš jet.“

„Jemu to možná nevadí, ale mně ano. Mám bolesti.“

„Bolesti?“ otočil se k ní. „Kde?“

„To tě nemusí zajímat,“ odsekla trpasličí dívka a zrůžověly jí tvářičky.

„Och, chápu,“ zakřenil se. „Bolesti ze sedla, hm? Ty brzy přejdou. Vsadím se, že Truhlík je první kuň, na kterém jsi kdy jela.“

„Před tím, než jsem odešla z Thorbardinu, jsem koně ani neviděla,“ přiznala se. „Nemyslím tím, že Thorbardinští nemají koně. Hodně trpaslíků je má. Jen je nevodí do Thorbardinu. Chovají je venku, na pastvinách za Jižní branou.“

„To vím,“ řekl poněkud podrážděně. Chytil Truhlíka za otěže a odváděl ho pryč, na sever. Jilian ho následovala, šťastná, že má zase pod nohama pevnou půdu a neposkakuje za Překřídlem v tvrdém sedle a neotlouká si zadnici. Jízda na koni byla jen jeden z mnoha zážitků, o kterých bude muset vyprávět Křemence, až se vrátí do Thorbardinu.

Když ušli asi dvě míle a dostali se do otevřené krajiny, Překřídlo se rozhlédl, zastínil si oči a ukázal na západ. Daleko nad

vrcholky stromů se právě otáčelo a klesalo něco na obrovských bílých křídlech. Bobin se vrátil.

Jilian zamžourala a zastínila si oči stejně jako Překřídlo. „Myslím, že s sebou někoho má,“ řekla.

Létající vůz se přibližoval, až se zastavil přímo nad nimi, možná šedesát stop nad zemí. Z proutěného koše vykoukly dvě hlavy, jen tmavé obrysy proti zářivě modré obloze. Ten blíž k ocasu si přiložil dlaně k ústům a zavolal: „Už máte nějaké rozinky?“

„Bohužel!“ odpověděl Překřídlo. „Ještě pořád žádný rozinky, ale máme další jídlo.“ Obrátil se na Jilian. „Můžeš dát dohromady něco, co mu pošleme nahoru?“

Přikývla a začala se přehrabovat ve vacích. „Hned to bude.“

Překřídlo zavolal nahoru. „Jaký máš hlášení?“

Nahoře bylo chvíli ticho, pak se gnóm ozval. „Tajn Hrouda je slavný válečník!“ Vzápětí ho slyšeli, jak se tišeji ptá svého pasažéra: „Bylo to tak správně?“

„Perfektní,“ řekl tlumeněji jiný hlas. „Říkej to, komu potkáš, a bude slavnej, než řekneš švec. Všechno, o co se pak musí postarat, je, aby byl bohatěj.“

„To je šotek,“ všiml si Překřídlo. „Kde u všech krynnských bohů sebral gnóm šotka?“ zeptal se a vlastně ani neočekával odpověď. „Jaký tohle mělo být hlášení?“

Začal otázku opakovat, když Jilian Polenová vyskočila na nohy a začala nadšením poskakovat okolo. „Viděl jsi Tajna Hroudu?“ zavolala nahoru. „To jeho hledáme!“

„Jediné, co o něm vím, je, že je slavný,“ odpověděl jí Bobin. „Och ano, viděli jsme nebezpečí. Jestli je připravené jídlo, tak spustím dolů provaz.“ Bez varování sebou létající vynález trhnul, nos se mu naklonil nahoru a vystřelil pryč, přímo ke slunci. Za okamžik z něj zbyla jen drobná tečka, zuřivě kroužící ve výšce,

hned jedním, hned druhým směrem.

Než se létající vůz opět přiblížil k Překřídlovi a Jilian, uplynula hodina a část druhé. Tentokrát, jakmile se vůz zastavil, se dolů spustil provaz a po něm sklouzla malá postavička. Chvilí visela na konci provazu, pak se pružnými nožkami dotkla země. Létající vůz se nehybně vznášel nad nimi.

Jilian doběhla k nově příchozímu, vzala si od něj konec provazu a přivázala na něj košík s jídlem. Ozval se zvuk rumpálu a košík se začal zvedat. Jilian zírala s otevřenou pusou na malou postavičku, která slétla z gnóмова vynálezu. Nikdy předtím šotka neviděla. Nebyl vyšší než ona, ale byl štíhlejší. Jeho oblečení hrálo všemi barvami a přes záda měl přehozenou podivnou, na konci se rozdvoující hůl. Zakřenil se na ni – přátelský, široký úsměv na tváři připomínající dítě, která nebyla ani lidská, ani elfí, a rozhodně ne trpasličí – ale nebyla od nich až tak rozdílná.

To, co původně považovala za vous, byl ve skutečnosti silný cop obtočený kolem krku jako nějaká šála z kožešiny.

„Vsadím se, že ty seš Jilian,“ řekl šotek. „Ten trpaslík – ech, myslím Tajn – se o tobě několikrát zmiňoval.“ Krátce a elegantně se uklonil. „Já jsem Čestal Podkeřník. Pomáhám Tajnovi Hroudovi na jeho cestě, aby se stal bohatým a slavným, mohl se vrátit do Thorbardinu a provést tvému otci moc nepříjemný věci.“

„Kde je?“ dokázala říct.

„Tvůj otec? Nevím. Neviděl jsem ho. Och, ty myslíš Tajna? Je tam, pár mil... asi tímhle směrem... táboří s bandou uprchlíků z Údolí oddechu. Vsadím se, že bys ho v jeho novém oblečku ani nepoznala. Ví, že jdeš za ním? O tom se nezmiňoval.“

Přispěchal Překřídlo a pořádně si Čeze prohlédl. „Šotek,“ zamumlal. Zaklonil hlavu a zavolal na gnóma nad sebou. „Co jsi říkal o nebezpečí? Jaký nebezpečí?“

„Zeptej se jeho!“ zavolal Bobin zpátky. „Ví o tom víc než já. Asi

nemáte ozubené kolo číslo jedenáct? Zkusím upravit okrajovou spojku a uvidím, jestli – oj! Přeskakující převody! A je to tu zase!“

Létající vůz sebou trhl, naklonil se na stranu, sklonil nos k zemi a zamířil si to přímo na ty, kteří na ní stáli. Jako jeden se Překřídlo, Jilian i Čez vrhli tváří k zemi. Nad nimi se přehnala dráty vyztužená kola. Vůz se srovnal těsně nad zemí a vrhl se v ústřety silnému kmenu vysokého stromu asi sto yardů od nich. V poslední chvíli se jeho nos zvedl nahoru a začal stoupat a při tom urážel větve, oholil korunu stromu a mířil do nebe. Vítr zanesl dolů proud hněvivých slov.

Ti na zemi se zvedli a dívali se za vynálezem. „Co křičel?“ zeptala se Jilian. „Co to bylo za slova?“

„Gnómská hatmatilka,“ povzdychl si člověk. Otočil se na okouzleného šotka. „Jmenuju se Překřídlo,“ řekl. „Vedu tuhle výpravu... nebo si to aspoň snažím namluvit. A hádám, že jestli se mám něco dozvědět, tak to nejspíš bude muset být od tebe.“

* * *

Uprchlíci z Údolí oddechu se přesunuli dále na západ, hlouběji do Údolí cesty. Stavěli ohrady pro hospodářská zvířata a několik přístřešků pro nemocné a raněné. Vysílali průzkumníky, jež vzápětí následovali sběrači, kteří prohledávali paseky a lesy a shromažďovali cokoli, co by jim pomohlo přežít zimu. A na východě ustanovili silně strážnou obranou linii, přestože nespatriřili žádný důkaz dalšího pronásledování.

I když byl dychtivý pokračovat v cestě, Tajn Hrouda výpravu pozastavil na dost dlouho, aby vystavěl pevnou pec a začal vyrábět nástroje, které budou uprchlíci potřebovat. Jak lidé, tak trpaslíci procházeli prastará gnómská vrakoviště a sbírali kov, aby ho mohl roztavit a vykovat z něj nástroje a zbraně, jež by nahradily ty,

které museli nechat na místě, když zaútočili skřeti.

Tajn zrovna dotvářel ucházející kovadlinu a ukazoval některým z mladých trpaslíků z kopců, jak vykovat čepel, když šum rozhovoru kolem něj najednou utichl. Zvedl hlavu a vytřeštil oči.

Před ním stála Jilian Polenová a nevěřící si ho prohlížela. Jilian Polenová, která měla být v bezpečí daewarské části Thorbardinu. Stála jen několik yardů od něj, tady v divočině, oblečená v otrhaném cestovním oděvu a pevných botách a se širokým mečem přehozeným přes záda. Přesto to beze všech pochybností byla ta samá Jilian Polenová, o které často snil. Ranní slunce jí tančilo ve vlasech a zářilo v očích a Tajn na ni beze slova zíral.

„Co to u všech všudy děláš?“ zeptala se. „A ty šaty... nikdy jsem nic takového neviděla. A máš červenější tváře než dřív. A vypadáš starší. A co je *tohle*?“ ukázala mu nad kořen nosu.

Tajn hledal slova, ale žádná nenašel.

„Ta skvrna na čele?“ zeptal se křenící se šotek vedle Jilian. „Tu mu dal rudý měsíc. Má něco společného s tím krystalem, co má. S Lapačem kouzel.“

Tajn to zkusil znovu. „J– Jilian?“

„Říkal jsem ti, že bude překvapeněj,“ pokračoval šotek.

„Překvapeněj?“ Do Tajnova šokem poměrně hodně zúženého zorného pole vstoupil vysoký člověk s mečem a štítem z tvrdé kůže. „Já bych řek, že ztratil řeč.“

„Co – Co to... ech... Jilian?“

„Samozřejmě že jsem Jilian,“ potřásla hlavou trpasličí dívka. „Tajne, ty vypadáš tak zvláštně. Kde jsi sehnal to oblečení?“

„Vydlabal jednu čičinu,“ zahihňal se šotek. „Byl to jeho první krok na cestě stát se bohatým a slavným.“

Slova, která se tlačila a strkala na prahu Tajnových úst, se

konečně uspořádala a vydrala se ven. Hlasem, který připomínal zahřmění a který ty, co stáli kolem něj, donutil o krok ustoupit, řekl: „*Jilian, co tu děláš?*“

„Cože...?“ zamrkala, trochu vylekaná. „Já, hledala jsem tě. Zjistila jsem, co můj otec udělal, a tak jsem tě šla hledat. Myslela jsem si, že bys mohl mít problémy. A našla jsem tě.“

Tajnovi poklesla čelist a dlouhou chvíli se mu z úst nevydral ani hlásek. Pak se čelist s klapnutím zavřela. Obešel pec, z očí mu sršely blesky, přišel až těsně k Jilian a třesoucím prstem jí ukázal na nos. „To je ta nejhlupejší věc, jakou jsem kdy slyšel! Ze všech... Copak nevíš, jak je to tady venku nebezpečné? Někdo by ti mohl ublížit! Někdo by tě mohl... Jilian, u Reorxe! Ty venku nemáš co dělat, a už vůbec ne tady v divočině!“

Hlas se jí třásl, když poukázala: „*Ty jsi tady.*“

„To je něco jiného! Já se o sebe dokážu postarat!“

Jilian byla chvíli tiše a pak se jí výraz ve tváři změnil ze zmateného v hněv rozžhavený do bělá. Narovнала ramena a dala si ruce v bok. „No, u všeho nerezu, *to já dokážu taky!*“

Tajn se podíval na šotka. „Kde jsi ji našel?“

Čez ukázal na člověka s koženým štítem. „Byla s ním.“

Tajn se otočil k muži a pozvedl kladivo. „Tys ji přivedl sem? Jakým právem –“

„Nevytahuj tu věc na mě,“ varoval ho Překřídlo. Ruku měl při tom položenou na jílci meče.

„Jsem tu z vlastní vůle, Tajne Hroudo,“ štekla na něj Jilian. „Myslela jsem, že mě rád uvidíš.“

Tajn se odvrátil od člověka tyčícího se nad ním. „Samozřejmě že jsem rád, že tě vidím,“ přiznal. „Ale, Jilian, ty sem nepatříš. Patříš do Thorbardinu. Tam jsi v bezpečí.“

„Jsem v bezpečí tady,“ řekla. „Ty jsi tady. Kromě toho, něco jsem ti přinesla. Myslela jsem, že bys to mohl potřebovat.“

„Co?“

„Tohle.“ Z tuniky vytáhla malou dýku a podala mu ji, jílcem napřed.

Tajn držel svou dýku, převracel ji v rukou a sotva ji viděl, jak mu náhle, poněkud trapně, zvlhly oči. To byl jeho nůž z niklem obohaceného železa – ten samý, který tak dlouho nosil a jež mu vzali hrubci, kteří ho vyhnali z Thorbardinu. „Ty... ty jsi šla tak daleko, abys mi dala tohle?“

„No, ano. Vždycky jsi říkal, jak je pro tebe důležitá.“

Čestal Podkeřník přistoupil blíž, aby si malou zdobenou dýku prohlédl. „Ta je pěkná,“ řekl.

Tajn na něj upřel ledový pohled. „Ruce pryč. Ta je moje.“

„O tom bych ani na okamžik nepochyboval,“ řekl nevinně šotek. „Kromě toho, já ji nepotřebuju. Mám moc pěkný párek stejnejch dýk z kočičích zubů. Proč bych měl potřebovat další dýku?“

Tajn si všiml, že se kolem nich sešel slušný dav. Rounař Rudokop i Klen Míchal stáli nedaleko poblíž a kolem nich jejich lidé z uprchlických táborů. Postával tam i kůň.

„Když už mluvíme o dýkách,“ pokračoval šotek, „doufám, žeš dával pozor na můj vak, zatímco jsem byl pryč. Protože si myslím, že to je to, k čemu se Zap přilepil.“

„To kouzlo tu viselo od doby, kdy jsi zmizel,“ poznamenal zamyšleně Tajn. „Možná je to opravdu vak, čeho se drží.“

„No, mám v plánu se toho vaku zbavit,“ řekl Čez.

Někde blízko se zdálo, že něco bezhlasého řeklo: „Ano, to udělej. Prosím.“

Několik z přítomných sebou trhlo, někteří se dokonce otočili kolem dokola a hledali, kdo to promluvil.

„Co to bylo?“ zeptala se Jilian Polenová.

„To byl Zap,“ pokrčil rameny Čez. „Je strašidelněj, že jo?“

„Je to nevybuchlé kouzlo,“ řekl Tajn dívce. „Čez ho někde sebral.“

„Chce se uskutečnit,“ vysvětlil Čez, „ale nemůže, protože je moc blízko Tajna a Tajn má Lapač kouzel.“

„No, až přijdeme někam, kde nikomu nebude moci ublížit, můžeš vak odhodit a tím by to mělo skončit,“ řekl trpaslík.

„Brzy, prosím,“ zazněl Zapův bezhlasý hlas.

„Dobře,“ souhlasil šotek. „Ale budeš muset počkat, než si udělám novej vak, abych si měl kam přendat věci. Mám v tom vaku moc pěkný věcičky a nechci žádnou z nich ztratit.“

Chvíli bylo ticho a pak se zdálo, že to ticho začalo zklamaně a hořce plakat.

„Podívejte, nevím, o co tu jde,“ řekl Překřídlo, „ale rád bych si s někým vážně promluvil.“

„Toho se ti dostane,“ ozval se nový hlas – hlas studený jako zimní námraza. „Je na čase, aby ses dozvěděl, kam míříš, muži z daleka. Ne že bys měl na vybranou víc než kdokoli z ostatních.“

Nikdo ho očividně neviděl přicházet. Ale nyní stál mezi nimi, vysoký a vyhublý, opíraje se o hůl. Pod pláštěm z bizoní kožešiny měl další, snadno identifikovatelný vybledlý rudý plášť.

„Čaroděj,“ zamumlal Překřídlo.

„Tady seš,“ zakřenil se šotek.

„Horostíne,“ zavrčel Tajn Hrouda.

Překřídlo reflexivně zvedl kožený štít, aby si jím chránil hrud', a díval se na čaroděje přes jeho zubatý okraj. „Co tím myslíš, že nemám volbu? Já se rozhoduju, jak chci, čaroději.“

„Zatmění měsíců bylo znamení,“ vydechl Horostín. „Jeden z těch zde má úkol, který na něj vložil Lunitár. Jiní se rozhodli ho doprovázet a magie za hranicemi magie tuto smlouvu stvrdila.“ Rozhlédl se kolem. Očima se nejprve zastavil na šotkovi, pak na Jilian a nakonec na Překřídlovi. Nakonec pozvedl pohled a pohlédl

do dálky, někam vysoko. Daleko, matně viditelný proti svahu horského masivu, kroužil létající vůz gnóma Bobina.

„Podivná družina,“ zabručel čaroděj. „Skutečně, velmi podivná.“

* * *

Celý den až do večera se rokovalo. Vyměňovaly se zprávy, novinky, vyprávěly se příběhy a spřádaly plány. Klen Míchal a Rounař Rudokop znovu odvyprávěli, co se stalo v Údolí oddechu, za východní hradbou hor. Armáda skřetů, říkali. A mezi nimi zlobři. Očí Klena Míchala byly vlhké, když popisoval náhlý a drtivý útok na lidskou vesnici Těžov – samotný masakr i rozprášení přeživších, nepřipravených k bitvě, krev a nakonec vypálení sídla. Hlas starého Rounaře Rudokopa zněl jako chladné vrčení, když popisoval podobné události, jež se udaly ve vesnici trpaslíků z kopců, ve Stádově. Trpaslíci byli připraveni o něco lépe. Viděli kouř z Těžova. Ale kromě toho, že dokázali bojovat o něco déle, byl příběh o pádu Stádova úplně stejný.

Tajn Hrouda vylíčil pronásledování uprchlíků zlobry, tak jak ho viděl, a Čestal Podkeřník radostně vyprávěl o vítězství horského trpaslíka nad zlobrem. Šotek popsal i to, co viděl v Údolí oddechu z výšky. Klen Míchal a Rounař Rudokop na sebe pohlédli, tváře stažené žalem. Z míst, které oni a jejich lidé nazývali domovem, nic nezbylo. Nebylo k čemu se vrátit.

„Kolik jich tam bylo?“ zeptal se Překřídlo. „Říkáte armáda. Kolik je armáda?“

Klen Míchal pokrčil rameny. „Dvě stě. Pět set. Nedokážu to odhadnout.“

„Téměř osm set,“ ozval se chladný hlas zpoza kruhu. Všichni se otočili. „Viděl jsem to z hory,“ dodal Horostín. „Přibližně osm set

skřetů a mezi nimi alespoň tucet zlobrů... a vůdce je člověk.“

„Kde jsi byl, že jsi to všechno viděl?“ zamračil se Tajn Hrouda.

Čaroděj pozvedl hůl. „Když jsem daleko od tebe – a toho prokletého kamene, který neseš – vidím mnohem lépe, než kolik mi mohou povědět mé vlastní oči.“

„Tajn má Lapač kouzel,“ řekl Čez Jilian. „Kolem něj magie nefunguje.“

„Jejich vůdce je člověk?“ nakláněl se Překřídlo k čaroději a mračil se. „Co mi o něm můžeš říct?“

„Bažina,“ řekl čaroděj sotva víc než šeptem. „Velitel skřetů.“

„Co nám o něm můžeš říct, čaroději?“ zeptal se znovu Překřídlo.

„Ne o něm,“ řekl pomalu Horostín. „O ní. Kolanda Bažina. Tolik mi ledové zrcadlo odhalilo. Tolik, a ještě jednu věc prozradilo znamení měsíců. Je něčím záměrem – a čím je to záměr, to nevím – aby byla okupována a obsazena divočina mezi Thorbardinem a Pax Sarkasem.“

„Takže oni sem přijdou? Skřeti?“ Rounař Rudokop se podíval na Klena Míchala a pak na ostatní. „Mí lidé – naši lidé – už nebudou utíkat. Ale jak s nimi můžeme bojovat, až přijdou? Máme tak málo zbraní.“

Tajn Hrouda vstal a ve tváři měl výraz někoho, kdo dospěl k nelehkému rozhodnutí. „Zbraně tu jsou,“ řekl. „Ukážu vám kde... nebo vám to může ukázat on.“ Kývl na Čestala Podkeřníka. „Budete je muset vysekat z ledu, ale poslouží vám dobře.“ Ukázal na starý meč, který měl na zádech. „Tohle je jedna z nich. Je tam mnoho dalších. Ale při vaší cti, žádám vás o jednu věc.“

„O jakou?“ zeptal se Klen Míchal.

„S těmi, které tam naleznete společně se zbraněmi, budete zacházet s respektem a vlídně. Bojovali už dost dlouho.“

Část třetí

Armáda skřetů

19

Družina se zastavila v místě, kde na cestě kroutící se po horském svahu byly v prostoru velkém zhruba sto yardů rozházeny balvany a kusy skály –

„Je pryč,“ řekl Tajn Hrouda. „Tady jsem ho nechal, ale už tu není.“

„Měls ho zabít,“ řekl Překřídlo. „Pohřbít zlobra neznamená, že zemře. Zem je jejich přirozený živel. Pravděpodobně přišel další zlobr a vyhrabal ho. Budeš si teď muset dávat sakra pozor. Zlobři nezapomínají ani na opovržení, ani na porážku. Tenhle na tebe nezapomene, Tajne.“

„Hliňák,“ zamumlal trpaslík. „Jmenuje se Hliňák.“

„Jeho kamarád je Střep,“ doplnil Čestál Podkeřník. „Tehdy jsem ho viděl o něco výš. Nevěděl jsem, že si zlobři pomáhají.“

„Proti všem ostatním budou držet pospolu,“ řekl jim člověk. „Není příjemný mít je za nepřátele.“

Jilian se držela Tajna, oči vykulené, a rozhlížela se po okolních svazích. Nikdy zlobra neviděla, ale už o nich slyšela. Měla pocit, že jestli po Tajnovi šel zlobr, tak bude potřebovat všechnu pomoc, které se mu bude moci dostat.

Překřídlo se rozhlédl po obloze a přál si, aby se objevil Bobin ve svém létajícím výtvaru. „Když ho potřebuješ, tak není žádný gnóm nikdy k nalezení,“ zamumlal.

Tajn se rozhlédl. „Proč potřebuješ gnóma?“

„Bylo by pěkný vědět, co nás čeká za další zatáčkou,“ řekl člověk. „Pořád si ještě myslím, že by pro nás mohl provádět průzkum. Kdyby dokázal vydržet aspoň chvíli na místě.“

„On to svoje vozítko moc neovládá,“ podotkl Čez. „Většinou si to lítá, kam chce.“

Překřídlo se zaměstnával tím, že se snažil uklidnit Truhlíka. Držel opratě pevně a zkrátka, drbal ho za ušima a hladil po nose. Kůň byl poslední hodinu poplašený a Překřídlo si nebyl jistý, jestli ho děsí nedávná přítomnost zlobra, nebo slabý pach skřetů někde nedaleko. Truhlík sdílel s elfem, Garonem Vendestalem, jednu vlastnost. Oba neměli rádi skřety.

Překřídlo přemýšlel, kde asi elf je. Nejspíš už zpátky v Qualinestu rozhodl se.

Utišil trochu Truhlíka, vytáhl jednu z map a začal ji studovat. Pak ji zase schoval. „Měli bychom raději jít,“ řekl ostatním. „Někde před námi by měla být kozí stezka vedoucí na jih. Půjdeme po ní, dokud nenarazíme na lepší. Předpokládám, že do bezpečí dojdeme asi za tři dny.“

Tajn se rozhlédl kolem a pak se znovu podíval na Překřídla. „Do bezpečí?“

„Do Thorbardinu,“ řekl zálesák. „Když půjdeme rychle a zůstaneme vysoko, nemělo by nám to k hraniční hlídce trvat víc než tři dny. Odtamtud už to pro vás dva bude snadná cesta domů a já se budu moci vydat do Měnířova a začít utrácet peníze Rogara Zlatopřezky.“

„Já do Thorbardinu nejdu,“ řekl klidně Tajn. „Říkal jsem ti, musím nejdřív něco udělat.“

„Tak jen zavedu domů Jilian,“ pokrčil rameny Překřídlo. „Tak jako tak, vyrovnám tím svůj závazek.“

„Žádné takové,“ vypěnila dívka. „Já jdu tam, kam jde Tajn, a ty

půjdeš s námi.“

„Hele, špunte, všechno, co jsem slíbil, bylo, že tě doprovodím do pustiny, abys mohla najít Tajna Hroudu, a pak tě bezpečně dovedu domů. Takže. Byli jsme v divočině. Našli jsme Tajna Hroudu. A teď je čas vrátit se domů. Je to prostý.“

Čaroděj Horostín se opodál posadil na balvan a naslouchal. Při Překřídlově prohlášení zavrtěl hlavou, ale nic neřekl.

Jilian na Překřídla upřela žhnoucí pohled. „Máš dluh, k jehož vyrovnání ses zavázal sloužit. Copak hodláš porušit slib?“

Překřídlo se zamračil. „Mám v úmyslu ho dodržet. Zrovna jsem ti to řekl.“

„Tak to budeš muset ještě chvíli vydržet, protože Tajn musí najít Grallenovu přílbu. Je to jeho osud.“

Člověk mlčky zíral na trpasličí dívku a pak na mladého trpaslíka stojícího za ní. Ti dva byli úplně stejní. Jeden tvrdohlavější než druhý. Obrátil se na Horostína sedícího na kameni. „Domluv jim,“ řekl.

„A v čem?“ zeptal se čaroděj, hlas sotva silnější než šepot. „Má pravdu. Tajn má poslání, osud, který musí naplnit. A jak jsem říkal, v tomhle nemáš na vybranou.“

„No *a já* jsem říkal, že se rozhoduju sám,“ zavrčel Překřídlo. „Na východ za tímhle hřebenem je údolí, který se hemží nepřáteli. Ten, kdo by se tam vydal, by musel bejt šílenej!“

Jilian udělala krok dozadu a chytila Tajna za ruku. „Pak tě zprošťuji závazku,“ oznámila Překřídlovi. „Půjdeme sami a ty nám nic nedlužíš. Sbohem.“

Truhlík pohodil hlavou, vytrhl se Překřídlovi a vyrazil několik kroků vzhůru po stezce, kolem zatvrzelých trpaslíků. Tam se zastavil, obrácený hlavou nahoru, frkal a hrabal.

„Ty taky?“ utrl se na něj Překřídlo. Ukázal na Tajna prstem. „Kvůli tobě všechny zabijou!“ varoval ho. „A proč? Kvůli snu!“

„Ten sen je skutečný,“ řekl Tajn vyrovnaným hlasem. „Grallen mě povolal, abych našel jeho přílbu. Thorbardin je v nebezpečí a moc potřebná k ochraně království je v té přílbě. Ale slyšel jsi Jilian. Jsi volný, můžeš odejít, kdykoli chceš. Nepotřebujeme tě.“

„A kam hodláš jít?“

„Tam, kam šel Grallen. Mám Lapač kouzel. Ukazuje mi cestu.“

Překřídlo se zhluboka nadechl a pak s povzdechem vydechl. „Tak to tedy je.“ Prošel kolem nich, vzal Truhlíkový opratě a bez dalšího slova se vydal vzhůru po cestě. Neohlédl se, ale slyšel, jak ho ostatní následují.

Po nějaké době se stará stezka stočila doprava, po vrstevnici, pak zase zpátky a stále stoupala. V zatáčce se od ní oddělovala úzká cestička vedoucí na jih. Kozí stezka. Překřídlo se obrátil na jih a s sebou vedl neochotného Truhlíka. Ušel asi sto yardů, pak se otočil, jen aby viděl, že ostatní pokračují v cestě po stoupající stezce. Z dálky vypadali velmi malí. Dva trpaslíci, mág v plášti a šotek. Ze všech se jen šotek otočil, aby se podíval zpátky na Překřídla; Čez mu smutně zamával na rozloučenou.

„Šílení,“ zamumlal. „Všichni jsou šílení.“

Pokrčil rameny a vyšvihl se do sedla. Před ním ležely tři dny v divočině a pak relativní bezpečí říše trpaslíků a cesta zpátky do Měnířova. Teď už nebyl nikomu zavázán službou. Byl jí zproštěn. Bude fajn dostat se do města, trochu si odpočinout, zahýřit a utrácet peníze Rogara Zlatopřezky, které vyhrál v sázce...

Překřídlo se otočil v sedle a zase se ohlédl. Vysoko na svahu právě Tajn Hrouda a Jilian Polenová zmizeli z dohledu za spadáním kamením, čaroděj kousek za nimi. Ještě výš cupital vpředu šotek a hledal to, co šotci obvykle hledají.

„U všech měsíců,“ zamumlal Překřídlo. „Musím být stejně šílenější, jako jsou oni.“ Otočil Truhlíka, patami se mu otřel o slabiny a vydal se dohnat ostatní. Když se k nim konečně přiblížil,

poblíž vrcholu zastavil. Sesedl a ukázal prstem na Horostína, dožaduje se odpovědi. „Chci vědět jen jednu věc,“ řekl. „Jakej máš na tomhle všem zájem ty? Proč jdeš s nimi?“

„Mám vlastní důvody,“ řekl čaroděj.

„To mi jako odpověď nestačí,“ zavrčel Překřídlo. „Jestli se mám někomu postavit po boku, tváří v tvář nebezpečí, chci vědět, proč tam stojí.“

Tajn Hrouda si zamnul vous. „To zní jako rozumná otázka,“ podotkl. Oči v trpasličí tváři zasazené daleko od sebe čaroděje pozorně studovaly. „Co z toho všeho máš?“

Horostín si povzdechl a svěsil ramena, opíraje se o hůl. „Kdysi dávno,“ řekl pomalu, „existoval mág, odpadlík. Temný čaroděj, který zavrhl jak rád, tak pláště. Tři z nás se ho vydali hledat. Jeden z každého řádu. Odešli jsme ho hledat... a vypořádat se s ním.“

„Vypořádat se s ním?“ zvedla Jilian obočí. „Co to znamená?“

„Odpadlíci nesmí zůstat nepotrestaní,“ řekl Horostín. „Musí být přesvědčeni, aby se vrátili k jednomu z řádů... nebo musí být eliminováni. Pokusili jsme se ho přesvědčit.“ Odmlčel se a zadíval se do daleka. „Pokusili. Vydali jsme se za ním tři. Vrátil se jeden. Kalibanova moc byla větší, než jsme si mysleli.“

Horostín se zase odmlčel, pak dodal. „Kaliban při tom střetu zemřel také. A přesto nějakým způsobem stále žije. Dal jsem si za úkol dokončit to, co jsem si myslel, že už bylo vykonáno tehdy. Kaliban žije a je s těmi, kteří stojí proti Tajnu Hroudovi a jeho cíli. Hledám Kalibana.“

Překřídlo se podíval do mágových očí, stíněných kápí. „Abys ho zabil.“

„Jestli budu moci.“

* * *

Když skupina sešla po klikaté cestě níž a podívala se přes Údolí oddechu, sluneční paprsky ještě visely na vrcholcích hor. V dálce se nad oběma vypálenými vesnicemi vznášela oblaka kouře – nikoli však kouře zkázy, ale kouře ohňů na vaření tam, kde odpočívala armáda, okupující kdysi mírumilovné údolí. Tajn přešel do čela, zvedl ruku a zástup se zastavil. Zadíval se do dálky. Sevřel prsty kolem pulzujícího krystalu ve vaku. Chvilí tam jen tak stál, vousy se mu proháněl horský vítr. Pak se otočil a kolem něj se shromáždili ostatní.

„Grallenova cesta míří na východ,“ řekl. „Dál a dál údolím a pak nahoru do hor za nimi. Doufal jsem, že – to místo, kam musím jít – bude blíž.“

„Jdeš k Velké lebce,“ řekl Překřídlo. „Myslel jsem si to.“

Tajn zalapal po dechu. „Ty víš, kam Grallen mířil?“

„Slyšel jsem příběhy,“ řekl člověk. „Od Rogara Zlatopřezky i od jiných. Grallen zemřel u Žamanu nebo někde poblíž. Teď se tomu místu říká Velká lebka. A ta je odsud přibližně na severovýchod.“ Obrátil se, aby spatřil poslední sluneční paprsky mizící nad západními vrcholky hor. Pak se otočil zpátky. „Ukaž, kam míří ta tvá zelená stezka.“

Tajn ukázal východním směrem přes údolí.

„No, to nám moc neprozradí,“ povzdychl si Překřídlo. „Vede tam snadná cesta přes hory. Ale je to víc na sever. Tam, kam ukazuješ ty – nejvyšší vrchol vzadu se jmenuje Štít nebeského konce. Moje mapa ale neříká, že by se tam nacházela stezka.“

„Vidím jen to, co mi ukazuje kámen,“ přiznal Tajn. „Budeme muset přejít údolí a porozhlédnout se tam.“

„To se lehce řekne,“ odfrkl si Překřídlo. „Jen přejít údolí. Samozřejmě, máme tu takovej drobněj háček v podobě několika stovek skřetů a pár zlobrů. Táboří totiž mezi náma a horama naproti. Máš nějakej nápad, jak tenhle oříšek vyřešit?“

„Máme výhodu překvapení,“ navrhl váhavě Tajn.

„To je ono!“ řekl Čez. „Vrhneme se na ně, když nebudou dávat pozor!“

„Mně se zdá, že je tam strašně moc skřetů, abychom na ně zaútočili,“ poznamenala Jilian. „Možná by bylo lepší, kdybychom je prostě obešli.“

„Jestli přijdeme na to kudy,“ dodal Překřídlo. Obrátil se na čaroděje. „Nemáš ty schopnosti, který by nám mohly pomoci?“

„Ne zde,“ řekl Horostín. „Ne v přítomnosti Lapače kouzel. Zde mám pouze své oči.“

„Tvá magie vůbec nefunguje?“ zeptal se Překřídlo.

„Možná ano, možná ne. Pokud by fungovala, byla by nespolehlivá.“

„Hodila by se trocha neviditelnosti,“ řekl šotek. „V Hýlu jsem viděl spoustu neviditelnosti, když tehdy přilítl ten pták a... no, vlastně jsem ji neviděl. Jo, neviděl jsem ji. To je to, co neviditelnost dělá.“

„Přál bych si, aby tu teď byl gnóm,“ povzdychl si Překřídlo. „Zajímalo by mě, kde je.“

„Zrovna tady!“ ozval se hlas shora. Překřídlo se podíval nahoru a spatřil létající vynález ani ne deset stop nad nimi. „To jsem já,“ řekl gnóm. „Bobin. Vzpomínáte si na mě?“

„Samozřejmě že si vzpomínáme! Kdes byl?“

„Nejsem si jistý. Někde na severozápadě nejspíš. Kam jdete?“

„Přes údolí,“ zavolal na něj Překřídlo. „Chtěl bych, abys pro nás špehoval.“

„Dobře, jestli je to, co chceš. Ale nemyslím si, že je dobrý nápad chtít přejít zrovna tady. Tam dole jsou taková nevrla stvoření, úplně všude. Podívejte se na tohle.“ Něco jim hodil dolů. Zazvonilo to o kameny. Tajn to zvedl, byla to bronzová šipka z kuše.

„Někdo to po mně vystřelil,“ stěžoval si Bobin. „Mohlo mě to stát kolo. Kdybych je ještě měl.“

Překřídlo zamrkal a poprvé si uvědomil, že létající plavidlo už nemá lehká kola ze stříbřitých drátů. „Cos s těma kolama udělal?“

„Když jsem byl na severozápadě, našel jsem někoho, elfy, myslím, a měli rozinky. Vyměnil jsem s nimi kola za půl bušlu rozinek. Říkal jsem si, k čemu mi tady nahoře budou kola?“

„Podívej se na tohle,“ podal Tajn Překřídlovi skřeti šipku.

Zálesák si ji pozorně prohlédl. Byla to úzká šipka, možná osmnáct palců dlouhá, se širokou, ostrou špičkou a nosnými plochami z řezaného dřeva. Šipky byly nejoblíbenější zbraní skřetů a ti často k jejich vystřelení používali krátké, tuhé kuše. Překřídlo už chtěl pokrčit rameny, že na ní není nic zvláštního, ale pak se podíval blíž. „Tahle není odlitek,“ řekl. „Vypadá, jako by ji vykovali nebo vybrousili na soustruhu.“ Podal šipku Horostínovi.

„Tohle není práce skřetů,“ usoudil čaroděj.

„No ale byl to skřet, kdo ji na mě vystřelil,“ zavolal dolů Bobin.

„Chtěl bych se podívat na víc takových šipek,“ řekl Tajn. „Kdybych je mohl porovnat, mohl bych s jistotou určit, jestli byly vykovány nebo vysoustruženy.“

Čestal Podkeřník luskl prsty a otevřel objemný vak. „Jako tyhle?“ A vytáhl ven další dvě šipky.

„Kdes je našel?“

„Když jsem tehdy v noci letěl s Bobinem, tak přiřfrcely. Zapomněl jsem, že je mám.“ Zahrabal hlouběji ve vaku, začal ven vytahovat různorodé předměty a prohlížel si je. „Mám tu dost dobrý věcičky. Měl bych ho prohrabávat častěji.“

„Všechny byly vysoustruženy,“ ozval se Tajn Hrouda, když porovnal šipky. „Tyhle nevyrobil žádný skřet. Zajímalo by mě, kdo je udělal.“

„Někdo, kdo jich musel vyrobit hodně a ve spěchu,“ řekl Překřídlo.

„Někdo vyrábí zbraně a zbroj pro armádu skřetů?“ zeptal se Tajn.

„Někdo, kdo není skřet, zásobuje skřety? To je šílenství!“ zasmál se Překřídlo.

Tajn zavrtěl hlavou. „Není to o nic šílenější než člověk – lidská *žena* – velící armádě skřetů.“

„A když už mluvíme o *ženách*,“ rozhlédl se Překřídlo, „kde je Jilian?“

20

Jilian byla unavená a byla jí zima. Zatímco se ostatní dohadovali nad plány a stávající situací, ona se procházela kolem a hledala místo, kde by si mohla odpočinout a schovat se před větrem. Průsmyk, v němž se zastavili, byl pokrytý nánosy sněhu z blízkých vrcholků a nabízel jen málo úkrytů, kde by bylo závětrí a nefíčel ledový vítr. O kousek dál ale bylo místo, kam kdysi dávno spadl kus skály a kde napadané kamení tvořilo labyrint úlomků opřených porůznu o sebe a uličky mezi nimi se skrývaly ve stínech.

Zastavila se, aby se do jedné takové podívala. Byla to temná jeskyně, jejíž hrubé stěny tvořily ochranu proti větru. Jeskyně byla hlubší, než se na první pohled zdálo, a vypadalo to, že na jejím konci je další, ještě temnější otvor, trochu stranou a kus nad podlahou. Prudce zavál vítr a Jilian vešla do přístřešku, skloněná, aby se neuhodila o nízký strop. Uvnitř bylo chladno, ale už ne tak lezavo jako venku, kde dul ledový vítr. Otočila se tváří ke vchodu, dřepa si a vyhlížela zbytek družiny. Doufala, že se brzy dohodnou. Bylo by úleva, kdyby se už dostali z tohoto mrazivého horského průsmyku a pro jednou šli dolů, místo aby se pořád pachtili nahoru a šplhali výš a výš.

Horské větry, které kvílely kolem vchodu do jeskyně, ve které se ukrývala, najednou utichly. V nastalém tichu za sebou Jilian

uslyšela kradmý zvuk. Jak se začala otáčet, chytily ji obrovské, tvrdé ruce. Pokusila se jim vytrhnout, ale držely ji pevně. Chtěla volat o pomoc... ale nemohla. Ruce, které ji držely, ji odtáhly dozadu, hluboko do temné jeskyně. Přímou před Jilian se objevila obrovská tvář s hladovým výrazem ve tváři – tvář dvakrát větší než jakákoli jiná tvář, jakou dosud Jilian viděla, se širokou, zubící se tlamou a malýma, zářícíma očkama, zasazenýma blízko velkého nosu, připomínajícího zvířecí čumák.

„Pěkná hračka,“ zašeptalo jí stvoření přímo do ucha hlasem, který zněl jako převalující se kameny. „Dobrá pro Střepá. Možná Hliňák dostane, co zbude.“ Stvoření se ohnulo a zamířilo dál do jeskyně, do tmy, a neslo Jilian stejným způsobem, jako by dítě neslo panenku.

Jilianiny trpasličí oči se brzy přizpůsobily temnotě vládnoucí kolem. Dokonce i v šoku a panice, které jí zmítaly, si všimla, že tunel, kterým byla nesena, vytvořili trpaslíci. Jako nákladní šachty v Thorbardinu, jež vedly z jednoho patra na druhé, ho tvořil táhlý klesající oblouk, obrátka za obrátkou, stále dolů.

Pokusila se vytrhnout z rukou, které ji držely, ale nebylo to k ničemu. Ruce příšery ji objaly, přitiskly jí paže k tělu, takže jediné, čím mohla hýbat, byla hlava a nohy. Ty ruce ji tiskly tak silně, že si myslela, že ji umačkají. Jilian bojovala o každý nádech, hlava se jí motala, ale stejně si dokázala všimnout každé obrátky klesajícího tunelu připomínajícího závit na vývrtce. Kroky příšery se odrážely od kamenných stěn.

Po nějaké době otočila dívka hlavu a pokusila se zakousnout do obrovského palce. Příšera se na ni podívala, všimla si, co se snaží udělat, a ošklivě, pobaveně se zasmála. Přehmátla a zesílila tlak na Jilian. Trpasličí dívce připadalo, jako by jí praskala všechna žebra. Zlobr, pomyslela si. Tohle je zlobr! Možná ten samý zlobr, který se zlobí na Tajna. Možná tohle dělá, aby si s ním srovnal účty... nebo

aby ho vlákal do pasti!

Jilian se donutila zůstat zcela nehybná. Poté co předstírala, že zcela ochabla, sevření stvůry trochu povolilo. Kolem bylo najednou o něco víc světla a Jilian viděla, že tunel se rozšiřuje do klenuté jeskyně široké tak dvacet nebo třicet stop.

Překladiště, pomyslela si Jilian. Ať už tohle místo v dávné minulosti postavili kteříkoli trpaslíci, vysekali ve skále tuhle jeskyni – místo, kde mohli uskladnit a roztřídit věci, které bylo potřeba dopravit nahoru a dolů vinutou šachtou. Odpočívadlo. Viděla taková v Thorbardinu. Zaslé rýhy v podlaze mohly být dokonce stopy po starém kolejišti, ačkoli tu už po kolejích nebylo ani stopy. Všeho toho si všimla během okamžiku, když zlobr zpomalil a zvedl ji v tlumeném světle výš.

„Dost daleko,“ zamumalo stvoření. Pusa jako zívající rána odhalila řady ostrých zubů. „Dost pod zemí. Podíváme se, co jsem našel za pěknou hračku.“

Jiliana ležela v rukou zlobra zcela nehybně, nechala hlavu volně viset, jako by byla v bezvědomí. Zlobr ji zvedl výš a prohlížel si ji v matném světle šachty, otáčel s ní hned tím, hned druhým směrem. Povolil sevření a držel ji teď jednou rukou, zatímco do ní druhou strkal. Nakonec vzal do prstů její tuniku a začal ji z ní strhávat. To by stačilo, rozhodla se Jilian. Prudce sebou trhla a osvobodila se z některých prstů, otočila se a prudce zlobra kopla přímo do zírajícího oka.

Zlobr zařval, a jak o několik kroků ustoupil, Jilian pustil. Dopadla na podlahu jeskyně a rychle se odklidila na všech čtyřech z dosahu zlobra. Najednou si však vzpomněla, že má na zádech vypůjčený meč. Nevnímala řev příšery, zvedla se na nohy a odepjala meč. Když se nad ní prohnala zlobrova ruka, přikrčila se. Pak se otočila a běžela do tunelu klesajícího za překladištěm.

V tomhle tunelu nebylo žádné světlo. Obklopená absolutní

temnotou Jilian běžela jako ještě nikdy před tím, počítala kroky a spoléhala na své trpasličí instinkty a zručnost dávných stavitelů těchto tunelů. Tunel směrem dolů bude dvojce toho nahoře... doufala. Vložila důvěru do trpasličí vášně pro symetrii a běžela. Od okolních stěn se odrážel zvuk kroků zlobra běžícího za ní a jeho kletby jí zněly v uších jako hřmění. Příšera nebyla víc než půl otáčky za ní a Jilian se musela podívat, jak se něco tak velkého může v černočerném tunelu pohybovat tak rychle. Pak si vzpomněla na něco, co o zlobrech říkal Překřídlo. Zlobři jsou pod zemí doma. Je to jejich přirozené prostředí.

No, moje taky, rozhodla se naráz. A tohle místo nepostavil zlobr. Postavili ho trpaslíci. „Ty sem nepatříš, ty odporná hromado rzi!“ zakřičela. „Nejsi hoden toho, abys byl v místech, kde to vytvořili trpaslíci!“

Za ní zlobr zase zařval a rozběhl se rychleji.

Znovu počítala kroky a vložila slepou důvěru v ty, kteří tunely vysekali do skály, v jejich dobrý úsudek a zručnost. Uběhla ještě deset kroků, zastavila se, otočila se kolmo doprava a rozběhla se vpřed. V horní spirále byla nalevo malá místnůstka. V tomhle tunelu dole by měla být také jedna. Napravo.

A byla tam. Jilian našla vchod a rychle jím proběhla. Zadržovala dech, jak zlobr proběhl kolem ní... a zastavil se. Chvilí bylo ticho a pak uslyšela sípavý dech, jak se zase přibližuje. Věděl, že mu unikla, a vracel se, aby ji našel.

Jilian rychle ohmatávala zem kolem. Ruka se jí zastavila na plochem kamínku. Přiblížila se tiše ke vchodu a hodila kamínek tunelem nahoru, k překladišti. Kámen zazvonil o skalnatou stěnu a zlobr se ve tmě zasmál. Když probíhal kolem, Jilian se schovala hlouběji do místnůstky. Utíkal nahoru. Jakmile byl dost daleko, dívka vyrazila zpátky do tunelu a pokračovala dolů.

Moc času jí to nezáskalo. Za několik okamžiků byl zlobr zase za

ní a blížil se. Běžela a nechala instinkty trpaslíka, aby vedly její letící nohy.

Najednou si uvědomila, že vidí stěny šachty. Někde před ní bylo světlo a ona se k němu přibližovala. Před ní byl konec točitého tunelu.

Dalších sto yardů a tunel se nepatrně stočil doleva, narovnal se a skončil. Jilian proběhla mezi spadány mi kameny a vynořila se na skalní římse na svahu hory – římse, na níž kdysi začínala cesta dolů do údolí. Ale teď tu žádná cesta nebyla. Sesuv skalního masivu ji někdy před dávnými časy strhl do údolí. Sešplhat dolů by bylo velmi namáhavé, ale teď kolem sebe měla Jilian alespoň světlo.

„Zatím dobré,“ prudce oddychovala a rychle se otočila, jak se za ní ozvalo hřmotné zavrčení. Jen několik yardů za ní se z tunelu vynořil zlobr. Ještě pořád si dlaní držel oko.

„Varuju tě,“ zavolala na něj Jilian. „Už mě to unavuje. Měl bys raději odejít a nechat mě na pokoji.“

Zlobr znovu zavrčel a vrhl se na ni. Jilian zvedla kámen a hodila ho po něm, mířila na zlobrovo druhé oko. Kámen se odrazil od jeho nosu.

„Och, u rzi,“ zaklela Jilian. „To všechno jen zhoršilo.“ Pozvedla meč a postavila se k blížícímu se zlobrovi bokem. „Opravdu jsem nechtěla, aby k tomuhle došlo,“ zamumlala.

Jak příšera vyrazila, Jilian se rozkročila a vší silou švihla mečem.

21

Nahoře v průsmyku se zatím ostatní rozdělili. Překřídlo poslal Bobina na západ, aby se podíval do míst, odkud přišli, pak se vyhoupl do sedla a popohnal koně dolů po klikaté cestě mířící do Údolí oddechu. Tajn Hrouda se vydal za ním, pak vrhl pohled stranou a poznal za spadány mi kusy skály vchod do jeskyně. „Tunely,“ zamumlal. Bez váhání se vrhl do šachty a běžel, kladivo připravené. Během několika kroků ucítil pach zlobra a zaskřípal zuby. „Jilian,“ zašeptal. „Och, u Reorxe. Jilian...“

Čestal Podkeřník byl hned za trpaslíkem, následovaný lkajícím, stěžujícím si bezhlasým hlasem, který horečně protestoval proti tomu, aby byl vlečen podzemím.

Čaroděj Horostín sledoval, jak ostatní mizí, pak si vybral jeden horský vrchol a začal na něj šplhat. Hned si všiml, že jakmile Tajn Hrouda zmizel pod zemí, krystal na konci jeho hole se okamžitě pročistil. To byl důležitý fakt, který si o Lapači kouzel musel zapamatovat. Horostín šplhal výš a hledal nějaký kus ledu, který by mu propůjčil zrak.

Hledající muži postupovali níž a níž. Šotek a trpaslík utíkali dolů, po spirále připomínající vývrtku, do srdce hory; muž v sedle sjížděl po svahu, rozhlížel se všude kolem, snažil se jedním pohledem obsáhnout okolí a cokoli, co by mu poskytlo vodítko,

kam Jilian zmizela.

V jeskyni se světlíkem našel Tajn v prachu otisky nohou a na okamžik se zastavil, pak pokračoval dál. Jilian tu někde byla, pronásledovaná zlobrem. Jako jeden se Tajn a Čez vrhli k ústí tunelu na druhé straně jeskyně a pokračovali v pronásledování dolů, běželi v absolutní tmě, jak nejrychleji mohli. Šotkův přirozený smysl pro rovnováhu a prosté štěstí bylo všechno, co ho udrželo po boku na tunely zvyklého trpaslíka.

Klesání tunelu se zmírnilo a začal se narovnávat. Tajn ještě zrychlil. Věděl, že někde před nimi bude šachta končit na otevřeném prostranství. A jestli se Jilian podařilo zlobrovi utéct v tunelu – jak, to si nedokázal představit – její osud bude zpečetěn, jakmile bude mít nestvůra místo k manévrování. Venku nebude mít dívka šanci.

Tunel náhle zahnul doleva a objevilo se světlo... světlo a zvuk, který se těm, co ho slyšeli, zaryl do morku kostí. Z místa těsně před ústím se tunelem nesl strašlivý řev, výkřik plný agónie.

Tajn sklonil hlavu, nasál vzduch do bolavých plic a vrhl se do večerního světla. Zleva slyšel, jak venku po svahu hory sjíždí jezdec na koni, rachot kamenů pod dopadajícími kopyty.

Trpaslík pozvedl kladivo... a prudce se zastavil, v dalším okamžiku do něj narazil šotek, uskočil stranou, prakovku ve střehu.

Ale nebylo na co zaútočit. Tajn a Čez tam stáli a udiveně zírali na výjev před sebou.

Jilian se točila dokola a zrovna začínala zpomalovat – blyštící se, otáčející, kývající se, tančící šmouha cákající krev z čepele napřaženého meče všude kolem sebe. Něco rozsekaného a zkrvaveného se jí právě kácelo k nohám tančícím v divokém víru. Hlava a ramena zlobra dopadly na vršek hromádky ostatních kusů jeho těla, zrovna když se meč trpasličí dívky znovu zableskl a

přesekl jeho lebku přímo nad očima.

„U Charasova kladiva,“ zaklel Tajn.

„Fuj,“ řekl Čestal Podkeřník.

„U všech bohů...?“ ozval se Překřídlov hlas shora ze svahu.
„Jilian? Jsi... Jsi v pořádku?“

Jilian se ještě několikrát otočila, pak se zastavila. Beze slova sklonila meč a opřela se o jílec, jak se snažila popadnout dech. Podívala se na hromádku rozsekaného zlobra, pak se od něj odvrátila a nakrčila nosík. Uviděla Tajna a rozběhla se k němu. „Věděla jsem, že přijdeš,“ vyrazila ze sebe zadýchaně, „ale to... on mi neposkytl čas, abych na tebe počkala.“

Tajn jen zíral na rozřezaného zlobra a nenacházel slov.

„Byl hrubý,“ vysvětlila Jilian. „Vůbec se nechoval hezky.“

Tajn začal pomalu vrtět hlavou.

„To je Střep,“ představila Jilian hromádku zlobřích plátek.

„Tak by se to taky dalo říct,“ poznamenal Čez. „Ale já bych spíš řekl, že by se na něj teď hodilo ‚sekaná‘. Páni! Mrkejte na to! Nohy, holeně, kolena, ruce, stehna, nic z toho už nedrží pohromadě. Dokonce i hlavu má na dva kousky. Páni!“

Překřídlo sesedl a nyní stál nad zlobrem a zíral jako ostatní.

„To jsem netušil, že zlobři mají dva žaludky,“ všiml si Čez, jak se holí prohraboval ve zlobřích vnitřnostech.

Tajn si vzal Jilianin meč a začal ho čistit, stále potřásaje hlavou. „Kde ses naučila používat meč?“ zeptal se ohromeně.

„V salónu Křeménky Palné,“ řekla. „Nechtělo to ani moc cvičení. Jsem asi přirozený talent. Nejsi teď rád, že jsem se tě vydala hledat?“ Došla k Překřídlovu koni, odvedla ho o několik yardů dál k velkému balvanu a řekla: „Omluvte mě prosím na okamžik.“ Pustila otěže, vyšplhala se na balvan a začala rozvazovat jeden z vaků u sedla.

Překřídlo stále ještě zíral na rozsekaného zlobra, ale teď, když

si všiml Jilian u svého koně, nechal zlobra zlobrem a rozběhl se k ní.

„Co to děláš? To jsou moje věci.“

„Tak začni být užitečný a přesvědč to zvíře, ať chvíli postojí,“ řekla. „Pořád uhýbá stranou.“

Překřídlo koně uklidnil, chytil opratě a jal se přes sedlo mračit na trpasličí dívku. „Tohle jsou moje osobní věci. Co to děláš?“

Po přehrabání obsahu vaku vytáhla Jilian ven dlouhý kus oděvu z flekatého bílého plátna. Byl delší než ona, ale když ho držela co nejvýš a nechala jeho okraj přepadnout přes okraj balvanu, mohla si ho prohlédnout v plné délce. „Tohle bude nejspíš muset stačit,“ rozhodla se. „Co je to?“

Překřídlo se pokusil natáhnout přes sedlo a oděv jí sebrat, ale nedosáhl. „Vrať to,“ dožadoval se.

„Ten zlobr mi roztrhal oblečení,“ řekla Jilian. „Ale tahle věc, co to vlastně je?“

„To je kněžská róba,“ vyštěkl Překřídlo. „Vyměnil jsem ji za jelení kůže.“

„Proč? Co s ní chceš dělat?“

„Mám v plánu v ní spát! Jednou, jestli se někdy dostanu do civilizace na nějaký klidný místočko, kde bych složil kosti. Nechme to být. Jestli ji chceš použít, prosím. Chceš, abych...?“

„Myslím, že zkoušení a úpravy zvládnou sama.“ Jilian se usmála, složila kutnu a obrátila se zpět k otevřenému vaku, aby se podívala, jestli by v něm nenašla ještě něco užitečného. Někdo jí teď pomáhal. Šotek ztratil zájem o zlobrovy vnitřnosti, stál teď vedle ní na balvanu a pomáhal jí přehrabovat se ve vaku.

„Máš tu nějaký pěkný věcičky,“ řekl Čez.

„Tam dole je to samý skřet,“ řekl Tajn a rozhlížel se po údolí pod nimi. „Jsou rozdělení do jednotek a hlídkují po celém údolí. Nedokážeme je obejít.“

„Tak půjdeme skrz ně?“ zeptal se Čez a vzhlédl od vaku.

„Přál bych si, aby tu byl Bobin a pomohl nám naplánovat trasu,“ řekl Překřídlo. „Letěl na druhou stranu a jen bohové vědí, kdy se vrátí. Mimochodem, kde je čaroděj? Od té doby, co jsme sešli z průsmyku, jsem ho neviděl.“

„Šel nahoru,“ řekl Tajn.

„Nejspíš si budem muset najít cestu sami.“ Překřídlo se podíval na oblohu. „Za hodinu se setmí. Myslím, že budeme moct přejít v noci. Přímo přes údolí je to jen pár mil... pokud se nerozhodnem jinak a nepůjdeme do Thorbardinu.“ Výrazy, které se začaly objevovat na tvářích obrácených k němu, vyvolaly na té jeho úsměv. „Jen jsem to zkoušel,“ řekl. „Nechtěl bych se pokoušet projít údolím plným skřetů, když bych si nebyl jistě, že všichni se mnou jsou stejně pevně rozhodnutí jako já.“

Zamračený výraz ve tváři Tajna Hroudy se nezměnil. Přistoupil blíž k zálesákovi, pohlédl mu přímo do očí. „Nikdy jsem se nechtěl zaplést do ničeho takového. Nechtěl jsem skončit v divočině nebo bojovat se zlobry a skřety, ani být vyvolený k dokončení nějakého úkolu, který začal, ještě než jsem se narodil. Ale teď se zpět neobráším. Neudělal bych to, ani kdybych mohl. A víš proč? Protože se děje něco velmi špatného... nebo se má stát. A já jsem tady a mám šanci proti tomu něco udělat. Když ne já, tak kdo?“

„Tohle bych nechtěl zmeškat za žádnou cenu,“ ujistil Překřídla Čestal Podkeřník. „A myslím si, že ani Zap.“ Podíval se na nic ve vzduchu. „Co říkáš, Zape?“

„Trápení a chaos,“ zdálo se, že řeklo něco tichého.

Šotek se zakřenil. „To znamená, že se nemůže dočkat.“

Jilian Polenová vykroukla z převlékárny za keřiky, kde něco prováděla. „To, co říkal Tajn, platí i pro mě,“ ozvala se.

„Nějaké další pochybnosti?“ zeptal se Tajn zálesáka.

Překřídlo zavrtěl hlavou. „Ne, už ani jediná.“

„Tak už o tom přestaň mluvit a pojďme,“ zavrčel na něj Tajn.

„Někdo se blíží,“ poznamenal šotek. O chvílku se později se na svahu rozhrnulo křoví a objevil se čaroděj Horostín. Vypadal k smrti unavený a promrzlý, ale krok měl pevný.

„Údolí je plné skřetů,“ řekl mu Tajn. „Pokusíme se ho přejít v noci.“

„Viděl jsem je,“ řekl Horostín. „Jsou všude a přecházejí z jednoho místa na druhé. Kde je krystal? Kde je Lapač kouzel?“

„Tady.“ Tajn sáhl do vaku. Jak se prsty dotkl kamene, krystal zapulzoval a trpaslík opět spatřil zářivou linku vedoucí přes Údolí oddechu k horám naproti. Vytáhl ho. V šeru večera Lapač kouzel narůžověle zářil.

„Dej ho do díry v zemi,“ řekl čaroděj.

„Proč?“

„Protože chci něco vyzkoušet. Neboj, nechci tě podvést. Tady. V téhle skalce je trhлина, dej ho tam.“

Tajn si dřepł vedle škvíry a vrhl na čaroděje nedůvěřivý pohled. Byla sotva stopu hluboká, jen malá kapsa, kterou eroze vytvořila z úzké trhliny ve skále. Ostatní se zvědavě shromáždili kolem.

„No tak,“ trval na svém čaroděj. „Dej ho tam. Můžeš ho hned zase vytáhnout.“

Tajn položil krystal do díry a o několik kroků ustoupil. Horostín taky ustoupil, oči téměř zavřené. Krystal na konci jeho hole se rozzářil chladným světlem. „Tak tohle to dělá,“ zamumlal. „Je v tom rozdíl.“

Čestal Podkeřník zamrkal a rozhlédl se. Na hlavu mu dopadla dešťová kapka.

„Skončil jsi?“ zeptal se Tajn čaroděje. „Je čas vyrazit.“

„Ano,“ řekl zamyšleně Horostín. „Je čas jít.“

„O co šlo?“ zeptal se Překřídlo. Ale čaroděj se k nim obrátil zády.

Tajn krystal vytáhl, vrátil ho do vaku a ten zavázal. Jilian vylezla zpoza hradby keříků, za kterou se schovávala, oblečená v tunice ze špinavého bílého plátna, zmenšené tak, aby jí padla, řadou záhybů, záložek a omotaných řemínků. Vrátila Překřídlovi většinu bývalé kněžské róby.

Překřídlo na ni zíral. „Nevím, proč jsem si někdy myslel, že je ta kutna moje,“ řekl.

Tajn šel v čele. Vydali se v ubývajícím světle večera po svazích dolů, do Údolí oddechu, které teď okupovali skřeti a které bylo kdysi údolím plným klidu a míru.

Když odešli, z hlubokých stínů mezi kameny se vynořilo něco velkého a zastavilo se, aby se podívalo na chladnoucí hromádku masa a vnitřností, která byla kdysi zlobrem.

Strčilo to do ní nohou, pak ji překročilo a došlo k místu, kde mezi balvany začínala stopa vedoucí do údolí. Zavrčelo to hlasem, který zněl jako vzdálené hřmění.

„Střep byl neopatrnej,“ zamumlalo to. „Střep je mrtvej. Měl počkat na Hliňáka. Ale ti maličký jsou furt v dohledu. Hliňák dneska loví.“ Aniž by se na padlého druha ohlédl, zlobr vyrazil za vzdalující se skupinkou.

22

Na údolí se snesla noc. Na nebi byly jen srpky měsíců a pod nimi vrstva kouře ležící nad krajinou jako táhlý mrak nad vrcholky stromů. Kolem potoka protékajícího údolím z jihu hořely v nepravidelných intervalech desítky táborových ohnišť. Na loukách nedaleko linie stromů, jež ohraničovaly okraje pastvin a vypálených strnišť, označovaly další ohně hranice táborů. A nad tím vším, přehlušující dokonce i štiplavý závoj kouře, se vznášel zápach skřetů.

Překřídlo jel v sedle před skupinkou cestovatelů – jako první varování a obrana družiny pro případ, že by byli objeveni. Postupoval tiše, a kde mohl, držel se ve stínech. Tajn Hrouda vedl zbytek, kladivo připravené v ruce, dávná Grallenova cesta viditelná před ním jako sotva patrná zelená mlha.

Čestal Podkeřník byl malý, pobíhající stín, občas mezi nimi, občas ne, ale nikdy příliš daleko. Šotkovo vzrušení, jež se mu zračilo ve široce otevřených očích, dělalo ostatním starosti, ale nikdo z nich nemohl udělat nic, aby ho ukáznil. Šotek bude vždycky šotek.

Kdyby byl Čez vysoký jako skřet, Překřídlo by mu usekl hlavu, když se jednou neočekávaně vynořil ze stínů přímo vedle něj a řekl: „Já –“

Ostrý meč prosvištěl nad Čezovou hlavou v místech, kde by se

nacházelo skřetovo hrdlo... kdyby tam stál.

„Ajaj,“ řekl šotek. „Vylekal jsem tě? Promiň.“

„Mluv tiše!“ zašeptal Překřídlo. „Co tu děláš?“

„Jsem členem tyhle družiny, vzpomínáš?“ šotek tentokrát zašeptal. „Jen jsem ti chtěl říct, že mezi ohni přecházejí skřeti. Viděl jsem jich pár támhle, zrovna před chvílí.“

„Pár?“

„Pět. Měli mrtvou ovci.“

„Přál bych si, abys zůstal s trpaslíky,“ zasyčel Překřídlo. Ale nedostalo se mu odpovědi. Čez už zase zmizel, nejspíš za dalším dobrodružstvím. Alespoň, ujistil sám sebe Překřídlo, se to malé stvoření dokázalo pohybovat absolutně neslyšně... když se mu chtělo.

Byli dobře míli hluboko v údolí, když si Překřídlo všiml pohybu v živém plotu asi sto yardů daleko. Trhnutím roztažené dlaně dal znamení ostatním a zamířil s Truhlíkem do stínů. Pach kouře a skřetů byl všude kolem a obloha byla jako tlustá peřina zespodu ozářená světlem plápolajících ohňů. Jen občas se dal zahlédnout srpek měsíce. Překřídlo se ohlédl přes rameno a spatřil, že zbytek skupiny se taktéž skryl z dohledu. Viděli signál a schovali se mezi skupinku stromů na kraji pole.

Nejdřív nic neviděl, ale pak se přímo před ním něco pohnulo. Objevily se temné tvary, přecházející přes nízký pahorek a mířící přímo k Tajnovi a ostatním. Překřídlo napočítal tři postavy se širokými hlavami, na nich miskovité přilbice. Spatřil i záblesky čepelí jejich zbraní.

Postavy se přibližovaly tiše, jediným zvukem v okolí bylo občasné tlumené cinknutí kovu o kov. Překřídlo sesedl, pozvedl štít a sledoval je přes jeho okraj, meč připravený. Skřeti byli tak blízko, že slyšel jejich hrdelní hlasy:

„...už to není daleko. Nechoďte moc blízko. Chceme je

obklíčit, ne do nich vrazit.“ O několik kroků dál se zastavili. Překřídlo spatřil záblesk stíněné lampy. Zvedli ji o kousek výš a světlo dopadlo na klubko slámy, které jeden z nich držel v rukou.

Měli pochodně! Překřídlo si najednou uvědomil, k čemu se chystají. Byli součástí skupiny, která je měla obklíčit, a připravovali se zapálit pochodně.

Odněkud zahvízdala prakovka, jeden obrys skřeta sebou trhl, zabublalo to v něm a skácel se k zemi. Překřídlo nezaváhal. Stále příkrčen vrhl se na zbylé dva skřety, zatínaje zuby proti válečnému pokřiku, který se mu snažil prodrat z hrdla. Jako temnější stín se najednou objevil mezi skřety a jeho meč tiše zpíval, jak se zasekl do nejbližšího skřeta mezi přilbicí a límcem zbroje.

Aniž by zpomalil, Překřídlo vyrazil na zbývajícího skřeta, ale meč zazvonil o kov. V chabém světle svítilny viděl skřetovy lesknoucí se oči, rozšířené překvapením, viděl, jak otvírá pusku, aby zakřičel na poplach. Praštil ho okrajem štítu. Skřet se mu zhroutil k nohám. Než mohla svítilna dopadnout na zem, Překřídlo ji chytil a opět zastínil. Pak se rychle rozhlédl kolem sebe, trochu se narovnal a dal ostatním znamení.

Za okamžik byl zbytek družiny kolem něj.

„Ví, že tu jsme,“ řekl Tajn.

„Ví, to jo. Držte se u mě a půjdeme – přímo přes pole. A rychle!“

Pospíchali a slepě věřili, že se nějakou šťastnou náhodou dostanou do dalšího úkrytu. Přes úzké strniště, kde začínalo zahnívat něco mrtvého, co nedokázali rozeznat, a pak dolů po stráni do strouhy, která odváděla jarní vody z polí.

„Veď,“ zašeptal Překřídlo Tajnovi. „Musíme se dostat co nejdál. Rychle!“

Trpaslík šel tiše kupředu a všichni zrychlili tempo, postupující

po dně strouhy.

Překřídlo se ohlédl a z místa, kde byl břeh nejnižší, propátral pohledem pole. Tam, kde se ještě před chvílí nacházeli, se rozsvěcovaly pochodně – po dvou, po třech – široký kruh, jenž by je zaplavil světlem ohňů. Kdyby tam ještě byli.

Pokračoval, předebral ostatní, a jak je míjel, spočítal je. Po šotkovi nebylo ani vidu, ani slechu. Tajn zpomalil a zařadil se na konec, aby jim kryl záda, zatímco Překřídlo šel v čele, vybírající nejlepší a nejtišší trasu strouhou.

„Jak můžou vědět, že tu jsme?“ zašeptala Jilian.

„Je to horší. Věděli, kde přesně jsme,“ poukázal Překřídlo. „A můžou nás najít zas.“ Ukázal kupředu. „Tenhle výsek se o kus dál stáčí zpět. Mohli by tam na nás číhat. Jeden z nás by to měl vpředu prozkoumat.“

„Já půjdu,“ řekla Jilian, pak zaváhala. Zepředu k nim přibíhala malá postavička. Byl to šotek. Čez k nim doběhl a ukázal směrem, odkud právě přišel. „Jsou tam skřeti a čekají,“ zašeptal. „Myslím, že vědí, že tu jsme.“

Někde za nimi se ozvaly hrdelní výkřiky.

„Našli mrtvoly,“ řekl Překřídlo. „Jestli před tím nevěděli, že tu jsme – což nejspíš věděli – tak teď už to ví určitě. Kolik jich před náma je?“

„Nevím,“ pokrčil Čez rameny. „Pár jo.“

„Zůstaňte tu,“ sykl Tajn a zamířil dopředu, aby se dozvěděl, co se děje.

„Připravili léčku,“ řekl Překřídlo. „Našli nás a za chvíli se na nás vrhnou.“

Tajn se obrátil na čaroděje, který byl po většinu cesty podezřele tichý. „Nemáš nějaký nápad?“

„Nemohu spoléhat na magii,“ zasípal Horostín. „Ne, když jsem poblíž tebe a tvého krystalu.“

„Ani malinkatý kouzlo?“ navrhl Čez. „Jen něco neškodného jako třeba vyčarovat takovejch padesát nebo šedesát bojovníků, aby nám pomohli, nebo –“

„Zneviditelní nás,“ řekl Tajn. „Dokážeš to?“

„Kouzlo neviditelnosti? To je prosté... až na to, že je tu Lapač kouzel. Nevím, co se stane.“

„Řekl jsi trpaslíkovi, aby tu věc dal do díry,“ řekl Překřídlo. „Co kdyby to zkusil znova? Viděl jsem, jak se tvoje hůl rozzářila, když to udělal.“

„Jdu zpátky podívat se na skřety,“ řekl šotek. „Dejte mi vědět, na čem jste se dohodli.“ A byl pryč dřív, než se kdokoli zmohl na slovo.

„Možná to nebude fungovat,“ řekl Horostín. „Moc Lapače kouzel je –“

„Zkusíme to,“ rozhodl Tajn. Rozhlédl se, pak klesl na všechny čtyři u břehu strouhy, chvíli to tam zkoumal a zašeptal. „Tady něco je. Malá nora nějakého zvířete. Jejavajsi!“

„Co se stalo?“ zeptala se Jilian.

„Kouslo mě to, pak mi to přeběhlo po ruce a přes hlavu. Už to uteklo. Ta nora je... ech!... asi na délku paže hluboká. Dávám Lapač kouzel dovnitř. Zkus to, čaroději. Je to naše jediná šance.“

Do prachu u čarodějových nohou dopadla velká kapka deště a o chvíli později několik dalších. Nad hlavami se jim ozvalo vzdálené hřmění a tma ještě zhoustla. „Pokusím se,“ rozhodl se Horostín. Pozvedl hůl, krystal na jejím konci vydával měkké světlo, a pronesl několik slov v jazyce, který ostatní neznali.

Dlouhou chvíli se nic nedělo. Pak se Překřídlo rozhlédl kolem sebe a prudce se nadechl. Jilian začala zářit – růžové světlo kolem ní vytvářelo svatozář. A za ní stojící ostatní zářili také. Dokonce i kůň vydával jemné našedivělé světlo, které se odráželo od stěn strouhy. On sám také zářil – jasným, zlatavě žlutým světlem.

Dokonce i čaroděj svítil... zářil, opravil se Překřídlo. Horostín zářil temným, rubínově červeným světlem, jako by jeho světlo vycházelo z něj a neslo s sebou barvu jeho krve.

Níž, po proudu strouhy, se zvedly hrdelní hlasy a něco malého a zeleného se řítilo k nim. „Tomu říkáš neviditelnost?“ ozval se šotkův našťvaný hlas. Pak se prudce zastavil. „Páni. Vypadáte jako svítilny na nohách!“ Ukázal za sebe. „Za chvíličku tu budou! Jsou vaši, můžete si s nimi pohrát. Půjdu se podívat, jestli bych jich nenašel víc.“

Jako malá zelená pochodeň se Čez vyšplhal na břeh strouhy a nahoru, do otevřené krajiny. Ze směru, kterým zmizel, se ozvaly zvuky pronásledovatelů. Déšť, který se před chvílí spustil, se změnil v poprchávání, ale teď najednou začal padat v plné síle, všezmácející opona, kterou rozrážel prudký vítr. Vysoko nad nimi létaly blesky a zuřil hrom.

„No to je lepší,“ zavrčel Překřídlo na čaroděje. „Pojďte, musíme se dostat z tý strouhy. Povedu koně. Kde je Tajn? Tajne?“

„Jsem hned vedle tebe,“ řekl trpaslík. „Jdi, Jilian. Jsem hned za tebou.“

Jediný Tajn nezářil. Nepustil Lapač kouzel z prstů.

Déšť začal padat hustěji, oslepující, prudký liják, jenž naplňoval strouhu vodou, zatímco šplhali po jejím břehu. Přes hukot bouře slyšeli Tajn a ostatní hlasy skřetů, přicházející ze strouhy, a zvuky valící se vody a bahna.

Nad vrstvou kouře se převalovala mračna, zakrývající srpky měsíců. Déšť uhasil ohně skřetů. Během několika okamžiků byla jediným světlem v údolí jasná záře samotných hrdinů.

„Přál bych si, abys to druhý kouzlo udělal první, a to první přeskočil,“ řekl Překřídlo čaroději.

„Moje kouzlo se odrazilo zpátky,“ řekl Horostín. „Moc Lapače kouzel je příliš velká.“

„Myslel jsem ten déšť,“ řekl Překřídlo a popoháněl ostatní. „Jestli se dostaneme dostatečně daleko, tak by nám ten liják mohl pomoci.“

„Já déšť nepřivolal,“ přiznal se Horostín.

„Chceš říct, že se prostě jen tak stal?“ zavrčel Tajn Hrouda, stín mezi zářícími společníky. „Tomu nevěřím.“

Horostín zavrtěl hlavou. „Ne, jen tak se nestal. Je magický... ale není můj.“

„Z obou stran strouhy se na nás ženou skřeti,“ poukázal Překřídlo. „Až se setkají, vylezou ven. Dokonce i v tomhle slejváku nás uvidí, jak svítíme. Pojd'te, měli bychom běžet.“

Zvedl Truhlíkový otěže, otočil se, aby se rozběhl... a zastavil se. Pozorně naslouchal. „Něco slyším,“ řekl.

Ostatní se také otočili a napnuli uši. Déšť syčel, nad hlavami se jim převaloval hrom a přes to všechno se ozývalo cákání a výkřiky skřetů ve strouze. Chvilí se neozývalo nic jiného... a pak to uslyšeli i oni.

Pod ostatními zvuky, hlubší a sotva slyšitelné, se ozývalo burácení, které se blížilo zprava, kde země stoupala.

„Co je to?“ sykla Jilian. „Ten zvuk.“

Pak si to Překřídlo uvědomil a zamyšleně svažtil čelo. Blížila se záplavová vlna. Přívalový déšť, který během okamžiků zaplnil vodou strouhu, jež se teď valila dolů, tam, kde tekł potok.

„Záplava,“ řekl.

„Skřeti jsou ve strouze,“ dodala Jilian.

„A mají na sobě zbroj,“ doplnil Tajn.

Překřídlo pustil Truhlíkový otěže a rozběhl se zpátky ke strouze. Za sebou slyšel ostatní. Zastavil se sotva několik yardů od jejího okraje. Ve světle své záře viděl jasně břeh strouhy a spatřil, jak se k němu zespodu zvedly ošklivé tváře, jak kolem něj rychle proletěly dvě šipky. Někdo hodil kámen a ten srazil skřeta

lezoucího po svahu zpátky do temné rýhy. Burácení se změnilo v ohlušující řev. A blížilo se.

Překřídlo cítil, jak se mu od štítu odrazila bronzová šipka, vyhnul se další střele a vrhl se dolů na stínové postavy škrábající se přes okraj strouhy. Vyrázil ze sebe do kostí se zařezávající válečný pokřik, jeho meč, zářící zlatým světlem, kreslil rychlé vzory nahoru a dolů a dokola, zvonil o zbroj a čepele a temněl skřeti krví.

Před Překřídlem padla k zemi dvě stvoření, další čtyři zaujala jejich místo a škrábala se z hučící strouhy plné vody. Odrazil údery dvou z nich čepelí, dostal další ránu do štítu a spatřil temnou, chlupatou postavu Tajna Hroudy a to, jak trpaslíkovo kladivo rozrazilo skřeti přilbu.

Po Tajnově boku byla vířící záře Jilian, kroužící čepel točící se na vrcholu své osy.

Řev vody ze strouhy se změnil v rachotící, skřípavý zvuk a řečištěm se prohnala stěna vody, třpytící se ve světle zářících bojovníků. Poté co je minula, se zdálo, že nezbylo nic, s čím by museli bojovat.

Kolik bylo tam dole ve strouze skřetů? přemítal tiše Překřídlo. Netušil. Byli pryč, odneseni proudem.

Na břehu se pohnul stín a jiný, temnější, se na něj vrhl. Tajново kladivo se zablesklo, jak poslal dalšího skřeta do rozvodněného řečiště. Chvilí tam stál, pak se zakymácel a Jilian ho zachytila, zrovna když se začal sunout k zemi. Trpasličí dívka pozvedla zářící tvář, oči doširoka rozevřené, a kývla na Překřídla. Dostal se k nim dvěma dlouhými kroky a poklekl vedle trpasličího páru.

Tajn ležel na zemi, zuby zařáté bolestí, a ve světle, které vydávali, viděli, jak mu z ramene trčí bronzová šipka. Jilian se pro ni natáhla, ale rudě zářící ruka ji zastavila.

„Nech mě,“ řekl Horostín. „Vím, co mám dělat.“

Čaroděj vyřízl skřeti šipku Tajnovou železnou dýkou, pak mu odhrnul kabát z kočičí kožešiny, aby odstranil hadry ze zbytků tuniky, které měl pod ní. Pozorně zkoumal ránu. Přiložil palce k jejím okrajům a přitlačil je k sobě, až se zavřela. „Sežeň mi oheň,“ řekl Překřídlovi.

Zálesák se přehraboval ve vaku a hledal zapalovač, chytrý vynález, který kdysi dávno získal od trpaslíků z kopců. Prohrabal vak znovu a pak se do něj zadíval. „Není tu,“ řekl.

„Nevadí,“ řekl čaroděj. „Jilian, vidíš, jak tu díru držím? Můžeš ji chytit?“

Jilian zaujala Horostínovo místo a čaroděj sáhl do svého váčku u pasu a vytáhl malý stříbřitý předmět s víčkem. „Fosfor,“ řekl. „Ten bude taky stačit.“

„Fosfor,“ zamumlal Překřídlo a začalo mu to docházet. Ale teď nebyl čas o tom přemýšlet.

Horostín namazal na Tajnovo rameno trochu pasty z nádobky, pak vzal další, temnější hmotu a poklekl vedle Jilian. „Teď pusť a kousek ustup,“ řekl.

Odtáhla ruce a Horostín se dotkl druhou pastou na špičce nože té první. Najednou z Tajnova ramene vyšlehlo ostré světlo a trpaslík zasténal.

Stejně rychle, jako se objevilo, světlo pohaslo. Ve vzduchu se objevil obláček bílého kouře, který byl rychle rozehnán bušícími kapkami deště.

„Obvažte ho,“ řekl Překřídlo temně. „Musíme pokračovat. Přes údolí je to ještě dlouhá cesta.“

23

Když se Čestal Podkeřník vydal hledat víc skřetů, netrvalo mu dlouho, než je našel. Naneštěstí dočasně přehlédl skutečnost, že svítí zářivou zelenou. V době, kdy šotek spatřil dvojitou četou ozbrojených nepřátel na druhé straně pole, oni ho viděli už dávno. Všechno, co mohl dělat, bylo utíkat. Jak prchal, déšť kolem něj tančil a prskal, každý krok ho odnášel dál od přátel a hlouběji do nepřátelského území. Zkusil skočit do živého plotu, ale brzy si uvědomil, že nemá kam se ukrýt. V houstnoucí temnotě noci zaplavené deštěm svítil jako zelený maják. Dokonce i když byl chráněný padající stěnou deště, která neustále houstla, ho světlo prozrazovalo. Jako na důkaz kolem něj začaly z různých směrů létat kovové šipky.

Skřeti mě nevidí natolik dobře, aby mohli přesně zacílit, uvědomil si Čez – alespoň dokud zůstane v pohybu a nebude se s nimi bratříčkovat moc zblízka. Ale šipky pořád přilétaly a musel si přiznat, že dříve nebo později bude jedna z nich mít dost štěstí a trefí se.

„Tohle možná nebyl dobrý nápad,“ řekl si a skočil do řečiště naplněného do poloviny valící se vodou. Několik bronzových šipek udeřilo do rozbouřené hladiny před uhýbajícím šotkem a stříklo mu vodu do očí. Čez musel brzy bojovat se silícím proudem. Než se mu podařilo dosáhnout protějšného břehu, odnesl

ho dobře sto yardů po proudu.

Jeho záře ho předcházela, a jak se vyškrábal z řečiště, vrhl se na něj skřet se širokým úsměvem v ošklivé tváři, mávající mečem. Čez pozvedl prakovku, vrazil její tupý konec tvorovi do úsměvu, pak jí otočil, hůl udeřila skřeta do týla a poslala ho k zemi.

Čez sebral skřetovi meč a nakrčil nos nad jeho zápachem. Potom změnil názor a meč odhodil hrotem napřed. Ve tmě někde blízko zabublal další skřet a padl, probodnutý mezi prsním plátem a nárameníkem. Čez nečekal, až se objeví další, otočil se a běžel po proudu plnícího se řečiště.

Všude kolem něj zuřila bouře – padající déšť a šlehající vítr, ostré blesky a dunění hromu. Čez utíkal a něco se drželo s ním, něco, co bylo součástí bouře. Zdálo se, že se to roztahuje, protahuje si to svaly a šlachy. Hlas, který nebyl hlasem, řekl: „Ach!“

„Ach?“ zalpal po dechu Čez. „Co tím myslíš, *ach*? Ty máš něco společného s tímhle... Aha! Máš! No, dobrá práce, Zape. Jen pokračuj, jo?“

„Víc,“ zdálo se, že se kouzlo dožaduje. „Mnohem víc.“

„Jen se chovej slušně!“ Šotek zahnul mezi stromy, které vzápětí vybuchly do hořících třísek, jak do nich udeřil blesk. Řev bouře byl ohlušující. Za Čezem se ozýval dupot nohou skřetů, pronásledujících zářivě zelený tvar. Kolem šotkova ucha prolétla bronzová šipka a zabořila se do kmene blízkého stromu.

Jak se šotek prohnal kolem rozlehlého křoviska, náhlý záblesk odhalil jednotku skřetích válečníků v klínové formaci, kteří se k němu blížili zepředu, jen několik yardů od něj. Čez se vrhl k zemi, do několik palců hluboké vrstvy vody a bláta. Nad ním zazněl zpěv prolétávajících šipek, jež našly cíle ve skřetech, kteří ho pronásledovali. Čez se odvalil stranou a začal utíkat cik cak, proklínaje zelenou záři, která ho obklopovala. „Neviditelnost,“

zasyčel. „To jsme si teda našli čaroděje!“

Kolem šotka proletěly nejasné obrysy stromů, od kterých se v dešti odráželo jeho vlastní zelené světlo, pak se před ním zase rozprostíralo otevřené pole. Čez se zastavil, pod nohama mu čvachtalo kašovité bláto. Víc skřetů... a něco dalšího. Tvor vyšší než skřeti, oděný v černé zbroji zdobené komplikovanými vzory a podivnou helmou se šerednou maskou. Tvor pozvedl meč, dal znamení a skřeti kolem vyrazili do útoku.

„Jestli máš v rukávu ještě víc triků, Zape,“ zasípal Čez, „tak teď by se hodily.“

„Mnohem víc,“ řeklo něco tichého.

Blesky začaly padat z nebe se stále se zrychlující kadencí, obrovské zářící šípy bušící všude kolem. Šotkovi se dlouhé vlasy odvinuly z hrdla, rozpletly se a zdálo se, že mu stojí kolem hlavy v rovných pramenech jako obrovská koruna z temných štětín. Blesk za bleskem práskaly a spalovaly před i za Čezem a v jejich světle viděl skřety létající vzduchem, padající hned tam, hned sem; skřety vyhozené do výšky; skřety kouřící a prskající a syčící a smažící se. Do Čeze se z boku opřel vítr. Šotkovy nohy se sotva dotýkaly země, jak ho nadzvedl a nesl vzduchem.

„Páni,“ zašeptal, téměř slepý závojem vlastních vlasů.

Někde za sebou uslyšel hlas – autoritativní a rozzuřený – jak vykřikuje rozkazy. Zní naštvaně, řekl si. Raději bych měl zmizet.

Nesen na křídlech vyjícího větru, který se ho snažil zvednout ze země, bičován obrovskými kapkami deště, které letěly téměř vodorovně a bodaly do zad, oslepený záplavou vlasů a ohlušený hromobitím chytil šotek pevně svou prakovku a vyskočil vysoko přes okraj skalního výčnělku. Skrže tunel vlastních vlasů před sebou viděl stromy, osvětlené téměř neustávajícími blesky a jeho zelenou září. Poskakoval dolů po příkrém svahu do hustého porostu a pokusil se zpomalit, avšak bez velkého úspěchu. Přímo

před ním se vynořilo něco obrovského a ohavného a rozpráhlo to doširoka ruce, vzpírajíc se proti silnému větru. Zlobr. Čez dokonce rozpoznal jeho obrovské šklebící se rysy.

Hlíňák.

Šotek se k zlobrovi přibližoval rychlostí vichřice, která ho poháněla, oči dokořán. V poslední chvíli zabodl prakovku do země, zapřel se o její konec a skočil. Salto ho přeneslo z dosahu drtivých rukou stvoření, téměř dostatečně vysoko na to, aby stvůře přeskočil přes hlavu.

Téměř, ale ne docela. Místo toho šotkovy nohy narazily do zlobrova zduřelého čela. Čez volnou rukou chytil spleť Hlíňákových vlasů, dokončil otočku vzhůru a zůstal stát na zlobrově hlavě.

„Nemůžu se dočkat, až těm v Hýlu budu o tomhle vyprávět,“ zamumlal. „Ale samozřejmě, oni mi nikdy neuvěří.“

Než stihl zlobr zareagovat, udeřil do nich vítr jako sevřená pěst a shodil Čeze do hustého podrostu. Dostal nohy pod sebe a rozběhl se po svahu mezi stromy. Za sebou slyšel zadunění a vztekly řev. Hlíňák se trefil do stromu.

Mezi stromy ztratil vítr na síle a šotek poněkud zpomalil. Ale pak se zase ocitl na otevřeném prostranství a zůstal stát na širokém, mírně se svažujícím břehu, pod nímž zuřila valící se voda. Opřel se do něj vítr, chytil ho a hodil po hlavě do vířícího proudu.

Motající se v rozzuřeném živlu a bojující o vzduch šotek poskakoval v proudu nesoucím ho s sebou. Nad ním, hlas, který tam nebyl, zdánlivě zanaříkal. „Néééé! Na druhou stranůůů!“

* * *

Čtyři jasně zářící postavy a jedna temná utíkaly ve tmě ozařované

jen staccatem blesků po bouři bičovaných polích. Kolem nich syčely záclony deště a duněl hrom. S protékajícími potoky špinavé vody se půda měnila v močál.

Tajn Hrouda šel v čele, po úzké, zeleně zářící stezce, která byla to jediné, podle čeho se dokázali v bouřlivé tmě orientovat, a mířili do míst, kam je vedla. Trpaslík byl temná skvrna proti okolní temnotě, občas vrávorající slabostí. Podepírala ho růžově zářící Jilian, která se odmítla hnout od jeho boku. Za temnou postavou trpaslíka se plahočili zlatavě zářící Překřídlo, vedoucí za uzdu koně vydávajícího šedivé světlo, a rubínově rudý Horostín.

Centrum zuřící bouře se zdálo být nanejvýš několik mil jižně od nich. Temnota zahalená do deštivé opony byla tím směrem často prořezávána téměř nepřetržitou salvou blesků a vichřice vanoucí odtamtud s sebou nesla ostrou, sladkou vůni ozónu.

Pokusili se přesvědčit trpaslíka, aby jel na koni, ale nechtěl o tom ani slyšet.

Překřídlo měl podezření, že Tajn, stejně jako mnozí jeho rasy, prostě nemá rád koně. Někteří trpaslíci byli skvělí jezdci, ale ne všichni.

Od té doby, kdy opustili strouhu, žádné další skřety nespatri – nebo jinou živou duši. Možná je šotek odvedl jiným směrem. Pokud ano, přemítal Překřídlo, tak ať jsou mu bohové nápomocni. Tam venku neměl sám šanci.

O dvě míle dál přišli ke klesajícímu svahu, za nímž byl les, ve kterém slyšeli protékat zuřící proud. Potok vinoucí se údolím bude teď vylitý ze břehů, spěchající hladová šelma, přes kterou se nikdo nedostane. Zatímco Tajn odpočíval, po boku se štěbetající a pozornou Jilian, Překřídlo šel obhlédnout, co leží před nimi. Když se vrátil, měl čerstvé zprávy. Asi půl míle proti proudu byla dobře udržovaná cesta táhnoucí se na východ. Pokud tu někde stojí most, měl by být na ní.

„A jestli se roznesly zprávy o poplachu, tak na druhé straně na nás budou čekat skřeti,“ poznamenal čaroděj.

Tajn se zvedl na nohy. „Ten spoj svaříme, až na něj narazíme,“ řekl zastřeným hlasem.

Překřídlo pokrčil rameny. „Tak nás veď, Grallenův potomku,“ řekl.

Opět byli v pohybu. Cesta, kterou Překřídlo našel, se stáčela na východ, dolů do lesa, za nímž hučel proud. Potok, který Klen Míchal nazval Řekou oddechu, byl za normálních okolností krotký a poklidný. Teď se jím ale řítila černá voda s čepičkami bílé pěny, téměř sto yardů široká – ale stále ještě se nad ním tyčil most, který dovoloval vozům přejet z jedné strany na druhou.

Za mostem panovala deštivá tma.

„Půjdu první.“ Tajn se zhluboka nadechl a narovnal. „Jsem jediný, kdo se má šanci porozhlédnout, co je na druhé straně, než si mě někdo všimne.“

Bez další diskuze seběhl trpaslík na zaplavený břeh, prodral se vodou dosahující po kolena k nájezdu na most a zmizel v mokré tmě. Za chvíli byl zpátky. Objevil se ze tmy jako černě oděný chlupatý stín se zářícím kladivem v ruce.

„Most je bezpečný,“ řekl jim. „Na cestě na druhé straně byli skřeti, ale teď tam nejsou. Dobře jsem se rozhlédl. Možná je déšť zahnal do úkrytu.“

„Slyšel jsem, že skřeti čistou vodu zrovna nemilují,“ poznamenal Překřídlo.

S Tajnem v čele, pobledlým, ale s pohledem odhodlaným a čistým, se vydali přes most. Když na něj vstoupil kůň, mostní oblouk se silou proudu pod ním otřásal, skřípal a vrzal, ale zdálo se, že drží. Když byli v polovině, všimli si, že vítr ustal a liják ztrácí na síle. Bouře utichala stejně rychle, jako začala, a přes protrhávající se mraky zahlédli srpký měsíců.

„Naše záře nás prozrazuje na míle daleko,“ zavrčel Překřídlo a ani se neobtěžoval podívat se na čaroděje. Svým způsobem cítil, že tahle vina je kolektivní. Mág se alespoň pokusil jim poskytnout krytí.

Jilian se zastavila a pozvedla ruku, ukazující proti proudu. „Podívejte,“ řekla.

Pěkný kus proti proudu zářilo něco zeleného – zvětšující se světélko, které poblikávalo na hladině rozvodněného potoka a odráželo se od okolních břehů. Jak se dívali, světélko se začalo rychle přibližovat.

„Šotek?“ podívoval se Tajn.

„Och, u rzi,“ řekla Jilian. „Doufám, že to není jen tělo toho maličkého.“

„Ještě pořád září,“ ujistil ji Překřídlo.

Jakmile zálesák vypustil optimistické tvrzení z úst, blížící se zelená zablikala a zhasla. Ve vodě už nic nezářilo. Jilian zalapala po dechu.

A zalapala po něm znovu, když pohasla a zmizela i její růžová záře.

„Zhasínáme,“ řekla Jilian.

Překřídlova zlatavá záře se držela ještě o chvíli déle a pak zhasla taky. Teď na setmělém mostě stály jen temné stíny, osvětlené zezadu šedivě zářícím koněm a rudě zářícím čarodějem. Světlo koně se utlumilo, chvíli poblikávalo a zhaslo. Pod mostem zuřil temný rozvodněný potok a teď se proti proudu objevila vzdálená světýlka. Po břehu, z té strany, ze které přišli, se k nim přibližovali skřeti nesoucí pochodně. Překřídlo na ně ukázal. „Museli sledovat šotka.“

„Myslím, že by bylo dobré, kdyby ses taky zhasnul,“ řekla Jilian Polenová Horostínovi. Čaroděj ještě stále zářil jasným rubínovým světlem.

„Pojďte,“ pobízel je Tajn. „Musíme přejít. Blíží se.“

„Co kdyby mi někdo z vás pomoh?“

Hlásek, který se ozval zpod mostu, byl vysoký a rozrušený. Tajn a Překřídlo přispěchali k okraji mostu a podívali se do temné, vířící vody. Rychle přeběhli na druhou stranu. Přímo pod nimi, sotva viditelný, visel Čestal Podkeřník na prakovce zaklíněné do pilířů mostu.

„Posviť nám,“ přikázal Překřídlo a táhl Horostína k okraji mostu. Rubínová záře osvětila spěchající temné vody a tvář připomínající dítě, která se na ně zespodu křenila. Tajn Hrouda se začal natahovat pro šotka, pak ucukl, jak na zraněnou paži přenesl většinu váhy.

„Ustup,“ obořil se na něj Překřídlo a odstrčil trpaslíka stranou. „Vytáhnu ho.“ Poklekl, chytil se podpěry mostu, zvedl šotka včetně prakovky nahoru a postavil ho na nohy na mostě. Ostatní na Čeze zírali. S mokkými, rozpuštěnými vlasy visícími zplihle kolem něj vypadal jako velká tmavá houba s rozdvojujícím se klackem.

Nadzvedl si dlouhé, promočené vlasy z obličeje, odhrnul je na obě strany a usmál se na ně. „Ahoj,“ řekl vesele a crčela z něj voda. „Věděli jste, že tam venku je velká spousta skřetů? A jsem moc rád, že jsme přestali svítit.“ Podíval se kriticky na čaroděje. „Jestli v tom ale hodláš pokračovat, tak bys měl možná jít jinam.“

Tajn a jeho společníci sledovali přibližující se světla pochodní a po chvíli mohli rozeznat i samotné skřety... a tvory, kteří byli vyšší než skřeti. Poutníci spěchali ke druhé straně mostu vstříc temnotě za ním a při tom se snažili schovat zářícího čaroděje za koněm, z dohledu skřeti armády. Když byli za mostem, Překřídlo pokynul ostatním, aby běželi dál, kromě Horostína. „Tvůj fosfor mě přivedl na nápad,“ řekl čaroději. „Myslím, že je na čase ho vyzkoušet.“

Překřídlo se začal přehrabovat v jednom ze svých zavazadel a vytáhl odtamtud dva válce, které zářily stříbřitým světlem, připomínajícím měsíc skrytý za mraky. „Fosforeskující světlice,“ vysvětlil. „Dostal jsem je od elfa z Qualinesti, Garona Vendestala.“ Zahrabal hlouběji. „Ještě furt nemůžu najít zapalovač. Můžeš tyhle zapálit tou svou fosforovou směsí?“

„Mohu se o to pokusit. Co mám zapálit?“

„Tenhle konec. Na obou. Je to zápalka.“ Překřídlo odspěchal k podpěrám mostu a položil na každou stranu jednu světlici. „Dělej,“ řekl.

Čaroděj přiklekl nejdřív k jedné a pak k druhé světlici a připravil knoty. Jeho vlastní zář pomalu pohasínala a v šeru mžoural.

„Pomohlo by tohle?“ To byl Čez, který se zvědavě vracel, aby se podíval, co dělají. Šotek držel v ručce malý kovový předmět, se kterým si jeho prsty hrály. Nad dlaní se mu objevil malinký veselý plamínek. Ale právě tehdy čaroděj zapálil šňůry. Začaly z nich prskat ostré jiskry a Překřídlo řekl: „Dobře, ustupte!“

Vrátili se o tucet kroků, a když kolem nich začaly svištět další bronzové šipky vystřelené z druhého břehu rozvodněného potoka, ustoupili ještě dál. Najednou světlice vybuchly ostrou oslepující září, po zuby ozbrojení skřeti zůstali na opačné straně mostu.

Kolem proletěla bronzová šipka a Překřídlo zavrčel: „Zhasni to světylko.“ Otočil se na šotka, zrovna když plamínek zmizel. „Kdes to vzal?“

Čez pokrčil rameny. „Nevím. Někde jsem to našel. Co je to?“

„To je můj zapalovač!“ zahučel na něj.

„Tak tohle to je? A proč ho teda mám?“

„To netuším, proč ho máš. Vrať mi ho!“

Čez mu ho předal. „Musels ho po cestě ztratit. Máš štěstí, že jsem ho pro tebe našel. Vypadá, že je mnohem praktičtější než

křesadlo.“

„To je křesadlo. S knotem. A olejem. Já –“ Překřídlo se zarazil a zíral. Světlice u mostu splnily úkol. Most vesele hořel, plameny šlehaly z jedné strany na druhou, zeď ohně bránila průchodu. Několik dřevěných prken dokonce odpadlo do temných vln, a jak se dotkla hladiny, ozval se hlasitý škvířivý sykot. Na druhé straně mostu se někdo protlačil hlučným davem skřetů – někdo vyšší, oděný do zářící černé, zdobené zbroje s přilbou s rohy a zkřivenou maskou.

Jak Překřídlo, tak i ostatní upírali pohledy přes hradbu plamenů, postava naproti si sundala masku. Zálesákovi se zatajil dech. Poprvé spatřili obličej Kolandy Bažiny.

Objevila se tvář ženy, která byla – ne, mohla být – neuvěřitelně krásná. Ale místo toho byla jiná. Překřídlo z ní cítil naprosté zlo. Věnovala mu zběžný pohled, neboť její oči se zastavily na Tajnovi Hroudovi. Sáhla si ke krku a vytáhla něco zpoza prsního plátu.

24

Jaks je mohl nechat uniknout?“ křičela žena. „Postavila jsem síť přes celé údolí a ty... ty ukňouraná výmluvo, co se vydáváš za vůdce... tys je nechal proklouznout!“

Tog, obzvlášť ošklivý půlskřet, a dalších šest skřetů se krčili před Velitelem a strachy se neodvážili odpovědět.

„Dvě čety mrtvé nebo nezvěstné!“ Rohatá helma se otáčela od jednoho k druhému, její maska s každou slabikou zdánlivě hřměla. „Viděl je alespoň jeden z vás jasně? Víte, kolik jich bylo?“

Tog zašoupal nohou a pozvedl oči. „Pět svítících, veliteli... ale jeden z nich byl kůň.“

Rozzuřené oči zpoza masky šlehalý na skřeta blesky. „Pět, ale jeden byl kůň. Bylo jich šest! Včetně koně! Spočítala jsem je! Proč jste to nedokázali vy?“

Neozvala se žádná odpověď, Kolanda se na chvílku odmlčela a trásla se vzteky.

„Dvojitě směny!“ řekla. „Všichni budete mít dvojitě směny, dokud nedostanete jiné rozkazy. A teď mi zmizte z očí!“ Půlskřet a skřeti se otočili a odběhli, ve spěchu se téměř plazili po čtyřech. Když byli pryč, zamumlala. „A ty... našla jsem pro tebe toho trpaslíka. Všechno, cos měl udělat, bylo ho zničit. Proč jsi to neudělal?“

Vyschlý, pokroucený hlas, který podle všeho vycházel z její

zbroje, odpověděl. „Ach... ona mě zpochybňuje? Jak se opovažuje?“

„Opovažuji se, ano!“ zasyčela Kolanda. „Proč jsi toho trpaslíka nesrazil k zemi? Proč jsi je nesrazil všechny? Měl jsi šanci!“

„Magie selhala,“ řekl hlas. „Ale přijde další šance. Horostín ví.“

„Horostín?“

„Horostín,“ opakoval hořce suchý hlas. „Ví, že až se příště setkáme, zabiju ho.“

Kolanda Bažina vyšla na vyvýšeninu, ze které mohla přehlížet přesuny svých jednotek. I když bylo nepředstavitelné, že se trpaslík, který znal tajemství Thorbardinu – a jeho společníci – nějak dostal přes všechny její vojáky, nechala zuřivost pohasnout a pokračovala v plánování. Trpaslík musel být zastaven. Otočila se a prohlížela si horský masiv na východě.

Skřeti stopaři se jí ohlásili se prvním světlem. Skupina uprchlíků se vydala přes údolí přímo na východ... nebo alespoň tak daleko, kde ještě dokázali najít stopy. Vypadalo to, že někdo z té družiny je zběhlý v maskování stop. Ale šli na východ a východním směrem ležel Štít nebeského konce. Kolanda od zvědů věděla, že tamtudy procházela stará, neustále stoupající stezka, která se kroutila po svazích hor. Ale překročit je po ní by bylo nanejvýš únavné a obtížné. Mnohem lepší by bylo projít je průsmykem o něco severněji. Překonávali by výšiny mnohem přístupnější než obrovský Štít nebeského konce a byl tam most, který se klenul přes rokli a vedl k Dergothským planinám. A na tyto pláne trpaslík mířil, protože tam padl Grallen.

Kolanda se usmála. Několik ze zajatých lidí a trpaslíků během výslechu zemřelo, ale jako výsledek měla slušnou mapu a dost informací.

Severnější průsmyk ji přivede jak do Dergothu, tak před utíkající skupinku.

Zbývala jen jedna věc, kterou bylo třeba vyřídit. Banda uprchlíků, které se podařilo uniknout přes hřebeny na západě, byla stále ještě poměrně početná a ona je chtěla. K jejich zajetí bude stačit jen malá síla.

Když se jednotky shromáždily, Kolanda Bažina poslala jednu, aby našla uprchlíky z Těžova a Stádova a přivedla zpátky ty, kteří budou schopni práce. Zbytek měla za úkol prostě zabít.

„Jděte pár mil na jih,“ řekla jim, „pak přejděte do Údolí cesty a obraťte se zpátky na sever. Chyťte je, zlomte je a přiveďte zpět otroky.“

* * *

S každým dnem byl Bobin čím dál naštvanější. Byl naštvaný na sebe, na svůj létající vůz a na svět jako takový. A hodně z jeho naštvanosti pocházelo z nudy. Kromě pozorování krajiny neměl téměř nic na práci, jelikož byl uvězněný ve vynálezu, jež poháněly ty samé vzdušné proudy, na kterých klouzal. A létající vůz reagoval mnohem lépe na vrtochy větru než na ubohé ovládací prvky, které se gnómovi podařilo zabudovat do jeho konstrukce.

Za poslední den nebo tak nějak nepotkal nikoho, s kým by si mohl promluvit. Od té doby, co opustil průsmyk mezi Údolím oddechu a Údolím cesty, se Bobin pokoušel mnohokrát vrátit, ale létající vůz ho prostě odmítal poslechnout. Objevoval se nad jinými místy, nebo už známými místy, ale tak vysoko, že nebylo možné se s nikým z takové výšky zkontaktovat. A docházely mu rozinky.

Svým způsobem to bylo požehnání, neboť to bylo půl bušlu rozinek, co způsobilo jeho současné problémy. Košík rozinek – spočívající přímo před ním v proutěné kabině létajícího vozu – se

neočekávaně posunul a zašmodrchal ovládací provázky. Zatím je nebyl schopen spravit. Jeho postranní a výšková táhla se nějak zamotala, překřížila, a to někde mimo jeho dosah. Výsledkem bylo, že vznést se sice mohl víceméně dle vlastní vůle, ale aby se mohl snést zpět k zemi, musel počkat, až vzdušné proudy upraví sklon předních ploch a doufat, že toto postavení vydrží dostatečně dlouho na to, aby se dostal blízko zemi, než se zase otočí a začne stoupat. Co bylo ještě horší, nemohl se otočit doleva. Jen doprava.

Problém byly základní ovládací prvky v návrhu létajícího vozu. Když ho Bobin stavěl, podcenil vzplývavost plavidla a nesprávně posoudil citlivost kontrolních ploch.

Ostatní gnómové měli pravdu, říkal si. Jsem šílený. Kdyby vynález vyrobil podle správných gnómských způsobů – navržený komisí, pak sestrojený pracovní komisí, tak by tyhle problémy neměl. Ale pak by taky vůbec nelétal.

Problém s nosnými plochami a jejich kontrolou nebyl neřešitelný. Bobin přišel na to, co je špatně a jak se to dá opravit, během prvního týdne letu. Část problému byl fenomén, o němž nemohl vědět, že existuje, a nemohl ho tedy předvídat. Vzduch blízko u země byl hustší a mnohem neklidnější než výš a všechny proudy asi dvacet až třicet stop od země byly stoupavé.

To bylo jasné, když tomu teď rozuměl. Ale když létající vůz navrhoval, neměl o tom ani zdání. Jeho předpokladem bylo, že vzduch je prostě vzduch. Všude.

Dokonce fenomén stoupajících proudů blízko země pojmenoval. Říkal mu přízemní efekt. A pracoval na opravě ovládacích prvků. Mělo to jen jeden háček. Létající vůz se nedal opravit za letu. Nejdřív musel přistát. A to nešlo, dokud ho neupraví.

Bobin zatáhl za kontrolní provázky a ve stále se zhoršující náladě se natáhl pro další rozinku. Přál si, aby k nim měl nějaký

mošt. Rozinky bez moštu byly jako sluneční hodiny bez ručičky. V nouzi postačující, ale nebylo to ono.

Celé ráno kroužil ve velkých pravotočivých obloucích, zatímco létající vůz pomalu klesal z příkrého vzestupu na přibližně dvacet tisíc stop – manévr prováděný zcela bez Bobinova přispění. Když byl opravdu hodně vysoko, vynález se zdál být spokojený a začal pomalu, líně sestupovat. Bobin nasměroval vůz do mělké otáčky doprava a strávil následující hodiny poklimbáváním, doutnáním vzteky a pojídáním rozinek.

Poté co Bobin dosnídal a spláchl to dešťovou vodou, kterou sesbíral během bouře předchozí noci, podíval se dolů ze svého proutěného koše, jestli by neurčil, kde se vlastně nachází. Zamračil se a znechuceně zavrtěl hlavou. O půl míle pod ním bylo to samé údolí, z něhož se snažil dostat, když se posunul koš s rozinkami: dlouhé, zalesněné údolí táhnoucí se mezi dvěma horskými hřebeny, údolí, které ti lidé dole nazývali Údolí cesty. Údolí s klikatou černou cestou.

Nalevo od Bobina se zvedal k obloze kouř z táborů uprchlíků, lidí a trpaslíků, kteří přišli z vedlejšího údolí, utíkající před invazí skřetů. Před ním, sotva několik mil, bylo zvlněné ledové pole, kde poprvé potkal šotka Čestala Podkeřníka.

Staré bitevní pole, řeklo mu to stvoření. Ve vybouleninách v ledu byli bojující trpaslíci, zamrzlí uprostřed pohybu. Bobin neviděl důvod o tom pochybovat, ale netušil, proč by to mělo být důležité.

Na ledě se teď pohybovaly postavy. Zamžoural na ně. Trpaslíci... a s nimi buď lidé, nebo elfové. Z tak velké vzdálenosti se to nedalo jasně poznat, kromě toho, že někteří měli nejspíš plnovousy. Takže lidé, rozhodl se. Elfům vousy nerostou.

Jeho pozornost upoutal další pohyb, daleko napravo, směrem na jih. Zamžoural a snažil se rozeznat detaily. Početná skupinka

stvoření, která nedokázal rozeznat, přecházela ze severu holé místo mezi dvěma lesními úseky. Sluneční světlo se odráželo od něčeho kovového. Možná zbroje?

Pomalé kroužení létajícího vozu ho přeneslo nad okraj ledového pole a Bobin se vyklonil ven a začal mávat. „Někdosekvámblíží!“ rozrušeně volal a mával rukama, aby ukázal směr. Byl však příliš vysoko. Postavy tam dole, trpaslíci a lidé, očividně z táborů uprchlíků, se soustředili na led a na to, co bylo pod ním. Nikdo nezvedl hlavu a během chvíle je létající vůz přeletěl a pokračoval v klesající spirále.

Uplynuly dlouhé minuty a zase spatřil druhou skupinu, přímo před sebou. Gnóm se vyklonil z koše a zamžoural. Teď je viděl jasně. Ozbrojení skřeti, celá jednotka, pochodující v hrubé rojnici, s o něco větší postavou v čele – kolébavě krácejícím, nazelenalým tvorem v lesknoucí se a nepadnoucí zbroji. Bobin nikdy předtím půlskřeta neviděl, ale věděl, co jsou zač. Půlskřeti jsou ještě ošklivější než obyčejní skřeti, rozhodl se. Bez oděvu zářícího na slunci by připomínal velkou zdeformovanou žábu.

Létající vůz se přiblížil k pochodující jednotce pod ním sotva na několik set yardů. No, řekl si Bobin, určitě zase brzy přeletím nad těmi druhými na ledovém poli. Můžu jim říct o tom, že se blíží skřeti. Nejspíš to není moje věc, ale na druhou stranu, nikdo nemá rád skřety.

Jak přelétal nad pochodujícími skřety, Bobin slyšel jejich hlasy a vyklonil se, aby se na ně lépe podíval. Mířily na něj kuše a čepele, vzhůru se nesly posměšky pronesené hrdelními hlasy. Gnóm se najednou rozhlédl, jestli by nenašel něco nepříjemného, co by na ně mohl shodit. Jediná věc, která mu připadla vhodná, byla prázdná špulka od provázku, zaklíněná mezi košíkem hrozinek a bočnicí. Vzal ji, vytáhl... a chytil se vši silou hrany koše a držel se jako o život, jak se zamotané ovládací provázky

najednou uvolnily a plavidlo zareagovalo.

Levé křídlo se prudce sklonilo, nos se zvedl, Bobinův vynález se ostře otočil a poskočil nahoru. Létající vůz se srovnal, zamířil si to k obloze a vystřelil prudce vzhůru, pak dokončil perfektní přemet a obrátil se do velmi rychlého letu střemhlav, přímo na skřety dole. Zírali, křičeli a začali utíkat na všechny strany. Bobin klel, bojoval s řízením a podařilo se mu zmírnit pád. Ale plavidlo mělo vlastní hlavu a odpovědělo pěkným polovičním přemetem.

Vzhůru nohama a zoufalý přeletěl Bobin nad jednotkou skřetů, přičemž na ně pršely rozinky. V době, kdy se mu podařilo obrátit vůz správnou stranou k zemi, byl o čtyři míle dál na jih a opět v širokém pravotočivém obratu stoupat.

Bobin se držel provázků a druhou rukou zlostně bušil do okraje koše. „Přeskakující převody!“ klel. „Vláknová spojka a únava materiálu! Ty špatně sešroubovaný kusu šrotu, nemůžeš se aspoň jednou chovat slušně? U analýzy napětí a trasy nejkratšího průchodu! Jestli se kdy dostanu zpátky na pevnou zem, tak tě rozeberu na součástky a udělám z tebe nákladní jeřáb!“

Létající vůz klidně přeletěl půl míle nad zemí nad rozehnanou jednotkou skřetů, nad lesy, nad ledovým polem s lidmi a trpaslíky, kteří sbírali staré zbraně. Nakonec si zaplachtil nad tábory schoulenými u okraje lesa, kde uprchlíci pečovali o děti a zraněné druhy, zvedl nos a začal stoupat.

Bobin zavřel oči a zavrtěl hlavou. Předtím si myslel, že je na tom špatně. Ale teď mu došly i rozinky!

Vysoko nad horským hřebenem, který odděloval dvě údolí, uprostřed divočiny a o míle severněji od průsmyku mezi nimi gnóm konečně přesměroval ovládací provázky a připravil se provést ještě jednu otočku. Nyní měl zase alespoň částečnou kontrolu nad plavidlem. Může se stočit na východ, pak na jih, a možná se mu dokonce podaří najít ty, které ztratil, když

přecházeli hory.

Najednou ho zaujal úplně jiný pohyb než předtím a on se opět vyklonil z koše, aby se mohl podívat přímo před sebe. Něco se k němu od severu blížilo, tmavá tečka na obzoru, ale zcela jistě se to k němu blížilo... a letělo to! Kde bylo podráždění, se teď zrodila naděje, a gnómův pohled se rozjasnil.

Letělo to! Někdo jiný má další létající stroj, pomyslel si Bobin škodolibě. Nejsem sám! Dychtivě se křenil a usadil se zpátky do koše, jemně sklonil nos létajícího vozu a otočil ho k přilétající tečce v dálce. Někdo, s kým si bude moci porovnat poznámky! Někdo, kdo by mohl mít odpovědi na jeho otázky. Někdo jiný, kdo se plaví po obloze!

Když byli asi míli od sebe, mohl si gnóm přilétajícího cizince pozorně prohlédnout. Byl červený – jasně karmínově červený – s pohyblivými křídly, která rytmičky bušila do vzduchu, a měl jakýsi dlouhý... ocas... který za ním vlál. A nohy? Ano, zcela jistě měl nohy. Ne kola nebo lyžiny, ne. Měl kloubovitě nohy jako zvíře. A kdo ho řídil? Bobin neviděl žádný kokpit nebo koš, dokonce ani nikoho na sedátku.

Bobin se ještě víc přiblížil a úžasem vytřeštil oči. Ta věc vypadala – mohl by na to přísahat, jako letící drak.

To je směšné, řekl si. Na Krynnu žádní draci nejsou. Kdysi tu draci byli, říkalo se. Před dávnými věky. Ale teď ne. Nikdo, kdo byl naživu, draka nikdy neviděl.

Oba letci se k sobě blížili a Bobin musel připustit, že ta věc *vypadá* víc a víc jako skutečný drak. Obrovský, rudý drak letící podél řady horských vrcholů mířil přímo k němu.

Po gnómových zádech se převalila vlna obav, všeobjímající strach, který ho zaplavil studeným potem a chytil do spárů. A pak se ozvalo, „Kdo jsi?“ To se zeptal hlas, který byl zdánlivě hned vedle něj.

Bobin zalpal po dechu a rozhlédl se, na tu i na onu stranu, a hledal, kdo to promluvil. Drak byl stále ještě víc než půl míle od něj a gnóm už nepochyboval, že to opravdu je skutečný drak. A zase se ozval hlas, hned za gnómovým ramenem. „Kdo jsi?“

„A kdo jsi ty?“ zavolal gnóm. „A kde jsi?“

„Díváš se na mě,“ řekl hlas. „Ano. Na mě. A ano, malé stvoření, jsem to, co si myslíš, že jsem. Teď se uklidni a řekni mi, kdo jsi.“

„Bobin,“ řekl Bobin. „Já... já jsem gnóm. Jsi opravdu... Ale samozřejmě že jsi. Neřekl bys, že jsi, kdybys nebyl. Že ne?“

„Bobin,“ zdálo se, že mu tvor zavrnl do ucha. „Jen přileť blíž, Bobine. Za okamžik už nebudeš mít žádné pochybnosti.“

Ať za to mohly Bobinovy třesoucí se ruce nebo náhlý poryv bočního větru, létající vůz se v ten okamžik rozhodl skočit doprava, ztuhnout a pak se vrhnout nosem dolů k zemi. Gnóm před sebou najednou spatřil vrcholky hor a někde za ním zahučel proud ohně.

„Och, přeskakující převody!“ zamumlal a bojoval s ovládacími provázky.

„Aha!“ zasmál se hlas za ním. „Moc pěknější uhnul, gnóme. Tentokrát jsi měl štěstí. Ale podruhé už tolik štěstí mít nebudeš. Nemůžu tě nechat žít, víš?“

„Proč ne?“ Bobin tahal za provázky a snažil se vytrhnout létající vůz ze šílené vývrtky.

„Protože jsi mě viděl,“ řekl klidný hlas. „Máš prostě smůlu. Nikdo, kdo mě spatřil, nesmí zůstat naživu, aby o tom mohl vyprávět... alespoň zatím ne. Víš, to by zmařilo Velmistrův plán.“

„A to bychom nechtěli, že ne?“ Bobin trhl za provázky a nos létajícího vozu se naklonil ještě o pár stupňů víc k zemi. Bobin se ohlédl dozadu a zalpal po dechu. Rudý drak byl několik desítek yardů za ním, křídla složená, rozevřená tlama odhalující řady ostrých zubů. Létající vůz zaskřípal, provedl prudkou otočku,

roztáhl křídla, látka na nosných plochách se napnula, a vyrovnal pád, vír, který za sebou při tom vytvořil, způsobil malou sněhovou bouři z vrcholku ledového obra. Vzadu roztáhl drak křídla a vrcholku hory se vyhnul.

„To bylo pěkné,“ řekl hluboký hlas v Bobinově hlavě. „Ale strašně riskantní.“

„Jsem šílený,“ vysvětlil gnóm.

„Jaká škoda,“ zavrnl drak. „No, už tě to dlouho trápit nebude.“

Bobin se zase ohlédl. Sice na draka pár yardů získal, ale ten se rychle blížil a připravoval se k útoku z boku. Drak byl obrovský, s mnohem větším rozpětím křídel, než měl Bobinův létající vůz. Sálala z něj síla a vláda v říši nebes. Samotná jeho přítomnost byla dost na to, aby vzbuzovala strach, což bylo něco, co gnóm ještě nikdy předtím necítil.

„Nemyslíš, že bychom se mohli... ech... dohodnout na něčem, co by nemělo tak ... smrtelné následky?“ navrhl Bobin a trhl ovládacími provázky. Létající vůz udělal smyk bokem, což ho zaneslo přímo pod draka. Zvedl nos plavidla a hned za svým pronásledovatelem začal stoupat.

„Nebud' směšný,“ drakův hlas byl teď zabarven vztekem... a něčím jiným, čemu gnóm nerozuměl. „Můžeš klidně přestat poskakovat. Nemáš šanci uniknout, víš?“

„Omlouvám se,“ řekl Bobin. „Nemyslím to zle, samozřejmě že ne, ale pud sebezáchovy nejde jen tak překonat.“ Zvýšil náklon plavidla a vrhl se proti obloze. Rudý drak za ním několikrát zamával mocnými křídly a pokračoval v pronásledování. Ale zdál se nějak... pomalejší.

Mohl by ten tvor být už unavený? podívoval se gnóm. Podivný podtón v jeho hlase... mohla by to být únava?

„Hned toho nech!“ rozkázal mu drak. „Nemám na tebe celý den!“

„Zápasím tu se svými instinkty,“ ujistil ho Bobin. „Předpokládám, že jsi sem letěl hodně dlouhou cestu.“

„Téměř pět set mil,“ zavrčel na něj drak. „Ne že by ti po tom něco bylo.“

„Aerodynamika,“ zamumlal Bobin. „Součinitele energie a hmoty.“

„Přestaň žvanit a vrať se ke mně!“

„Ty jsi opravdu velký,“ poznamenal gnóm, kolečka v jeho mysli se otáčela na plné obrátky. „Vsadím se, že vážíš aspoň tunu.“

„Spíš tři,“ ušklíbl se drak.

„Pět set mil, říkáš?“ Vytáhl kus uhlíku a začal čmárat na látku křídla rychlé výpočty. „A rychlostí... tak... dvacet uzlů? To znamená, že už jsi ve vzduchu víc než dvacet čtyři hodin. To je hodně dlouhá doba. Musíš letět ještě daleko?“

„Už moc ne. Ale už to konečně skončíme. Otočíš to?“

„Ještě pořád mám problémy s autonomními reakcemi,“ omluvil se gnóm. Znovu se ohlédl, upravil napětí v provázcích a nasměroval nos plavidla na klesání pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů. Přemítal, jak dlouho se mu ještě podaří zůstat z drakova dosahu.

25

Klen Míchal a Rounař Rudokop stáli uprostřed nevyrovnané linie uprchlíků a sledovali skřety blížící se přes ledové pole. Dvacet osm bojovníků tvořilo nestejnorodou linii, trpaslíci a lidé, většina z nich muži, ale bylo mezi nimi i několik žen. Pár z nich drželo v rukou nedávno vykované zbraně, ale většina byla ozbrojená prastarými čepelemi, kladivy, sekerami a štíty vysekanými z kouřícího ledu – zbraněmi, které byly odhozeny nebo upuštěny těmi pod ledem. Oba vůdci zkontrolovali křídla bojové linie a pak se podívali na sebe. Nebylo nic, co by mohli ještě říct nebo udělat, kromě toho, že čekali na útok a měli za úkol udržet obrannou linii co možná nejdéle, aby bezmocní – ti v táborech – měli šanci na únik.

To bylo všechno, co mohli udělat. Útočníci měli nad uprchlíky početní převahu čtyři ku jedné, uprchlíci byli uboze vyzbrojeni, jen hrstka pastevců a rolníků proti vycvičené jednotce skřetů. Všichni věděli, že jediné, čeho tu dosáhnou, je, že dají ostatním o něco víc času.

Když spatřili skřety pochodující k nim z jihu, prozkoumávali uprchlíci zrovna ledové pole. Skřeti nebyli víc než míli daleko. Nebyl čas na víc než poslat běžce, aby varoval oba tábory, a vysekat z tenkého ledu co nejvíc zbraní. Z nových děr stoupaly obláčky černého kouře ze spálených stromů a trav, původně

uvězněných pod ledem.

Obránci čekali na zubící se skřety vedené půlskřetem, kteří se hrnuli přes led a očividně se nemohli dočkat nadcházejících jatek.

Kuše zacílily a na obránce se rozletěly bronzové šipky. Většinu střel zastavily štíty, ale dva trpaslíci a jeden šedovlasý člověk padli. Jakmile skřeti vystřelili, zařvali, hodili si kuše na záda, pozvedli meče a píky a vyrazili.

Jak se nepřátelé blížili, objevily se zpoza štítů podél celé obranné linie čepele a temná skřeti krev začala proudit a kalit dosud průzračný led. Tu a tam se smísila s rudou krví trpaslíků a lidí.

Úzká řada obránců odrazila první útok, pak se pomalu stáhla, snažící se dostat nedisciplinované skřety z formace do boje jeden na jednoho – nebo často dva až tři na jednoho. Po dlouhé minuty um a naprosté zoufalství obránců držely útočníky zpět. Ale skřetů bylo příliš mnoho a skupinka uprchlíků byla donucena znovu ustoupit... a pak znovu. Klen Míchal a Rounař Rudokop zjistili, že bojují bok po boku a uvědomili si, že tohle bude jejich poslední taktika. Odrazit a ustoupit, odrazit a ustoupit, dokud nezbude nikdo, kdo by se skřetům postavil. Kupovali ostatním čas, nic víc.

Na kraji pole, kam ustoupili, jich nezbylo víc než tucet proti nejméně sedmdesáti skřetům. Skřeti se zformovali k dalšímu útoku, ale najednou se zastavili. Poklesly jim čelisti a jejich oči zíraly nad linii obránců. Rounař Rudokop vzhlédl zrovna v okamžiku, kdy se nad ním prohnalo něco velmi rychlého na širokých, bledých křídlech. Neviděl, co to bylo, ani se to očima nesnažil sledovat. Místo toho zíral na to druhé létající... cosi, které se vrhlo z výšky k zemi. Obrovský rudý drak měl tlamu doširoka rozevřenou a z ní se valil proud ohně. Drak zamával křídly a přeletěl přes bitevní pole.

Bez varování zasáhl drakův ohnivý dech ledové pole přímo za

skřety.

* * *

Bobin měl starostí až po uši. Na krátký čas se mu dařilo držet od draka odstup, létající vůz prudce klesal k zemi na drnčících křídlech. Ale čekal příliš dlouho, klesl příliš hluboko a ztratil výhodu. Drakovi se podařilo dostat nad něj a teď se smrtící rychlostí přibližoval. Gnóm zaslechl dlouhý, hluboký hukot nádechu a věděl, co to znamená.

„Termodynamika,“ zamumlal a modlil se, aby jeho poslední výpočty byly správné, aby přízemní efekt, který byl dosud jeho neštěstím, pro jednou pracoval v jeho prospěch. Kolikrát, když se dostal dolů, vystřelil létající vůz prudce k nebesům, poháněn dodatečným vztlakem vzduchu těsně u země?

„Ne, že najednou změníš vlastnosti,“ zamumlal Bobin a pevně chytil boční ovládání. Sotva několik yardů pod ním ubíhalo ledové pole.

Zavřel oči a zatáhl za provázky. Za ocasem letícího vozu protnul vzduch strašlivý proud ohně, který přes ledové pole následovaly vlny žáru. Led, zdálo se, vybuchl v obrovských oblacích páry a sazí.

Létající vůz vystřelil téměř kolmo do nebes, bledý záblesk vymrštěný vlastní dynamikou a dodatečnou rychlostí dodanou stoupajícím vzdušným proudem valícím se před oblaky páry. Bobin otevřel oči a rozhlédl se. Za ním byla drobounká, vzdálená krajina, kde se rozkládala miniaturní pohoří jako brázdy na poli. A hluboko dole, sotva viditelný, byl rudý drak, zrovna se zvedající z hlubokého letu střemhlav a stáčejíci se na východ.

„Jak jsi to udělal?“ Hlas draka v gnómových uších zněl upřímně ohromeně.

„Odrázil jsem se od přízemního efektu,“ vysvětlil gnóm. „Není to nic nového. Odrážím se od něj už týdny.“

„Přízemní efekt?“ Hlas se teď zdál být slabší.

„Tak tomu říkám. Vzduch u země je hustší než vzduch výš. Proto nemůžu přistát.“

„Ty nemůžeš přistát? Tím myslíš, že se nemůžeš dostat na zem?“

„Ne, u výbušnin! Můžu se přiblížit k zemi, ale nemůžu se dostat na ni. Ech... půjdeš po mně ještě? Byl bych raději, kdyby ne. Mám dost problémů i bez tebe.“

Slábnoucí hlas v Bobinově uchu se zasmál. „Slyšel jsem, že gnómové jsou nepřístupní, ale ty jsi první, ke kterému se opravdu nedá přistoupit!“ Drak se zasmál vlastnímu vtipu. „Ale už na tebe nemám čas, takže dneska bude nejspíš tvůj šťastný den. Sbohem, Bobine.“ Opět se ozvalo to mizející zachechtání a pak se hlas ztratil.

Gnómovi se podařilo vyrovnat stoupání a vyhlédl přes okraj koše. Daleko pod ním přelétal rudý drak hory východně od Údolí cesty. Bobin kroužil a díval se, dokud mýtické stvoření nepřekonalo hory a nekleslo do oblak kouře za nimi. Gnómovi byla zima a byl naštvaný. Létaající vůz očividně taky. Při nejmenším tlaku na klapky sklonil nos k zemi a řítil se přímo dolů, křídla mu drnčela a konstrukce kvílela.

„Napětí a přepětí!“ zaklel gnóm a začal opět upravovat ovládací provázky.

* * *

Jakmile se dračí oheň převalil přes zamrzlé bojiště, efekt byl okamžitý. Led se roztříštil a rozpustil, až se z něj stala obrovská oblaka páry mísící se s kouřem z dávné minulosti. Po bojišti se

rozprostřela bledá mlha a zakryla jak skřety, tak zbývající obránce. Po chvíli se začala zvedat na proudech horkého vzduchu. Rozlezlý oblak zastínil obnaženou plochu, na níž to vypadalo, že se všechno kroutí a burácí. Skřeti ustoupili, oči vytřeštěné, pak se obrátili a opět ustoupili, neboť čepele hrstky lidí a trpaslíků prolily jejich krev.

Prisluhovači zla se otočili a zmateně se zastavili. Ze svíjejících se oblaků páry a kouře vystoupili trpaslíci, stovky trpaslíků. Trpaslíci ve zbroji, s tasenými zbraněmi. Horští trpaslíci, vršeční trpaslíci, s mrtvými očima a zmrzlými tvářemi, které nepoznaly změnu více než dvě stě let – tváře zkroucené a pokřivené ve stejných výrazech, v nichž zůstaly od doby, kdy proti sobě bojovali v hořícím lese a arcimág seslal ledové kouzlo.

Ale teď nebojovali mezi sebou. Trpaslíci z hor a trpaslíci z kopců stáli bok po boku, v temných oblacích štiplavého kouře a páry. Byli tiší a neústupní a vrhli se bez zaváhání nebo jakéhokoli zvuku na skřety.

Půlskřetí vůdce zařval, obrátil se k útěku a upadl, přilbici proraženou hrotem kladiva Rounaře Rudokopa. Dva skřeti běžící za ním zemřeli mečem Klena Míchala. Chladnoucí oblak špinavé páry klesal a usazoval se kolem jako hustá mlha obarvená popelem, zahalující bojiště do neprůhledných závojů, než zavál vítr a přinesl suchý pach věků.

Dlouhou dobu vládlo v oslepující mlze ticho. Pak se oblak pomalu protřhal.

Pět lidí a šest trpaslíků z kopců, poslední z bojové síly vedené Klenem Michalem a Rounařem Rudokopem, stálo osamoceně na kraji obrovské, zčernalé pláně poseté těly, pohozenými zbraněmi a spálenými pahýly. Několik roztroušených těl bylo skřetích, mnozí z nich stále ještě se zbraněmi, které je zabily, vězícími v ranách. A všude mezi nimi a kolem nich byly malé hromádky oblečení a

zbroje – všechno, co zůstalo z trpaslíků z Údolí cesty, bojovníků osvobozených z moci prastarého kouzla k poslední ráně, poslednímu útoku na nepřítele.

Uprchlíci zírali naplnění posvátnou úctou. Nic kromě vanoucího větru se nehýbalo... větru a bílé tečky daleko na východě, něčeho, co letělo jako pták s roztaženými, nehybnými křídly, plachtící ve větru. Něčeho, co odlétalo.

* * *

Na lesem porostlém pahorku v Údolí oddechu, poměrně daleko od táborů skřetů, se rudý drak zahrabal do listí a spal vyčerpaným spánkem. Dokonce i nejsilnější z tvorů měli své hranice a tento byl více než třicet hodin ve vzduchu a zdolal víc než pět set mil. Letěl z doupěte hluboko v Kalkistských horách na tajné místo v Sankci, pak přes celé Novomoře, kolem Pax Sarkasu a teď ležel v divočině mezi Qualinosti a Thorbardinem, v Karoliských horách západního Ansalonu.

Vybral si kopec, poslal myšlenkou zprávu na sever, zavrtil se a spal. Zůstal tam zbytek dne, noc, celý další den a odpočíval. Spánek mu vrátil sílu a drakovi se zdály příjemné sny o tom, který se právem prvorozeného mohl stát absolutním pánem všeho, co zatoužil ovládat... samozřejmě kromě takových, jako byl on sám a ta nade všemi, které říkali Dračí královna.

Drak spal čtyřicet osm hodin, pak se vzbudil a smysly propátral okolí.

Ta, již volal, tam byla a čekala. Drak šel ještě na další tři hodiny spát. Nakonec, když byl odpočatý, se zvedl, oklepal ze sebe listí a nadzvedl obrovskou hlavu. Jeho dlouhé, vlnité tělo se prohnulo a tvor si rozkošnický protáhl křídla. Drak se cítil plný života. Blízko hořel malý oheň a postava u něj vstala. „Už ses dost vyspal?“

zeptala se nakvašeně.

„Vždy spím dost,“ řekl drak. „To ty by ses měla obávat o svůj spánek. Velmistr by byl velmi nespokojen, kdybys měla selhat.“

„Neselhala jsem,“ řekla žena. „Ovládám všechno rozkládající se mezi Pax Sarkasem a Thorbardinem... nebo do jara budu. Mí skřeti jsou na místě a všechno, co zbývá je sehnat dostatek otroků, aby postavili slušné opevnění.“

V drakově pohledu se zračil výsměch. „Jestli je to všechno, co zbývá, tak proč shromažďuješ jednotky k přesunu na Dergothské pláně za horami?“

„Jen maličkost,“ odsekla. „Nic, co by Velmistra zajímalo.“

„Mohlo by,“ zavrňel drak. „Nebo bys byla raději, kdybych mu řekl, že jsi se neobtěžovala to hlásit?“

„Nic to není! Je to jen trpaslík, který se dozvěděl o invazi do Thorbardinu a myslí si, že jí může zabránit. Mám v úmyslu se ho prostě zbavit.“

„Zajímavé,“ řekl drak. „Pokud si vzpomínám, říkala jsi Velmistrovi, že nikdo kromě tebe a tvého... ach, spolubydlícího... o ztracené bráně neví. Ujistila jsi Velmistra, že až přijde, budou na něj čekat brány Thorbardinu otevřené dokořán a že z něj bude moci učinit svou základnu.“

„To jsem říkala a tak to také bude! Ty o mně pochybuješ?“

„Tolik pečlivě připravovaných plánů,“ zasmál se drak. „Hlavně těch naplánovaných lidmi...“

„Já neselžu!“

„To bych taky nedělal, kdybych byl ve tvé kůži,“ zašeptal drak. „Je něco, co bys chtěla Velmistrovi nahlásit?“

„Nahlas, co jsi viděl,“ zavrčela Kolanda. „Já svou práci dělám, předpokládám, že ty dokážeš dělat svou.“ Žena draka probodla pohledem, pak beze slova odkráčela. Masku s rohy, kterou měla pod paží, se dívala na draka prázdnýma očima. Rudý ji sledoval

odcházet, pak se požitkářsky protáhl. Brzy bude čas protáhnout si křídla a letět zpátky do Sankce. Velmistr čeká na jeho zprávy.

Velmistr. Jeden z mnoha velmistřů na severu, shromažďující armády, vysílající špehy a hlídky, plánující přesuny a útoky, organizující... malá, smrtelná stvoření připravující se na den, kdy je Temná královna vypustí na Ansalon. Pak pro ni zajistí – jednou provždy – svět, po kterém toužila a byla mu hodná vládnout.

Drak chvíli hloubal nad tím, jestli by měl nahlásit gnóma v létající věcičce, který ho viděl a unikl. Nejspíš by měl, ale pak se rozhodl, že by tím nic nezískal. Byl to koneckonců jen gnóm.

* * *

O dva dny pochodu dál na východ od místa, kde drak odpočíval, vedl Tajn Hrouda unavenou a zaprášenou skupinku podél okraje skalní římsy vinoucí se kolem hory. Horský vítr zpíval nad skalními útesy tyčícími se nad nimi a mlha skrývala hloubky dole.

„Víš, kde jsme?“ zeptal se Překřídlo Tajna tuhle hodinu už potřetí.

„Proč ho nenecháš na pokoji?“ vyjela na něj Jilian Polenová. „Nevidíš, že je unavený?“

Překřídlo přikývl. To, že trpaslík je unavený, bylo zřejmé. Stále ještě oslabený ranou v rameni a její následnou léčbou občas klopýtl a skoro nemluvil. I přes to pokračoval vpřed se zarputilým odhodláním vepsaným ve tváři. Tajn sledoval – jak ostatní předpokládali – zelenou linku, která označovala cestu, po níž prošel před staletími Grallen.

Ve skutečnosti byl Tajnův stav důvodem, proč se ho Překřídlo pořád vyptával.

Trpaslík vykazoval příznaky totálního vyčerpání, které zálesák moc dobře znal – očima upřenýma přímo před sebe skoro vůbec

nemrkal; chvílemi byl bledý jako smrt a za okamžik se mu do tváří vrátilo trochu barvy; měl kolébavý, jakoby opilý krok.

Překřídlo věděl, že je na čase se zastavit a odpočívat a celý poslední den nebo víc hledal místo, kde by to mohli udělat. Potíž byla, že kromě těch několika na stezce, kde se cesta rozšiřovala a vál ledový vítr, jenž jim kradl tělesné teplo, prostě nikde nebylo místo, kde by mohli spočinout. K tomu jim došly poslední zásoby.

Cesta, kterou se teď ubírali, vedla po úbočí hory a Překřídlo po ní nikdy nešel ani o ni neslyšel. Žasl nad tím, že tudy kdysi princ trpaslíků vedl armády k poslední bitvě války na místo, kterému lidé říkali Dergothské pláně, ale trpaslíci je většinou nazývali prostě Pláněmi Smrti.

Když trpaslík zase zakopl, Překřídlo si odfrkl. Podal otěže Truhlíka Jilian a chytil Tajna pevně za nezraněné rameno. „Jsi v pořádku?“ zeptal se a podíval se do trpaslíkových vyčerpaných očí.

„Jsem v pořádku,“ zavrčel Tajn. „Musíme pokračovat.“

„Víš, kde jsme?“

„Vím, kam jdeme. Cesta leží přede mnou.“

„Jo, ale víš, kde jsme?“

„Přesně ne. Proč?“

„Myslel jsem si to,“ řekl Překřídlo tiše. „Podívej se támhle naproti... přes rokli, na druhou stranu.“

Tajn se podíval, v očích prázdný pohled. V dálce byla skalní formace, která mu byla vzdáleně povědomá. „Co je to?“

„Nemyslím, že bys ji někdy viděl,“ řekl Překřídlo. „Alespoň ne z téhle strany. Ale říkal jsem si, že bys chtěl vědět, na co se díváš. To je Severní brána.“

„Severní... Ty myslíš...?“

„Přesně ta,“ řekl mu Překřídlo. „Severní brána Thorbardinu.“

„Ale ta zelená linka tam nevede,“ řekl Tajn. „Vede na východ... Nebo si myslím, že na východ. Tamtudy, přes pláně. K

té osamělé hoře.“

„K Velké lebce,“ vydechl Překřídlo. „Leží tam trosky nejobávanější magické věže na Ansalonu, Žamanu.“

Tajn si povzdechl. „A tam šel Grallen. Ale ta linka... vypadá, že nejde až k ní. Nevidím, kam až vede. Musíme pokračovat. Musíme se dostat blíž.“

„Musíme si odpočinout,“ řekl nekompromisně Překřídlo. Zastínil si oči a podíval se před ně. Někde poblíž by mělo být bezpečné místo k odpočinku. Zamžoural, vytřeštil oči a zasyčel mezi sevřenými zuby. Na cestě před nimi, zrovna tam, kde se stáčela z dohledu, stála velká černá kočka a klidně si je prohlížela. Jak na ni Překřídlo hleděl, kočka se elegantně otočila a zmizela za zatáčkou.

26

Kočky!“ Překřídlo se viditelně otrásl, vytasil meč, chytil štít pevněji a vrhl se před oslabeného trpaslíka. Jednou tyhle velké kočky viděl v Údolí cesty. A jednou mu to bohatě stačilo. Na ztuhlých nohou vykročil k zatáčce a byl si jistý, že se tam každou chvíli objeví smečka skákajících, vrčících obrovských zvířat a vrhne se na něj. A že bude jen na něm, aby ostatní bránil. Horostínova magie nebude v přítomnosti Lapače kouzel fungovat. Tajn Hrouda nebyl momentálně dost silný, aby se jim postavil. I když Jilian by platná být mohla s tím svým vířícím mečem. Poté co viděl pozůstatky zlobra, byl už zálesák ochoten uvěřit téměř čemukoli.

Kolem Překřídla procupitaly malé nožky a Čestal Podkeřník se vesele zeptal: „Co to děláš?“

„Zůstaň vzadu,“ utrhł se na něj Překřídlo. „Vpředu jsou kočky.“

„Kočky? Čičinky, nebo Irdiny kočky?“

„Zůstaň vzadu, budu vás bránit,“ Překřídlo se rychle ohlédl na ostatní, ucítil, jak se mu něco prohnalo kolem nohou, a obrátil se zpátky s křikem, „Hned se vrať!“

„Já se jen rychle kouknu –“ řekl šotek a pelášil pryč, „– jestli to nejsou Irdiny kočky. Těch už jsem viděl spoustu.“

„Bohové,“ zaklel muž a zrychlil krok, doufaje, že ostatní

zůstanou tam, kde jsou. Před Překřídlem šetek zmizel za zatáčkou. Překřídlo se rozběhl... a prudce se zastavil. Hned za zatáčkou se stezka rozšiřovala, pak se rozšířila ještě víc a změnila se v jakési chráněné odpočívadlo zakouslé do svahu hory. Z malé studánky vytékala čistá, chladná voda a vlévala se do malého jezírka, než přebublala přes kamennou hráz a zase zmizela v puklinách v horském svahu. Rostlo tu mnoho jehličnatých stromů a všude byla spousta mrazem vybělené trávy. Vedle jezírka leželo několik balíků, všechny pečlivě obalené pytlovinou. Šetek poklekl vedle nejbližšího z nich a začal ho rozbalovat. Zvedl hlavu, zakřenil se a ukázal. „Podívejte!“

Vysoko na skále nad vyhlídkou šplhalo vzhůru několik velkých černých koček. Odcházely. Některé z nich se ohlédly, divoké oči zdánlivě zářící bledým světlem. Ale zastavily jen na chvíli a hned pokračovaly v cestě. Během několika okamžiků byly pryč.

„Jídlo!“ štěbetal šetek. „Podívejte se na tohle! Sušenky! A oves a zelí... páni!“ Od otevřeného balíku přeběhl k dalšímu.

Překřídlo uslyšel zvuk dopadající hole a otočil se. Několik kroků za ním stál Horostín, chladné oči vyhlížející ze stínu bizoního pláště. „Irda,“ řekl. „Postarala se o nás. Říkala, že se postará.“

„Ale ty kočky –“

„Jsou její. Myslím si, že svým způsobem jsou jí samou, její součástí.“

„A kde teda je? Ta Irda.“

Čaroděj mu věnoval dlouhý pohled, pak pokrčil rameny a odvrátil se. „Je to Irda. Nejspíš je tam, kde se rozhodne, že chce být.“

„Irda,“ vydechl Překřídlo. „Podle toho, co jsem slyšel, jsou Irdové zlobři.“

Horostín zavrtěl hlavou. „Ne. Irdy jsou to, co zlobí mohli kdysi být. Nejsou totéž.“

„Věděl bys to, kdybys ji viděl,“ řekl šotek. „Podívejte se na tohle! Rozinky! A hele! Jablečnej mošt!“

Objevíli se ostatní, Jilian podepírající Tajna a vedoucí Překřídlova koně. Jakmile spatřili, co leží před nimi, zastavili se a zírali. Jilian po chvíli přikývla. „Tohle je lepší. Zapalte oheň a já uvařím čaj. A polévku. Myslíš, že by ti přišla vhod nějaká polévka, Tajne? Tady, posad se sem. A sněz si sušenky, zatímco budu vařit.“

„Před námi leží nebezpečí,“ zlověstně poznamenal čaroděj. „Irda ví.“

„Jak by něco takovýho mohla vědět?“ obrátil se Překřídlo na Horostína, unavený a rozzlobený, zmatený a s pocitem, že každý kromě něj o téhle situaci ví víc. „Ona ovládá magii?“

„Jen trošku... ten druh magie, který používám i já, když ji vůbec můžu používat,“ řekl Horostín. „Ten druh magie, kterým tak opovrhuješ, ačkoli je součástí tvého světa a není ti vždy na škodu. Irda je měňavec. To je magie, ale pro její rasu přirozená. A je zpěvák. Říká se, že Irdy nosí magii ve svých hlasech, ačkoli já si myslím, že prostě mají... takové hlasy.“ Zarazil se a chvíli nad tím přemýšlel. „Možná ovládají jiný druh magie, takový, který je za hranicemi té krynnské. Věřím, že ano, ale nikdo to nemůže říct s jistotou. Jestli ano, pak ji používají jen pro vlastní zájmy a nikdy proti jiným tvorům. Takové jsou Irdy.“

„Neodpověděl si na otázku,“ odfrkl si Překřídlo. „Jak by mohlo takový stvoření – jak říkáš – vědět, co leží před náma?“

„Poslouchá,“ pokrčil Horostín rameny. „Svět má mnoho hlasů a má oči všude. Svět sám ví nejlépe, co se v něm děje. A mluví sám k sobě. A Irda poslouchá.“

Jak jinak by mohla dělat to, co dělá... pozorovat úmysly božích stvoření, těch, která už sami bohové nesledují? Kdo jiný by mohl

Irdu uvědomit kromě samotného světa?“

Překřídlo zavrtěl hlavou a divil se, jestli mág není ve skutečnosti cvok. To, co říkal, téměř dávalo smysl... občas, ale v žádném ohledu, kterému by Překřídlo rozuměl. Odešel od čaroděje a šel odsedlat koně.

„Nedělej to,“ zavolal na něj Tajn Hrouda a začal se zvedat na nohy. „Musíme jít dál.“

„Nějakou dobu teď nikam nepůjdeme,“ odpověděl mu Překřídlo. „Budeme tu odpočívat, dokud nebudeme schopni se zase vydat na cestu.“

„Ale já naši cestu vidím před námi jasně,“ řekl trpaslík a zase zbledl. „Vidím, kam šel Grallen, a musím tam jít. Lapač kouzel –“

Vedle Tajna se objevila Jilian Polenová a podepírala ho silnými ručkama. „Ten člověk má pravdu, Tajne,“ řekla mu jemně. „Musíš si odpočinout. Pak se můžeme vydat dál. Prosím, posaď se.“

Na trpaslíkově čele se zaleskl pot a jeho oči získaly skelný, nepřítomný pohled. I přesto se jí snažil vytrhnout. „Copak tu cestu nevidíte? To ji nikdo z vás nevidí? Vede dolů po téhle hoře na pláně, pak se stáčí zpátky... přímo tam. Otáčí se a pak končí. Vidíte? Proč to nikdo z vás nevidí?“ Trpaslíkovi podklesla kolena a nechal se vmanévrovat do sedu.

„Jilian?“ zamumlal Tajn. „Jilian, myslím, že tvůj otec měl pravdu. Nezasloužím si tě. Ale taky se mýlil. Mýlil se v tom... že si myslel, že o tom může rozhodnout. Rozhodnout se můžeš jen ty, Jilian...“

Tajnův hlas utichl a trpaslík rychle usnul. Jilian ho něžně přikryla vlastní příkrývkou, a když vzhledla, měla vlhké oči. „Je tak unavený,“ řekla.

Překřídlo si klekl vedle trpaslíka a položil mu dlaň na orosené čelo. Pak se zvedl a přikývl. „To kvůli té skřeti šipce. Oslabila ho. Potřebuje si odpočinout.“ K Jilian dodal: „Tajn bude v pořádku.“

Kdyby ho ta rána měla zabít, už by to udělala.“

Nechal Jilian nad spícím trpaslíkem a přešel k místu, kde stál čaroděj a díval se na východ. Mág na něco ukázal.

V dálce, kde končily svahy hor a začínala rovina, se něco pohybovalo. Překřídlo a Horostín byli příliš daleko, aby si mohli být jistí, ale měli podezření, kdo tam je. Před nimi se nacházela skřeti armáda a s ní i její Velitel.

„Vědí, kde jsme,“ zavrčel Překřídlo. „Ale jestli nás nesledovali, tak jak nás našli?“

„Možná neví přesně, kde jsme,“ nabídl čaroděj oděný v bizoní kůži a sklonil ruku, „ale ví, kam půjdeme. A proč.“

„Ten mág?“ zamumlal Překřídlo. „Ten, co zemřel, ale nezemřel?“

Horostín přikývl.

V dálce nad roklinou, tam, kde se stezka kroutila kolem horského svahu, se zablesklo něco bílého. Nebylo to zářivé, ale záblesk stačil, aby přitáhl Překřídlovu pozornost. „To je ten gnóm,“ zavrčel a ukázal. „Kde celou dobu byl?“

Létající vůz se přiblížil ke svahu, odskočil od něj a zešíroka se otočil. Jak gnómský vynález nalétával na další přiblížení, Jilian Polenová Bobinovi zamávala a Čestal Podkeřník odběhl k okraji vyhlídky, aby se díval.

„Řekni mu, ať spustí provaz,“ povídal šotek. „Řekni mu, že máme rozinky. A mošt.“

Létající věc se tentokrát přibližovala pomalu a nakonec zůstala nehybně viset ve zvedajících se proudech přímo nad nimi. Gnóm se vyklonil z koše a zamával. „Ahoj!“ zavolal. „Vzpomínáte si na mě? Já jsem Bobin!“

„Vzpomínám si na tebe!“ zavolal na něj Překřídlo. „Jaký máš zprávy?“

„O čem?... Ach, ano! Ty jsi ten, který hledá kočky. No, nějaké

jsem viděl na té hoře, co na ní jste. Ale šly opačným směrem.“

Překřídlo se zamračil. „O kočkách už víme! Něco dalšího?“

„No, viděl jsem draka, velkého a červeného. Váží téměř tři tuny a uletěl pět set mil.“ Gnóm se zakabonil. „Nebyl moc přátelský.“

„Draka?“ šotek se nadšeně roztančil. „Opravdovýho draka? Kde?“

Překřídlo znechuceně zavrtěl hlavou. Přemýšlel, co gnóm ve skutečnosti viděl... jestli vůbec něco viděl.

Část čtvrtá

Grallenova přilba

27

Měsíce Solitár a Lunitár už dávno zapadly. Vedle malého ohniště, hluboko na plošině vyhlídky poblíž svahu hory, ležel Tajn Hrouda a poprvé za mnoho dní klidně spal. Rudá skvrnka na jeho čele byla teď tak bledá, že byla sotva patrná. Ještě lepší bylo, že záře plamenů, která se mu odrážela od tváří viditelných nad plnovousem, odhalovala zdravou načervenalou barvu, již Jilian přičítala dvěma dnům odpočinku a dobrého jídla, ačkoli ostatní měli podezření, že Tajново zlepšující se zdraví pochází odjinud.

Čaroděj Horostín byl toho názoru, že trpaslíkovi i přes jeho nemoc nikdy žádné nebezpečí nehrozilo. Rudý měsíc, říkal čaroděj, zadal Tajnovi úkol.

Horostín poté zmlkl. Odešel stranou a dlouho tam zamyšleně seděl. Po nějaké době si přitáhl bizoní plášť blíž k tělu a odešel vlastní cestou.

Uplynul celý den a nevrátil se.

Tajn Hrouda spal u ohně a Jilian se kolem něj jako vždycky ochomýtala. Překřídlo zrovna přišel s klacky na oheň a zastavil se nad dvojicí trpaslíků. Pokynul šotkovi a na něco ukázal.

Jilian usnula. Hlava jí spadla na prsa a jemně se pohupovala, jak se jí zvedala hrud' při dýchání. Ve stínech mezi dvěma trpaslíky ležely jejich ruce, sepjaté spolu, Jilianina malá ručka spočívající v

Tajnově větší.

Překřídlo se zakřenil. „Ano,“ zašeptal. „To je nejspíš to, co ho uzdravuje. Něčí přítomnost a dotek je mocnější, než si lidé myslí.“

„Ne pro mě,“ zdálo se, že něco tesknivě řeklo, a Čestál Podkeřník vzhlédl od toho, co právě začal dělat, což bylo odsekávání větví z mladého stromu, který našel.

„Přestaň si stěžovat, Zape,“ řekl šotek podrážděně. „Nikdy ti nebylo líp. Vsadím se, žeš nikdy nečekal, že budeš cestovat.“

„Ne,“ truchlil hlas, který nebyl hlasem a neměl žádné tělo, „jen, že se stanu.“

„No, tam, kdes byl, ses taky zrovna nestával. Tak v čem je rozdíl?“

Překřídlo se zadíval na šotka, zvědavý, co človíček provádí. Bylo to poprvé, kdy viděl Čestála Podkeřníka na něco se soustředit déle než hodinu. Opravdu, Čez na stromku pracoval už skoro celý den. Většina jeho větví byla pryč a většina kůry oloupaná, zbývala z něj štíhlá tyč z čerstvého dřeva, přes dvacet stop dlouhá.

Poté co uřízl poslední větvíčku, šotek položil stromek poblíž okraje srázu a rozhlédl se. „Potřebuju nějaký provázek,“ řekl.

Člověk pozvedl zvědavě obočí. „Máš v plánu jít rybařit?“

„Ne, myslím, že ne,“ řekl šotek nesoustředěně. „Ale potřebuju... aha! Omluv mě na moment.“ Odběhl pryč a zamířil k místu, kde ležely balíky a vybavení.

Za chvíli se vrátil a zamířil si to zase k okraji srázu. „Našel jsem nějaký řemínky,“ řekl. „Nejsou to provázky, ale budou stačit.“

Překřídlo se díval za Čezem a tiše na něj zavolal. „Co to tam vyrábíš?“

„Podávátko,“ zavolal zpátky Čez. „Gnómové nejsou jediní, kdo dokáže vynalízt užitečný věci, víš?“

„Podávátko,“ zamumlal Překřídlo a přemítal, o co jde. Pak mu to došlo a zakřenil se. Rozinky pro Bobina, samozřejmě. Od doby,

kdy tu byli, se gnóm ukázal dvakrát a v obou případech hlasitě v gnómštině klel a snažil se dostat plavidlo dostatečně blízko k okraji skalního převisu, na němž tábořili, aby někdo dosáhl na jeho spuštěný provaz s hákem na konci a mohl mu podat zásoby. Drmolil o něčem, čemu říkal „přízemní efekt“ a „devadesát stupňů kolmo k povrchu“ a „sklon hor trhající převody“.

Měli pro něj rozinky a mošt – což ho nadchlo – ale zatím mu nebyli schopni je doručit. Nejbliž se provaz přiblížil okraji vyhlídky na patnáct stop.

Bobin tam nahoře asi začínal dostávat hlad, ať byl, kde byl.

„Podávátko,“ řekl znovu Překřídlo. „No, to by mohlo fungovat.“

„Co by mohlo?“

Hluboký hlas, silný a tichý, muže překvapil. Tajn Hrouda se nepohnul, ale byl vzhůru. Oči mu ve světle ohně zářily a pohled mu přelétal od Překřídla k podřimující Jilian.

„Cítíš se líp?“ Překřídlo se zvedl na kolena a naklonil se, aby se na trpaslíka lépe podíval.

„Je mi dobře.“ Tajn se rozhlédl, opatrně, aby nevzbudil Jilian. „Jak dlouho už tu jsme? Myslel jsem, že jsme šli... ale ne, to byl jen sen, že ano?“

„Pár dní,“ odpověděl mu Překřídlo. „Byls hodně nemocnej. Co tvoje rameno?“

Tajn se pohnul, v obličeji mu to cuklo, a posadil se, stále při tom držel Jilianinu ruku. „Trochu ztuhlé, ale bude v pořádku. Jsme tu všichni?“

„Čaroděj zase někam odkráčel. Nemyslím si, že mu sejde na naší společnosti. Čez je támhle, u okraje římsy, a váže na tyč řemínky, abychom mohli nakrmit gnóma, až se zase objeví... jestli se zase objeví.“

Tajn se podíval na Jilian a pohled jeho očí zněžněl. „Jak dlouho

už tu sedí?“

Opatrně i položil na zem, aby se mohla pořádně vyspat. Pak osvobodil svou ruku z její a vstal.

„Od té doby, co jsme sem přišli, se od tebe nehnula na víc než pár minut,“ řekl zálesák. „Ale jestli seš připravenej, musíme si promluvit o tom, kam dál. Před náma je skřeti armáda, tam dole na planině. Čeká na nás.“

„Možná to všechno nakonec nebyl sen,“ zamumlal Tajn. „Zdálo se mi, že tam dole jsou vojáci, čekají na pusté pláni, kde se zvedá pahýl roztavené hory. Vypadá trochu jako obrovská tvář smrti.“

„Říká se jí Velká lebka,“ řekl Překřídlo. „Tys ji někdy viděl?“

„Ne, ale teď už ano. My – v tom snu – jsme obešli horu a zastavili se přímo tady. Na tom samém místě. Vzduch byl čistý a v dálce jsme viděli špičku Žamanu, asi deset mil odsud, ve stepích Dergothu. Byla tak zářivá. Leskla se v paprscích slunce, vysoká opevněná věž stojící osamoceně venku, a za ní se šikovala naše armáda... a jejich.“

„Bylo nás tady na svahu hory čtrnáct. Byl tam Derek a Karn a Hodar a starý Kalan Kamenolup... starý Kalan.“ Tajnův hlas se zlomil, pak zase nabral na síle. „Byl nejoddanějším přítelem mého otce, vždy po mém boku, jak králi slíbil. A daewarští bratři, Spínač a Zvedač Polen –“ Zarazil se a podíval se na spící Jilian, „Polenovi. Její rodina. Zajímalo by mě, jestli ví, že její a moje rodina byly kdysi... ne,“ Tajn zavrtěl hlavou. „To nemůže vědět. Neví o mně, protože tehdy ještě nebyla na světě. Dokonce ani otec jejího otce nebyl ještě na světě. Zvláštní, že ano?“

Překřídlo si sedl na paty a užasle na trpaslíka zíral.

„Byli jsme tady,“ povzdychl si Tajn. „A pak jsme šli odsud, přes kamenný most a na Dergothské stepi, kde na nás čekaly naše armáda... a jejich armáda. A bojovali jsme. Byli jsme v právu? Tehdy nás ani nenapadlo si tu otázku položit. Můj otec řekl, tak

jsme bojovali. Vedl jsem jednotky; ještě pořád slyším jejich výkřiky, jak jsme vyrazili do útoku. ‚Za Grallena!‘ volali. ‚Za Thorbardin!‘ Chápeš, člověče? Ve snu jsem byl Grallen na bitevním poli u Žamanu. Proč se na mě tak díváš?“

„Ta skvrnka na tvém čele,“ ukázal Překřídlo, „ona září.“

„To dělala i dřív.“ Tajn se zadíval na rudý měsíc Lunitár. „Alespoň teď přesně vím, proč ji mám.“

„Ale... ona září jako ten rudý krystal. Jako samotný Lapač kouzel.“

„V tom snu jsem nosil jeho druha, zrovna tady,“ dotkl se zářícího kruhu mezi obočím. „Ale na přilbě, byl zasazený přímo nad nosním krytem. Říkali, že taky zářil, když jsem... když ho Grallen nosil. Ale ne červeně. Hledač cesty je zelený. Ta stopa, kterou sleduji, je stopa Hledače cesty.“ Podíval se vedle ohně, kde spala Jilian. „Byl bych raději, kdyby byla doma v bezpečí. Ale doma to nebude nikdy bezpečné, pro ni ani pro nikoho jiného, pokud nedokončím to, co zamýšlel Grallen. Tajemství už bylo prodáno.“

„Prodáno?“

„Ano, aspoň podle snu. O skryté cestě se dozvěděl člověk a vyměnil tajemství za moc. Řekl mi to hlas ve snu. Bylo to, jako by ke mně promlouval samotný Lapač kouzel... přímo tady, na mém čele.“

„Jestli jsi viděl Grallena –“ Překřídlo si zamyšleně mnul zarostlou bradu „– pak víš, proč byl tam, u Štítu nebeského konce. Vždycky mi to vrtalo hlavou. Od Rogara Zlatopřezky a ostatních jsem o tom slyšel, víš? Ale oni říkali, že Grallen a jeho armáda šli na sever, k Severní bráně a přes Dergothský pláně, aby se postavili Fistantilovi v poslední bitvě. Co dělal tady, tak daleko na západě?“

Tajn přikývl. „Jeho armáda šla na sever a čekala na arcimága na

planinách. Ale já... myslím Grallen... a malá skupinka šli nejdřív na západ, aby se setkali s bojovníky Uhla Delviše a hraničními hlídkami pod Směsem Měděnoštitem. Grallen měl zprávy od králových špehů, že se ze severní Abanasinie chystá vyrazit armáda trpaslíků z kopců. Museli být zastaveni. Jinak by byla armáda horských trpaslíků sevřena mezi dvěma nepřáteli.

Fistandantilus se nějak připojil ke armádě v Údolí cesty a seslal kouzla ohně a ledu. Ti, kteří se dostali až sem, byli ti, co přežili bitvu.“

„A v Thorbardinu o tom nevěděli, protože po Žamanu se domů nikdo nevrátil,“ zamumlal Překřídlo. „Co dalšího jsi ještě viděl? V tom snu, myslím.“

Pohled trpaslíkových očí ztvrdl. „Další bitvu. Větší, odehrávající se na Dergothu u pevnosti, která tam stojí. Já to věděl, Překřídlo. Já to věděl... nebo jsem to věděl tehdy? Věděl jsem, že to je moje poslední bitva?“

Kalan Kamenolup vedl hlavní útok. Zajímalo by mě, jestli o tom v Thorbardinu někdo ví. A Derek Kladivoun nesl královu standartu. Připojili se k nám i další... tedy, připojili se k nim. Byli mezi nimi i lidé, kteří statečně bojovali po boku Grallena a ostatních.

„Já... tedy Grallen. V tom snu opravdu obsadil věž a pak se postavil starému čaroději v jeho doupěti. Měl v úmyslu Fistandantila přinutit k přísaze... nebo ho zabít. Princ byl ale rozzuřený a nepozorný. Chtěl už to dobojovat a vydat se zpátky do Thorbardinu kvůli něčemu, co mu vyjevil kámen nad kořenem nosu. Myslel na jiné věci, měl hlavu plnou obav o Thorbardin a starého čaroděje podcenil.“

Tajn se odmlčel a zavřel oči. „Viděl jsem to, ve snu. Čaroděj zuřil. Jeho oči... takové oči se nedají popsat. Nebyly to oči čehokoli živého. Byly... zlé. A pak se čaroděj usmál a vypustil

poslední a největší kouzlo. A Grallen... a všichni a všechno... zmizeli.“

Jak mluvil, Tajnův hlas postupně utíchal a poslední slova byla sotva slyšet. Otevřel oči a po tváři mu stékala slza. Odfrkl si, zavrtěl hlavou a setřel ji. „Všechno tam skončilo, víš? Všichni zemřeli.“

Trpaslík si těžce povzdychl a rozhlédl se, jako by se právě probouzel. Šotek během vyprávění přišel k nim a poslouchal a v rukou držel dlouhou tyč, která měla na koncích smyčky z řemínků. Tajn si uvědomil, že je to asi poprvé, kdy vidí šotka, který nenachází slova.

„Ale tys říkal, žeš viděl Velkou lebku,“ trval na svém Překřídlo. „Grallen ji nemohl vidět.“

„Ne. Stejně jako jsem ji nikdy neviděl já. Bylo to... jako by se ta hora roztavila a změnila v něco odporného.“ Poklepal si na čelo. „Kámen v Grallenově přilbě – Hledač cesty – to viděl a já jsem viděl, co viděl Hledač cesty.“

Grallen musel přilbu odložit... nebo ji ztratil někde ve věži. Ale já vím, kde teď je a proč zelená linka vypadá tak divně, jako by se otáčela zpět.“ Přešel k okraji srázu a ukázal, ne k Velké lebce v dálce, ale jižně od ní. „Špička Žamanské věže,“ řekl, „byla z věže smetena a horní část věže s ní. Grallenova přilba – a Hledač cesty – jsou tam, kam dopadly trosky.“

* * *

Když se létající vůz objevil znovu, ranní slunce se opíralo do vrcholků Štítu nebeského konce. Gnómovo vozítko se točilo v divokých vývrtkách, při tom předvádělo sérii krkolomných přemetů a zvrátů – vypadalo jako raněný pták snažící se uniknout dravci. Když se přikodrcalo blíž, Tajn a ostatní na ně zamžourali

proti jasné obloze. Vypadalo to, že od poslední návštěvy vynálezu něco přibýlo. Nahoře z něj vyčnívalo něco, co připomínalo štíhlý stožár.

Nad roklinou, těsně vedle odpočívadla, se létající vůz vyrovnal a jeho klapky se na nosu pohnuly. Vynález visel na zvedající se mlze, zatímco se Bobin vyklonil a zavolal. „Přichystejte zásoby! Vyřešil jsem to!“

„Co tím myslíš, žeš to vyřešil?“ zavolal na něj zpátky Čez. „Já jsem pracoval celej den, abych to vyřešil!“

„Rychle!“ Bobin tahal za ovládací provázky, ignoruje šotka, a zavedl létající vůz ještě blíž ke skalní římse. Stejně jako před tím se konstrukce začala naklánět a srovnávat se kolmo ke stoupajícímu svahu. Jak se přibližovala víc a víc, štíhlá tyč se začala vysouvat z její spodní strany směrem k zemi. Čez a ostatní už dokázali rozeznat, co to je: Bobinův provaz. Ale nějakým způsobem byl pevný a pod úhlem se plazil ke skalnímu převisu.

„Rychle!“ zavolal gnóm. „A nezapomeňte na mošt!“

Čez tančil po okolní trávě, oči zářící vzrušením. „Podívejte se na to! On ten provaz udělal tuhej! Blíží se přímo k nám!“

Bobin pracoval se svými provázky a pokračoval ve vysouvání provazu, dělal všechno, co mohl, aby dostal létající vůz co nejbliž skalní římse.

„Jaks to dokázal?“ zavolal na něj Čez. „To je fakt něco! No tak, pojď blíž. Rozinky a mošt jsou tady, všechno je pěkně svázaný dohromady. Jediný, co musíme udělat, jezaháknoutje na... ajéje!“

Provaz se přiblížil tak na pět stop od okraje srázu, téměř na dosah. A najednou se sklonil a zplihl. Provaz visel z létajícího plavidla, hák na jeho konci se houpal patnáct stop od srázu.

„Och, havárie!“ zaklel gnóm. „Rozpustil se!“

„Rozpustil?“

„Přesně tak. Použil jsem svou poslední vodu, provaz jsem

namočil a pak jsem strávil noc alespoň tisíc stop vysoko a nechával ho zmrznout. Myslel jsem, že to bude fungovat.“

„No, nedělej si starosti,“ zavolal šotek. „Jen vydrž na místě a nehýbej se.“

Čez si pyšně vykračoval a přinesl svoje podávátka – dvacet stop štíhlého kmínku se smyčkami na koncích. Připevnil jednu smyčku k balíku s rozinkami a moštem a začal ho vystrkovat k Bobinovu houpajícímu se háku.

Gnóm to pozoroval přes hranu koše a ve tváři měl ustaraný výraz. „To nebude fungovat,“ řekl. „Nemůžeš vyvažovat takovou váhu tak daleko na páce bez protizávaží.“

Čez se zapřel a snažil se tyč ještě povystrčit. Váha zásob se zdánlivě zvětšovala s každou další stopou, kterou je od sebe odstrčil. „Asi budu potřebovat pomoc,“ připustil. Ostatní se shromáždili za ním a sledovali ho s kombinací pobavení a nevěřícnosti.

„Potřebuješ víc než jen pomoc,“ poradil mu Překřídlo. „Nemáš dost dlouhou tyč.“

„To prostě musí fungovat,“ lapal po dechu šotek a začínal vrávorat, jak se snažil vyvažovat váhu podávátka. „Je to jedinej nápad, kterej mám.“

Z posledních sil Čez přitáhl zásoby pro gnóma zpátky ke srázu. Odnesl tyč dvacet stop doleva a dozadu. Pak zvedl tlustší konec tyče a hodil si ho na rameno.

„Ne!“ vyrazil ze sebe Překřídlo.

„Počkej!“ křičel Tajn.

„Tonemůžešudělat!“ volal Bobin.

Ale šotek to už udělal. Čez balík mocně zvedl, přehodil ho přes okraj skalní římsy a pokusil se ho zaháknout na provaz visící z létajícího vozu. Balík, tyč a šotek zmizeli přes okraj. Jilian vykřikla.

Překřídlo okamžitě vytasil meč, zarazil ho hluboko do trhliny ve skále a vrhl se přes okraj a dolů. Tajn hrouda ho přeskočil, zmizel pod převisem a sešplhal po něm. Trpaslík visel z Překřídlova kotníku a chytil Čezovu volnou ruku zrovna v okamžiku, kdy se šotkovi sesmekly prsty ze skalního výčnělku, kterého se zachytil.

„Mám ho!“ zavolal Tajn. „Vytáhni nás zpátky!“

Překřídlo táhl, ale nic se nestalo. Visel za meč spolu s trpaslíkem, šotkem, tyčí a balíkem zásob nad mlžnou roklí – ale žádná síla jeho svalů takovou váhu nemohla vytáhnout nahoru.

„Myslel jsem, že to já jsem tu šílený,“ zavolal Bobin ze vznášejícího se létajícího vozu.

Na okraji srázu klečela Jilian a oběma rukama držela Překřídlovo předloktí. Jak táhla, její nehty se mu zaryly do kůže. „Pušť mě!“ zakřičel na ni. „Jen to zhoršuješ!“

„Přineste někdo provaz!“ zavolal zespodu Tajn.

„Já mám provaz,“ zmínil se Bobin. „A je mi na dvě věci, teď když roztál.“

Jilian se odplížila od srázu, otočila se, přeběhla k Překřídlovu koni a vrátila se s Truhlíkem a dlouhým kusem lana z jeho sedlových brašen. Hbitýma rukama připevnila provaz k sedlu a druhý konec přinesla ke srázu, kde se naklonila přes okraj a uvázala ho Překřídlovi kolem paže.

Jilian zatáhla koně za ohlávku, ten se zapřel a zatáhl. Nejdřív se objevil Překřídlo, byl odtažený do bezpečí a vzal si cestou meč. Pak byl přes okraj vytažen i Tajn a nakonec šotek. Čeze za jednu ruku pevně držel trpaslík; v druhé měl šotek smyčku tyče.

„Obdivuhodné,“ povzdychl si Bobin, který to všechno sledoval ze vzdálenosti vytyčené přízemním efektem.

Když byly konečně tyč a balík v bezpečí, Tajn povolil sevření na Překřídlově kotníku a šotkově ruce. Trpaslík vstal, oprášil se a

vzal si od Čeze tyč. „Uhni stranou,“ zavrčel.

Trpaslík rozhněvaně obrátil tyč a začal pozvolna vystrkovat její silnější konec se smyčkou přes okraj ke gnómovu houpajícímu se háku.

Čez ho chvíli sledoval a pak zavrtěl hlavou. „To nebude fungovat,“ řekl.

„Proč ne?“ Tajn pokračoval ve vystrkování tyče.

„Protože pak přijdu o své podávátko!“

„A na co ho potřebuješ?“

„No, je na posílání rozinek a moštu Bobinovi v případě, že se k nim nemůže dostat.“

„A když bude mít tu tyč, bude mít i zásoby,“ zabručel trpaslík. „Pro smilování boží!“

„Och,“ Čez ustoupil a uvažoval nad logikou toho argumentu.

„No, to asi jo.“

Tajn používal balík zásob jako protiváhu a vystrčil tyč dost daleko na to, aby její smyčku čistě zachytil do Bobinova háku. Gnóm si rumpálem začal přitahovat provaz a balík se svezl přes okraj římsy a sklouzl dolů. Těžký balík zásob se houpal na konci tyče a nutil létající vůz tančit s ním. Vynález se chvíli držel, pak citlivé klapky zareagovaly na vířící proudy a následně celá věc odletěla přes roklinu, otáčející se a stoupající. Zaslechli jen Bobinův vzdalující se rozčilený hlas.

„A rádo se stalo!“ zavolal Čez, když sledoval, jak vůz, provaz, podávátko a balík s rozinkami mizejí v dálce.

„Alespoň má zásoby,“ podotkla Jilian. „Jsem si jistá, že začínal mít hlad.“

28

Vysoko na chladném svahu hory, kde před sebou skučící větry hnaly stáda prchajících mraků a strhávaly z vrcholků sních, klečel poblíž zamrzlé tůně čaroděj Horostín. Kouzlem ji proměnil v magické zrcadlo a teď ho z něj sledovala zachmuřená tvář.

„Před několika dny jsi byl nedaleko Temného, Poutníku. Spatřil jsi ho?“

„Něco jsem zahlédl,“ odvětil Horostín. „Ta válečnice vytáhla něco zpoza hrudního plátu své zbroje. Něco malého a tmavého, vypadalo to jako amulet.“

„To byl Temný,“ řekla tvář. „Mohl jsi ho tehdy zabít... nebo on tebe.“

Horostín nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Ani jeho, ani moje magie by nefungovaly,“ řekl. „Ne v přítomnosti Lapače kouzel.“

„Takže trpaslík má kámen stále u sebe,“ zamumlal hlas. „Víš, kam ho vede?“

„Vidí stopu Hledače cesty a tím pádem i samotnou cestu ke Grallenově přílbě. Už brzy se může dozvědět, kde leží. Tajn je na východní straně Štítu nebeského konce. Za roklinou je vidět celý Dergoth.“

„Celý Dergoth... a ta žena, Bažina. Temný je s ní. Jsou před vámi, Poutníku. Už na vás čekají.“

„Stane se, co se musí stát,“ zachraptěl Horostín hlasem stejně ledovým jako vánice nad jeho hlavou. „Řekni mi, už někdo zkoumal tu hádanku? Znamení měsíců?“

„Myslíme si, že to znamená válku,“ řekla tvář v ledu. „Válku, jakou Krynn dosud neviděl.“

„Kdy?“

„Brzy. Jak jsi sám viděl, přípravy na ni už začaly.“

„Ale co to znamená, válka měsíců?“

„Měsíců, Poutníku? A co válka bohů? Domníváme se, že znamení předpovídají válku o nadvládu. Někteří tvrdí, že je to zápas bohů o vliv nad třemi měsíci, které vládnou Krynnu... Samozřejmě že se vždy najdou takoví, kteří hlásají poslední bitvu či konec světa. I proto jsou ti v temných pláštích dnes škodolibí, zatímco ti v bílých jsou zticha a plní obav.“ Postava v ledu jakoby pokrčila rameny. „Uvidíme, co z toho vzejde. Většina z nás ale není příliš znepokojena.“

Obraz v ledové tůni vybledl a rozplynul se. Na jejím povrchu se zrcadlilo chladné nebe – a také chladná a zamyšlená tvář čaroděje, který před ní klečel.

„...není příliš znepokojena,“ utrousil, ale jeho slova odnesl vítr. „Příliš znepokojena? Nebylo to přece jen zatmění bílého měsíce, ale i rudého.“

Horostín mávl zářícím koncem hole nad tůňkou a obraz v ní se zase začal měnit. Z předchozích pokusů věděl, že mu neukáže nic z okolí Tajna Hroudy a jeho společníků. Byla to jen magie a jako taková nemohla proniknout do blízkosti Lapače kouzel. Ale vyjeví mu jiné věci, na jiných místech.

V tůňce se ukázala scéna: krajina plná rozpraskaných skal posetá pochodujícími skřety a v pozadí slepá, šklebící se Velká lebka, ohavný pomník síly magie získané z Nuitáru, černého měsíce.

„Chislev!“ vykřikl čaroděj.

Scéna v ledové tůňce se odvíjela dál. Obraz překonal míle terénu a pak se zastavil nad pustým úbočím kopce. Tam stála nehybná figurka – podivně pospojovaná věc, která připomínala koně... anebo přinejmenším řezbářovu představu koně. Očividně to byla dřevěná vyřezávaná figurka s pohyblivými klouby jako dětská hračka. Když se oko ledové tůňky na figurku zaměřilo, vyřezávaná hlava se natočila. Malované oči se podívaly na čaroděje.

„Kdopak jsi?“ zeptal se postavičky Horostín.

„Já jsem Koník,“ řekl mu vyřezávaný kůň. „Co si přeješ?“

„Přilba trpasličího prince Grallena. Víš, kde se nachází?“

„Vím jen to, co si Chislev přeje, abych věděl,“ řekl Koník.

„Vznesl jsem k Chislevovi prosbu a našel tebe. Je to tedy jeho vůle. Koníku, kde je Grallenova přilba?“

Vyřezávaný kůň se otočil zády k čaroději a nejistě se rozhlížel kolem. Najednou jeho klouby ožily a kůň vyrazil těžkopádným krokem, který se zdál být pomalý, ale krajina pod ním ubíhala tak rychle, že pohled na ni byl rozmazaný. Koník pádil a oko tůňky ho následovalo. Kopce zmizely z dohledu a objevily se divoké stepi s nízkou travou a keříky polehlými od prudkého větru. Čaroděj z nehostinného okolí zahlédl jen střípky.

Vyřezávaná figurka zpomalila a zastavila se na vrcholu jiného kopce. „Támhle,“ řekla. „Koník našel, co hledáš.“

Dřevěný kůň se natočil k cíli a oko tůňky se svezlo tam, kam se upíral jeho pohled. U paty kopce leželo napadané kamení. Tu a tam se mezi menšími válely velké balvany, rozhozené na čtvrt míle po nevlídné pustině. Jen tu a tam se na kamenech objevil náznak, že byly kdysi součástí nějaké stavby – hranatý roh nebo hladký úlomek klínovitého tvaru.

Koníkův pohled se zaměřil na jedno místo a oko tůňky ho

následovalo. Mezi všemi balvany vyčníval jeden, trochu nakloněný, jeho spodní část pohřbená pod pískem a šterkem. Musel být kdysi částí opevněné stavby, ale dnes z ní zbyly jen sutiny.

Od zasypané základny kamene se nahoru táhla široká puklina a Koníkovy oči po ní přejely. V přítmí stínu, který vrhal okraj praskliny, se něco na okamžik zatřpytilo.

„Přilba je tam,“ řekl Koník. „Chislev ví, kde všechno je. Chislev je všude, kde jsou oči, které vidí.“ Vyřezávaná dřevěná hlava se pomalu otočila doprava a obraz krajiny v tůňce se posunul s jeho pohledem: na místo, kde byla zem rozrušená; hluboký chladný močál, za kterým se zvedaly hory. Jen pár mil odsud se nad strmou stěnou velkého útesu a hlubokou roklí, v níž se držely chuchvalce mlhy, tyčila hradba obřích vrcholků do výšky několika set stop. A právě na vrcholu útesu, na úzké římse, byla obrovská, zavřená brána.

Severní brána podzemní říše Thorbardinu, stále neporušená, ačkoli přístupové cesty k ní byly po staletí odříznuty.

Obraz nečekaně zmizel a opět se objevila vyřezávaná hlava Koníka. „Koník ti ukázal, co jsi chtěl vidět.“ řekla figurka.

Horostín mávl holí nad tůňkou a opět se změnila v obyčejný led. Postavil se, vítr se mu opíral do pláště bizoní kožešiny a tahal za lemy blednoucího rudého pláště.

U obzoru se pod nohama pochodující armády zvedala oblaka prachu. Horostín ji sledoval, ponořen hluboko v myšlenkách. Někde tam musel být Kaliban, nějakým způsobem spojený se ženou, která vedla armádu skřetů.

Kaliban, mág odpadlík, původně vyznavač černého pláště, kterého se Horostín a další dva před lety snažili dopadnout... Kaliban, který si vybral boj, než aby přijal zákony mágů v pláštích... Kaliban, jehož magie zabila dva ze tří, než sám zemřel.

Když na ty události vzpomínal, byly Horostínovy oči chladné a zachmuřené jako zimní bouře. Kaliban sice zemřel, ale ne Horostínovou rukou. Raději se zabil sám, než aby připustil porážku. A Horostín viděl, jak se to stalo. Mág v černém plášti si vlastníma rukama vyrval srdce z těla.

I na tu dálku na sobě cítil pohled cizích očí. Věděl, že byl spatřen. Kalibanova magie žila a zrovna něco prováděla.

Čaroděj na Štítu nebeského konce pozvedl oči k nebesům. „Vyslyš mě, Gileane, bráno duší,“ zvolal hlasem, který připomínal horský vítr. „Vyslyš mě, Sirione, vládce ohně. Vyslyš mě, Chislevo, jehož vyřezávaná stvoření všechno vidi. Strome světa Zivilyne a Sinar, v jejímž světle se koupou ti, kteří žijí v lesích, vyslyšte mě. Všichni, kteří hledáte rovnováhu ve světě a toužíte po pořádku tam, kde vládne chaos. Ještě dvě věci žádám v tomto životě: spatřit smrt toho, který již zemřel... ale nejdřív chci vidět to, co uzří Tajn Hrouda, až pozvedne Lapač kouzel a Hledač cesty a pohlédne vstříc Thorbardinu.“

Čaroděj se s povzdechem zadíval tam, kde se vznášel zvířený prach. Věděl, co Kolanda Bažina vytáhla zpoza hrudního plátu – o čem si původně myslel, že je amulet. Bylo to to, co zůstalo z Kalibana. Čarodějovo srdce.

V tu chvíli na sobě Poutník ucítil cizí pohled a vnímal v dálce se soustřeďující magii. Zaměřil myšlenky na místo, které mu předtím ukázal dřevěný Koník, a vyslovil slova teleportačního kouzla.

Kolem něj na svahu hory zavyl vítr. A pak tam byl už jen vítr.

* * *

Na posledních čtyřech mílích, kde byla hrozivá Velká lebka již zcela viditelná, rozestavila Kolanda Bažina skřety do tří širokých

linií. Jednotky šly za sebou a pátraly po stopách kohokoli, kdo mohl po pláních nedávno projít, zatímco ona čekala na hlášení. Za pár hodin skřeti pročesali několik čtverečních mil, ale bez úspěchu. Bylo zřejmé, že tudy nikdo poslední dobou necestoval.

Kolanda se zamyšleně podívala do míst, odkud přišla. Směrem na západ se vysoko do oblak vypínal Štít nebeského konce. Na jihu zase byla vidět, sotva z té vzdálenosti viditelná, pevná skalní stěna Thorbardinu a velká Severní brána. Ale v porovnání se skalním útesem neskutečných rozměrů, do něhož byla zasazená, se zdála drobná. Severní brána byla téměř nepoužívaná – a to i trpaslíky, kteří žili za ní – zejména proto, že bylo skoro nemožné se k ní zvenku dostat.

Její oči, zastíněné strašlivou rohatou maskou, která tvořila hledí její přilbice, zůstaly na chvíli upřeny na Severní bránu. Pak se její pohled stočil dolů, těkal ze strany na stranu a hledal to, o čem věděla, že tam je, ale nikdy předtím to neviděla. To, na čem byla založena její kariéra ve službách velmistřů, to, co jí zaručí moc, po které tolik prahla, až začnou velmistři uskutečňovat své plány. Byl to tajný vchod do Thorbardinu.

Vláda nad Thorbardinem bude patřit Kolandě Bažině – pokud zůstane v oblibě velmistra Neraky. Bude vládnout poraženému a okupovanému Thorbardinu a bude si jako první moci vzít podíl z válečné kořisti.

Kolanda tajný vchod neviděla. Nikdo ho nemohl vidět, alespoň doteď. Ale byl tam a ona k němu znala cestu. Právě tato informace jí vynesla dočasnou hodnotu Velitele.

Přála si, aby ztracenou bránu mohla vidět už nyní. Bylo by to tak uspokojivé vidět cestu, po níž povede vojska, která dobudou království západních trpaslíků na Ansalonu.

Je tam, pomyslela si a stále si horu prohlížela. Někde tam... a nikdo uvnitř o ní neví.

Jenže existoval někdo, kdo pro její plány představoval nebezpečí: a měl prostředky i vůli je zhatit. Musí být zničen. Ale kde je? Tady ještě ne, tím si byla jistá. Nejspíš někde támhle, obrátila se k horám, a přichází sem. Ale kudy přesně? Pláně kolem byly nekonečné, bez výraznějších rysů, snad s výjimkou padlé pevnosti Žaman... nyní Velké lebky. A on půjde k Velké lebce, ne? Kde jinde by našel to, co hledá?

Oči stíněné ohyzdnou maskou se toulaly po Štítu nebeského konce. Tam nahoře? Kde?

Nastal čas zeptat se Kalibana. Odvrátila se a rozhlížela se po jednom z půlskřetích maršálů. Žádný nebyl poblíž a v doslechu byli jen skřeti, kteří byli tupí jak poleno – tucet slizkých bahenních skřetů dobrých jen na nošení zásob a kopí a na procesání bojiště po bitvě a zabíjení raněných. Za nimi ale dřepěl párek zlobrů, dva ze čtyř, kteří přišli z jihu s její armádou. Druzí dva zlobři byli už aspoň týden nezvěstní. Došla ke zlobrům a ukázala prstem na toho bližšího. „Ty, obejdi maršály a vyříd' jim, aby se tu shromáždili. Dostanou rozkazy.“

Obrovský tvor na ni zíral krutýma, blízko sebe posazenýma očima – očima, které byly nad úrovní Kolandiny hlavy i přesto, že zlobr seděl na patách. Zívl si tak, že mu byly vidět všechny žluté zuby, a s nezájmem odvrátil zrak.

Kolanda zvedla hledí, přistoupila ke zlobrovi a vyštěkla: „Slyšel jsi mě? Udělej, co říkám!“

Zlobři se na sebe pobaveně zakřenili a ten, na kterého mluvila, si odplívl. „Nemám náladu,“ zabručel. „Udělej si to sama.“

Kolanda Bažina vztekle vytasila meč a pleskla zlobra naplocho přes tvář. „Splň můj rozkaz!“ zasyčela.

Z obrovské, šklebící se tváře zmizel přihlouplý úsměv. Zlobr vstal a třel si bolavé místo rukou, která měla napříč osmnáct palců. Tyčil se nad ženou jako hora. „Titěrnej človíček,“ zaburácel. „To

přehnala. Možná tě zašlápnu, tady, kde stojíš.“

Kolanda si sáhla ke krku a zpoza leštěného hrudního plátu vytáhla kožený řemínek. Na jeho konci se houpalo cosi černého, co tvarem připomínalo vyschlou, scvrklou hrušku. „Kalibane,“ řekla.

Z té seschlé věci vyrazila vlna tepla a vzduch kolem prskal a praštěl hromadící se energií. Zlobra udeřila vlna ohně přímo do hrudi. Obrovského tvora to odhodilo dvanáct yardů dozadu. Převalil se, překulil a pak zůstal ležet jak široký, tak dlouhý. Z hrudi se mu linul hustý dým a k nebi hleděly mrtvé, nevidoucí oči.

Kolanda vrátila černou věc zpátky do záňadří a ukázala na druhého zlobra. „Slyšel jsi rozkaz,“ prskla na něj. „Proveď ho.“

Druhá nestvůra se se zabručáním vycházejícím hluboko z hrudi postavila na nohy a probodla ženu pohledem. Zastavila nad tělem svého druhu, ze kterého se ještě kouřilo, a znovu se na Kolandu vražedně zadívala. Pak se otočila a odešla splnit úkol. Když zlobr odešel, pokynula Kolanda několika bahenním skřetům. „Přiveďte otroky,“ rozkázala. „Ať tu postaví můj stan.“

Když byla opět sama, vytáhla černou věc zase zpoza hrudního plátu, pod nímž se jí zatím začalo rozlévat hněvivé horko. Pozvedla ji před sebe a s odporem si ji prohlížela.

„Proč mě vzbudila?“ zeptala se věc, její hlas jen suchý a chraplavý šepot. „Potřebuje mě, aby ukáznila zlobry?“

„Nemusel jsi ho zabít,“ řekla vyčítavě Kolanda. „Ještě mohl být užitečný.“

„Ona mě kritizuje,“ zašeptalo to. „Co vlastně chce?“

„Potřebuju, abys mi řekl, kde je má kořist,“ řekla.

„Och? Přece jen mě potřebuje? Che ché!“ Prastarý, vyschlý hlas zněl jako šeptaný chechot. „Ona potřebuje Kalibana, ó ano. Dobrá, Kaliban je vzhůru. Ale ona zná mou cenu.“

Kolanda se otrásla odporem, padla na kolena a držela zvrásněnou věc těsně před obličejem. Sklonila hlavu a začala odříkávat, „Kaliban žije věčně. Kalibanova moc sahá za hranice smrti. Kaliban už nikdy znovu nezemře. Kaliban mi nabídl pomoc...“ její hlas se vytratil v zadušeném šepotu.

„Che ché!“ zachraptěla temná věc. „Musí to říct celé.“

„Kaliban mi nabídl pomoc,“ pokračovala, „a já ji přijala. Zpečetila jsem naši dohodu krví vlastního bratra, a tak jsem odevzdala svou duši Kalibanovi.“

V jejích uších zvonil radostný řehot. „Velmi dobře. Pamatuje si to správně... tak, jak musí. A teď, o co mě žádá?“

„Nevidím svou kořist, Kalibane,“ řekla Kolanda. „Najdi ji pro mě a ukaž mi, kde jsou.“

„Chce vědět, kde jsou,“ vydechl hlas. „Polib mě, Kolando.“

Třesoucí se odporem si přiložila věc k ústům a políbila ji. Pak si ji pozvedla k čelu a zadívala se ke Štítu nebeského konce. A spatřila je – trpaslíka i jeho společníky – na míle daleko, a přece jako by byli několik stop od ní. Kalibanova magie vzdálenou scénu zvětšila a Kolanda je přepočítala. Párek trpaslíků, muž a žena; vytáhlý, vousatý muž oděný jako zálesák nebo barbar; kůň s nákladem na hřbetě; šotek. Ale na šotkovi bylo něco podivného, jako by vedle něj krácel ještě někdo další, ale nikoho tam neviděla. Scházeli po úzké, příkře se svažující stezce k rokli, která je dělila od plání. Přímo před nimi se klenul oblouk kamenného mostu.

„Jsou blízko ztracené brány,“ zašeptala. „Ale nejsou všichni. Kde je čaroděj?“

Kolanda zvedla oči a spatřila ho. Vysoko na svahu Štítu nebeského konce stál osamělý čaroděj z řádu rudých plášťů.

Cítila, jak se Kalibanovo srdce rozpálilo.

„Horostín!“ zaskřehotal skřípavý hlas. Vzduch kolem syčel, to se začala hromadit magie, která se měla brzy uvolnit. Postava na

hoře pozvedla hůl a zmizela.

Kolanda Bažina zmateně odtáhla zvrásněnou věc od čela a zírala na ni. „Co se stalo?“ zeptala se. „Proč jsi byl tak... och. Aha, myslím, že chápu. On byl jedním z nich, že ano? Jedním z těch, kteří tě zabili?“

Seschlý hlas už se radostně nechichotal. Teď šepot vydechoval smrtící nenávist. „Ona mě teď musí držet nahoře. Já ho zase najdu. Zabiju ho.“

Kolanda rychle svěřila ruku s Kalibanem k zemi. Zastrčila ho za hrudní plát a usmála se, krutý úsměv ve tváři, která měla být krásná. „Nic ti nedlužím, čaroději,“ řekla. „Naše účty jsou vyrovnané. A teď jdi spát.“

Kaliban sebou mezi jejími prsy chvíli cukal, pak se uklidnil. Znovu se otřásla odporem. Před lety uzavřela Kolanda dohodu s vyschlým srdcem starého odpadlíka, kterého čarodějové z různých řádů našli a zničili. Kaliban byl z řádu černých plášťů, ale postavil sám sebe nad zákony řádu a zaplatil za to. Ale Kaliban byl také mág, který si v okamžiku smrti vytrhl vlastníma rukama srdce a přenesl do něj svého ducha.

To byl Kaliban a tohle byla jejich smlouva.

Dokud Kolanda žila, bude věc, která vlastnila její duši, opatrovat a používat.

Skřeti přivedli otroky, aby postavili Kolandin stan. Většinou to byli trpaslíci z kopců a pár dalších tvorů – několik ubohých Agharů, jeden elf, zbitý a zmrzačený k nepoznání, a pár lidí. Kolanda Bažina sledovala jejich práci a nakrčila nos. Bylo jich tak strašně málo. Ale oni přibudou. Jednoho dne bude mít tolik otroků, kolik si jen bude přát, a bude je moci používat, jak se jí zlíbí.

To bylo něco, co se naučila od Kalibana, anebo to možná vždycky věděla. Tvorové mají cenu, jen když je někdo vlastní.

Znovu si prohlížela otroky. Jeden z nich, zmrzačený elf, se opíral o vůz se zásobami a díval se na ni. Obě nohy měl nepoužitelné s přetnutými šlachami, ale přesto se snažil stát vzpřímeně a sledoval ji pohledem, který neprozrazoval emoce. Hlídači se ho snažili zlomit, bičovali ho do krve, ale on si jich nevšímal. Měla bych ho zabít, pomyslela si. Ale tohle byl ten, který přepadl oddíl jejích zvěďů – stál ji polovinu stráže – a proto chtěla, aby žil a trpěl.

Mezi elfovými ranami byly i čerstvé. Měl domlácenou tvář a chybělo mu ucho. Podle toho, jak to vypadalo, mu ho někdo ukousl.

Kolanda se rozhlédla a zavolala si Toga, jednoho z půlskřetů. „Ten elf byl zase zbitý,“ řekla vyčítavě a ukázala na otroka. „Chci ho živého.“

„Snažil se utýct,“ vymlouval se Tog. „Chtěl se odplazit po kolenou a po rukách. A jednoho hlídače mázl po hlavě šutrem, až má novej účes.“

„Dobrá,“ řekla. „Ale dávej pozor, aby nezemřel. Ještě nejsem připravená ho propustit.“

Když půlskřet odešel, vyndala Kolanda opět čarodějovo svraštělé srdce a řekla, „Kalibane.“

Okamžitě se probudil.

„Můžeš mi ukázat, kde se teď nachází čaroděj,“ rozkázala. „Ale potom budeme dělat věci po mém a bez rituálního plazení, rozumíš? Nezapomeň, že jsem to jediné, co tě drží naživu.“

„Je drzá,“ zašeptala věc. „Ale prozatím souhlasím. Prozatím.“ Přiložila si staré srdce k čelu a zadívala se do dálky.

Později, když otroci postavili její stan, si Kolanda Bažina zase zavolala Toga. „Ať to zase složí,“ řekla. „A shromáždí jednotky. Vyrážíme.“

29

Kamenný most klenoucí se nad nejužším místem rokle, která oddělovala pláň Dergothu od úpatí Štítu nebeského konce, byl starý. Ne opravdu prastarý jako například Gargathův chrám nebo stavby jako Pax Sarkas a ruiny Zamanu, ale byl starý. Očividně byl postaven až po Pohromě, protože před ní mezi horami a Dergothskými pláněmi žádná rokle nebyla.

A očividně ho postavili trpaslíci. Vysoko se klenoucí mostní oblouk, celý z kamene – z obrovských žulových, pečlivě opracovaných kvádrů – se v nejvyšším bodě tyčil přes sto stop vysoko, jak spojoval dva břehy přibližně tři sta yardů široké propasti. Byl přesně devět stop široký, stejně jako tunely pro vozíky v Thorbardinu.

Jak se ke stavbě přibližovali, Překřídlo ji pozorně studoval. „Doufám, že víš, co děláš,“ řekl Tajnovi. „Jakmile se dostaneme na druhou stranu rokle, budeme se od Thorbardinu vzdalovat, ne se k němu přibližovat. A někde na druhé straně je spousta hodně nepříjemnejch skřetů.“

„Aspoň vím, kde je Hledač cesty,“ poznamenal trpaslík. „Je hned na kraji plání na svahu kopce. Sotva tři míle odsud.“

„Až ho budeš mít, zavede tě zpátky do Thorbardinu,“ doplnil Překřídlo. „To pak bude mezi námi a trpasličí říší most. Nenapadá mě lepší místo, kde by si na nás skřeti mohli počíhat.“

„A to je přesně důvod, proč, až se dostaneme na druhou stranu mostu, půjdu dál sám,“ řekl Tajn. „Vy můžete počkat u něj a zajistit, že se budeme mít kudy vrátit.“

„Já nic takového neudělám, Tajne Hroudě,“ postavila si hlavu Jilian. „Jestli půjdeš, jdu s tebou.“

„Já nemám moc na vybranou,“ poznamenal Čestál Podkeřník. „Jdu s tebou, Tajne. Aspoň do doby, než vymyslím, co se Zápem.“

„Nechám Lapač kouzel tady,“ řekl trpaslík. „Překřídlo mi ho pohlídá. Tak tu budeš moci zůstat taky, Čezi. Myslím, že bys mohl Překřídlovi krýt záda, kdyby musel bránit most. Viděl jsem, jak tu svou prakovku používáš.“

„Jo, jsem s ní dost dobrej, co?“

„To jsem právě teď řekl, ne?“

„Ne, řek jsi, žeš viděl, jak ji používám.“

„Ano, jsi s ní moc dobrý, tak zůstaň tady.“

„No, stejně nemám moc na vybranou, jestli tu zůstane Lapač kouzel. Ledaže... hádám, že bys nechtěl, abych ti Lapač kouzel pohlídal já, než se vrátíš, vid’? To bych mohl –“

„Nééé!“ zděsilo se něco, co vlastně ani nemělo hlas.

„Aha, no dobře,“ šotkovi probleskla hlavou vzpomínka. „Nechci, abych to zas musel poslouchat. Mohl bych tu nechat vak, ale v čem bych pak měl kamínky do prakovky?“

„Zůstaň!“ zavrčel Tajn. „A vy ostatní taky. Víím, kam jdu, a dostanu se tam rychleji, když půjdu sám.“

Ale Překřídlo trpaslíka ignoroval. V rychlosti sundal z koně všechny náklad, kromě sedla a výzbroje. Nasedl, připnul si štít k levému předloktí, aby mu při jízdě nepřekážel, upravil si meč a podíval se dolů na zamračeného trpaslíka. „Pokud jde o to rychle se přesouvat z místa na místo, tak ty seš v tuhle chvíli naše nejhorší volba. Takže je to na mně. Kde je ten kopec?“

Tajn ho probodával pohledem. „Jak mám vědět, že se vrátíš?“

„A jak jsi věděl, že by ses vrátil ty?“ naježil se muž. „Chceš, abych ti pomoh, nebo ne?“

„Nikdy jsem tě o pomoc nežádal,“ zabručel Tajn. „To Jilian.“

Překřídlo se sklonil na úroveň trpaslíkova jedovatého pohledu, aby mu oplatil stejnou mincí. „Myslím, že bys dokázal do bělá rozpálit minotaura, trpaslíku, ale nemyslím si, že seš hloupej. Řekni mi, kde najdu tu tvou přilbu, nebo ji pojedu hledat naslepo.“

Jilian zatahala Tajna za rukáv kabátu z černé kožešiny. „Pověz mu to, Tajne. Přiveze ji zpátky.“

„A jak víš, že...?“ Tajn se rozhlédl a zhluboka vydechl. „No dobře, asi máš pravdu. Já jen, že lidem se dá těžko věřit.“

„No?“ pobídl Překřídlo trpaslíka.

„Za mostem je členitý svah a dolů po něm vede asi půl míle kamenitá stezka, která se vine mezi skalami. Je docela zřetelná... nebo aspoň bývala, když jsem ji... tedy když ji viděl Grallen. Až se dostaneš ze skalního města, uvidíš před sebou několik nízkých kopců a hned za prvním je rozcestí. Jeď vlevo. Pravá cesta vede do močálu.“ Odmlčel se a Překřídlo přikývl.

„Až mineš první kopec, uvidíš zhruba o míli dál jiné dva – vršky, které vypadají jeden jako druhý, oddělené malým údolím, a za nimi už jsou pláně. Grallenova přilba s Hledačem cesty je na kopci vpravo. Je na jeho úpatí, na straně, která je obrácená k Velké lebce. Je tam v sutinách, takže to tam budeš muset prohledat.“

„Co když je zahrabaná nebo tak?“

„Není zahrabaná. Aleje na tmavém místě v takovém nahnutém otvoru – vypadá jako štěrbin. Trochu zubatá. A z místa, kde leží, není vidět Thorbardin.“

„Jak to víš?“ zeptal se Překřídlo.

Tajn pokrčil rameny. „Protože ho chce vidět, ale nemůže. Já nevím. Irda řekla, že ty dva drahokamy byly stvořeny bohy a že je tu nějaký bůh zapomněl nebo odložil. Možná mají starost o to, co

ten bůh vlastně chtěl.“

„A o kterýho boha jde?“ zeptal se Překřídlo a zamračil se. „Za předpokladu, že bohové vůbec existují. Nejsem si jistý, jestli tomu věřím.“

„Taky nevím, jestli tomu věřím,“ přiznal se trpaslík. „Ale Irda ano. A Reorx je nejvyšší z bohů... jestli nějakí jsou.“

„Reorx?“ zasmál Překřídlo. „A co třeba Gilean? A Paladin a Kiri-Jolith? Reorx není o nic výš než ostatní!“

„Kdo?“

„Gilean.“

Trpaslík přikývl. „Ten ujde, myslím. Ale Reorx je větší než ti další dva, které jsi jmenoval. Nikdy jsem o nich neslyšel.“

„Tys nikdy neslyšel o Paladinovi? Ten je nejvyšší z –“

„On myslí Thaka a Kija,“ vložil se do debaty Čez s úsměvem od ucha k uchu. „Hodně lidí jim říká Paladin a Kiri-Jolit.“

Oba se podívali na šotka. Tajn se zamračil a utrhl se na něj. „Čemu se tak usmíváš?“

„Ale, jen si říkám, že vy dva tvrdíte, že nevěříte, že bohové existují, ale máte úplně jasno, kterej z nich je nejvyšší.“

„A jak to, že o tom tolik víš?“

„Hodně poslouchám.“

„Stejně jsou to jen pověry,“ odfrkl si Překřídlo a narovnal se v sedle. Přeměřil si očima most před sebou a přitáhl otěže.

„Vrátím se,“ řekl. „Jen udrzte most, jestli se objeví nějaký potíže.“

Pobídl koně patami a doklusal k patě mostu. Tam se kůň vzepjal a snažil se ho shodit. Překřídlo se držel, klel, ale nakonec koně zvládl.

„Možná se bojí na most vstoupit,“ navrhl Tajn.

„Truhlík se nikdy žádnýho mostu nebál!“ zavolal Překřídlo. „Ani skřeta! Má prostě moc energie, protože mu schází pořádná

akce.“

„Truhlík? Tak se jmenuje? Truhlík? Proč Truhlík? Já bych proti takovému jménu protestoval.“

„On proti němu nic nenamítal. A kromě toho, když se mu do cesty připlete skřet, tak je po jednom kopanci zralej na uložení do truhlíku. Truhlík prostě nemá rád skřety,“ dovysvětlil Překřídlo a trhl otěžemi. Kůň se otočil, zabořil kopyta do hlíny a tryskem vběhl na most. Za vzdalujícím se Překřídlem bylo slyšet: „Zatraceně, zpomal!“

Upalující Truhlík byl během okamžiku nahoře a zmizel z dohledu. V rokli se odrážel jen slábnoucí klapot kopyt, který za chvíli utichl.

„No, most pořád ještě stojí,“ prohlásil Čestal Podkeřník. „Nejspíš můžeme bezpečně přejít.“

„Jistě že je to bezpečné,“ zavrčel Tajn. „Postavili ho přece trpaslíci.“ Hodil si na záda vak a vydal se přes most. Ostatní ho následovali.

„Když může gnóm létat,“ mumlal si šotek, „tak by se i trpaslík mohl jednou za čas přepočítat, třeba v počtu kamenů a takovejch drobnostech.“

* * *

Když Překřídlo konečně přinutil splašeného koně k poslušnosti, měli za sebou už téměř celý sestup po skalnatém svahu a před nimi se otevírala volná krajina. Držel Truhlíka v mírném poklusu a zkoumal okolní terén. Vpředu leželo několik nízkých kopečků vzdálených zhruba půl míle, přesně jak Tajn říkal. Překřídlo povolil otěže a zamířil si to k nim, přitom se rozhlížel po nějaké cestě nebo pěšině.

Nejdřív žádnou neviděl, až na jednom místě narazil na

vyschlou louži a v ní našel stopy. Byly už dost staré, ale pořád poměrně čitelné – jeli tudy nejméně tři koně a podle od sebe nepříliš vzdálených otisků velkých nohou i jeden trpaslík. Stopy mizely těsně před kopcem, ale Překřídlo zahnul doleva, několikrát je objel a ostražitě zkoumal zvlněnou krajinu. Občas zvedl štít do úrovně očí a mžoural přes jeho okraj. Byl to starý trik, jímž se dalo rozpoznat něco, co se hýbalo v dálce a co by jinak mohlo splynout s pohybem tetelícího se vzduchu těsně nad zemí. Prozatím nic nezahlédl, ale vánek s sebou nesl pach skřetů. Překřídlo věděl, že tu někde jsou.

Stejně jako pozoroval krajinu kolem, sledoval i uši svého koně. Zvíře taky cítilo skřety a bylo ostražitě. Natačelo uši na různé strany a Překřídlo se pak díval právě tím směrem.

Kopec to byl docela hladký, a když ho Překřídlo objel, uviděl další dva, přesně jak trpaslík popisoval. Ležely necelou míli od něj a lemovaly je mělké roklinky a strouhy.

Truhlík natočil uši trochu doleva a otrásl se, až se mu zavlnila hříva. Překřídlo přitáhl štít k očím. Asi sto yardů před nimi, nalevo od cesty, se na okraji nevelkého vyschlého řečiště něco hýbalo. Vypadalo to, jako když se ve větru chvěje větvička, až na to, že větvičky se chvějí rytmicky a tohle se pohybovalo jinak. Objevilo se to, pak to zmizelo pod okrajem řečiště a pak vykouklo o několik yardů dál. A blížilo se to k cestě.

Takže na mě čekají, usoudil. Ale kolik?

Překřídlo odvedl Truhlíka kousek doleva a pak ho nechal jít podle jeho instinktu. Truhlík sice neměl výcvik válečných koní – jednou, před lety, člověk viděl pravé válečné koně ve zbroji, jeli na nich Solamnijsí rytíři, tiší muži, kteří přišli před mnoha lety ze Solamnie při pátrání po uprchlíkovi – ale ujeli už spolu nějakou tu míli a nejednou se jim podařilo dostat se z průšvihů.

S uzdou povolenou a pachem skřetů v nozdrách a po

Překřídlově pobídnutí doleva Truhlík převzal velení a vydal se pomalým krokem na podezřelé místo. Překřídlo mu seskočil ze hřbetu a v podřepu se přískoky vpřed snažil k prohlubni dostat zprava. Truhlík za nim pronikavě zaržál a tryskem se hnal ostře vlevo. Padesát yardů... sto yardů... pak se otočil a zamířil si to přímo k okrají řečiště.

V mělké roklince se čtyři skřeti zastavili, zmatení, že zvuky kopyt najednou přicházejí z jiného směru. Jeden začal vykukovat, ale druhý po něm skočil. „Nevylízej,“ zavrčel. „Uvidí tě. Poslouchej!“

„Oni utíkaj,“ řekl třetí a ukázal směr, ze kterého přicházel klapot kopyt. „Tam.“

Obrátili se, aby se vydali za koněm, když v tom se za jejich zády ozvalo zavytí, při kterém jim ztuhla krev v žilách. Skřet na konci neměl šanci se ani ohlédnout. Zády mu projel Překřídlovův meč, rozsekl ho od ramene až po pás a vystříkla tmavá krev. Druhý se otočil a snažil se pozvednout kuši, ale Překřídlo mu ji prostě vyrazil z ruky. Skřet stačil ještě sáhnout pro meč a s obtížemi odrazit při zemi vedený sek, který mu mířil na nohy. Kov zazvonil o kov.

Třetí skřet už měl meč v ruce, ale čtvrtý ho zarazil. „Zpátky,“ sykl. „Ustup a použij šipky.“

Oba couvli pár kroků dozadu a zasadili šipky do kuší. První šipka se odrazila od Překřídlova štítu. Druhá se zabodla do zad skřeta právě nabodnutého na špici meče. Poslední dva skřeti znovu nabíjeli kuše, ale najednou vytřeštili oči, jak se na ně zezadu hnal zvuk, který připomínal hromobití. Jeden se otočil, zařval a odrazil se od druhého, když se na něj snesla kopyta koně jménem Truhlík, který neměl vůbec rád skřety. Druhý skřet se ještě pořád snažil zvednout na nohy, když si Truhlík přešlápl a kopl. Rozdrcený jako želva v krunýři přeletěl skřet Překřídlovi nad

hlavou a odrazil se od břehu strouhy.

„To nebylo špatný,“ oddechoval Překřídlo a natahoval se po opratích rozdivočelého, rozjařeného koně. „Jedem. Začíná to tu smrdět.“

Vyšplhal se do sedla. Truhlík přeskočil řečiště a zamířil si to ke kopci po pravé straně. Překřídlo si cestou lámal hlavu, kde je zbytek skřetů. Věděl, že jich je tu přinejmenším dalších sto a pravděpodobně s nimi budou zlobři – stejně jako žena v šeredné masce, která zakrývala tvář, jež měla být krásná.

Na vrcholku kopce stála jasně zelená socha čaroděje v životní velikosti, obě ruce natažené před sebe, v jedné nehybnou čarodějnickou hůl. Překřídlo zamrkal a rozjel se k ní. Už z úpatí poznal Horostína Poutníka... i když teď byl zářivě zelený a nehýbal se.

Zálesák docválal až k čaroději a zkoumavě si ho prohlížel. Dokonce i šaty a vlasy měl jasně zelené. Muž se vyklonil ze sedla a zeptal se: „Co se stalo?“

„Vem... to,“ procedil čaroděj mezi zuby.

„Vem co?“ Znovu přejel pohledem po mágovi a všiml si, že má jednu ruku sevřenou v pěst. Překřídlo ji násilím rozevřel. V čarodějově ruce byl krystal, dvojče Lapače kouzel, až na barvu. Lapač kouzel byl červený, Hledač cesty zelený.

Překřídlo vzal kámen do ruky a zelená z čaroděje vymizela.

Horostín se sesul k zemi a celý se chvěl. „Já – já jsem se ho neměl dotýkat,“ sípal. „Měl jsem to tušit. Lapač váže magii, obrací ji proti ní samotné. Hledač ji zmrazí, zastaví ji v čase. Tak ovládal Gargath Šedokam.“

Překřídlo si krystalem pohazoval z ruky do ruky. „Moc pěkný,“ řekl. „Tak jo, čekají na nás u mostu. Udržíš se na koni?“

„Nedostaneme se tam,“ odpověděl čaroděj a stále se třásl. „Skřeti... jsou za tebou a míří k mostu. Viděl jsem je odsud. S

Hledačem cesty jsem se nemohl hýbat, ale viděl jsem... všechno. Trpaslík měl pravdu. Thorbardin je v ohrožení. Tady.“

Horostín se postavil na nohy a zvedl něco, čeho si do té doby Překřídlo nevšiml – starou trpasličí přilbu, ne moc zdobenou, ale budila dojem poctivé práce. Byla z leštěného kovu, s rohy, a nahoře se sbíhala do špičky. Zezadu měla kovovou sítku a zepředu vytepaný chránič nosu. Nad ním byl úchyt. „Ten kámen patří sem,“ řekl Horostín. „Vrať ho prosím zpátky na místo.“

Překřídlo vzal přilbu a s údivem si ji prohlížel. Grallenova přilba. Nebylo o tom pochyb. Dávný trpasličí princ tudy kdysi prošel. Bojoval uvnitř Žamanské pevnosti a jen jeho přilba zůstala, aby o tom mohla vyprávět. To ona volala Tajna Hroudu v jeho snech.

Překřídlo pečlivě zasadil Hledač cesty do lůžka na přilbě. Opatrnými pohyby hrubých, ale šikovných prstů zatlačil kovové hroty, které kámen držely na místě, zpátky a na chvíli měl nutkání si přilbu nasadit. Padla by mu a možná by mu i něco vyjevila... ale nakonec si to rozmyslel. Patří Tajnovi, aby s ní naložil, jak bude muset, řekl si. Jestli si tady od čaroděje můžu odnést nějaké ponaučení, pak je to nezahrávat si s věcmi, kterým nerozumím.

Překřídlo přivázal starou přilbu řemeny, vyšvihl se do sedla a podal Horostínovi ruku. „Nasedni,“ řekl. „Kůň nás unese oba. Musíme se dostat zpátky k mostu.“

30

Jelikož byla armáda skřetů tak široce rozprostřená po Dergothských pláních, rozdělená ve třech velkých skupinách míle od sebe, Kolanda Bažina se rozhodla vyrazit proti skupince na mostě sama. Ačkoli tam mohl být čaroděj, obránců byla stále jen hrstka. Nařídila Togovi, aby sehnal hlavní sílu z centrální planiny a čekal na její signál.

Takže když se Překřídlo dostal od skalního města ke kopcům s rozcestím, zvědové ho viděli na míli daleko. A okamžitě o tom podali zprávy.

„Strouhy tam jsou obsazený, jak jsi nařídila,“ ohlásil běžec. „Dostanou ho.“

„Skupiny po čtyřech?“

„Podle rozkazu,“ potvrdil běžec. „Neprojde. Je to jen jeden člověk... dostanou ho.“

Ale o chvíli později se jezdec objevil zase, o kus dál za strouhami a mířil ke vzdálené dvojici vrcholků. Kolanda zaklela, zastavila četou a vytáhla Kalibana zpoza hrudního plátu. „Kalibane!“ rozkázala. „Dej mi zrak, hned!“ a beze všech ceremonií si seschlé srdce přiložila k čelu.

„Je drzá,“ řekl šeptající hlas. „To si žádá zvláštní zacházení, až... ach?“ hlas se změnil v zasyčení. „Horostín!“

„Dívej se pro mě!“ přikázala Kolanda. „Ten muž na koni, co

dělá?“

Její pohled se ustálil na jezdci v dálce, který se prudce nakláněl v sedle, aby vyjel na kopec, pak se pohled přesunul k jeho vrcholku a Kolanda ztuhla. Stál tam nehybný čaroděj, ruce napřažené před sebou a zářil zeleným světlem, které se jí bolestivě propalovalo do kůže. Odtrhla si Kalibana od čela. „Co to bylo?“

„Ona neví, co nám ublížilo,“ zašeptal hlas tichý jako vánek. Srdce v Kolandině ruce se zachvělo, vzduch zapraskal a zahřměl a Kaliban vyslal na čaroděje na míle vzdáleném kopci proud čisté energie. Pak naráz v Kolandině dlani zchladl. „Ochraňuje ho živel,“ zašeptal. „Nedokázal jsem se k němu dostat.“

„Jeho magie je mocnější než tvoje?“ zavrčela na něj žena.

„Ona nerozumí,“ zašeptal Kaliban. „To není jeho magie. To je něco jiného.“

Počkej... ach. Ten člověk to vzal. Horostín je teď bez ochrany. Teď s ním mohu bojovat! Pozvedni mě, musím si od tebe vzít sílu.“

„Počkej,“ poručila Kolanda. „Ta věc, kterou měl, ta, kterou má teď jezdec, to je to, co hledá trpaslík?“

„Mluví v hádankách,“ zaskřípal hlas. „Zvedni mě.“

Kolanda ucítila známé lechtání, jak si Kaliban začal obnovovat energii k dalšímu útoku, čerpající z jejích vlastních rezerv. Prudce rozevřela dlaň a nechala svraštělou věc viset na řemínku zvenku hrudního plátu. „Budeš mě poslouchat,“ poručila. „Podvol se, nebo nenajdeš žádný zdroj pro svou magii. Beze mě nejsi nic. Uděláme to po mém. Souhlasíš?“

„Ona přehání,“ zašeptal hlas, vzdálený a vysušený. „Zaplatí za to, až bude správný čas. Tak se stane.“

„O tom můžeme diskutovat jindy,“ řekla. „Ale pro teď, souhlasíš?“

„Jak můžeme bojovat rozdělení?“ naznačil starý hlas. „Když

odpočívám, její zbroj mě skrývá, ale skrývá i všechno přede mnou, kromě ní. Když mě chce použít, musí mě držet v kontaktu s ní; nemůže dělat nic jiného.“

„Souhlasíš?“ dožadovala se Kolanda.

„Souhlasím,“ řekl vzdálený, zlý hlas. „Prozatím. Ale jak?“

„Takhle,“ řekla. Natáhla se dozadu a povolila spony na hrudním plátu. Pak ho sundala a odhodila stranou otrokům, aby ho zvedli a naložili na vozík. Halenu pod ním roztrhla od krku až k pasu a odhalila prsa. Kaliban visel v rýze mezi nimi a jeho hlas už nezněl vzdáleně.

„Abych mohl bojovat, mohu čerpat z jejího srdce stejně jako z hlavy,“ přiznal.

Kolanda okamžitě ucítila známé lechtání, tentokrát v hrudi, a ve vzduchu okolo to začalo praskat. „Po mém,“ připomněla mu. „Můžeš mít čaroděje, ale nejdřív se postaráme o jezdce a o to, co nese.“ Opět se jí před očima objevilo vzdálené vidění, ale tentokrát nejasné, protože neměla Kalibana u očí. Ale stačilo to.

Čaroděj nasedal na koně za jezdce.

Kolanda pokynula půlskřetovi. „Nole,“ poručila. „Vezmi četu a jděte k mostu. Ty, které tam najdete, zajměte. Jestli budou vzdorovat, zabijte je.“ Dala jednotkám znamení, že mají postupovat kupředu, ty se seřadily a rozběhly, následované vozíkem taženým otroky, které biči poháněli bahenní skřeti.

Zůstala jen Kolanda a její osobní stráž složená ze šesti vybraných skřetích bojovníků. S nimi za patami se vytrvalým klusem rozběhla k okraji skalního města. Tam, kde do něj vstupuje stezka, si na oba jezdce počká. Kalibanovi se dostane pomsty na čaroději. Pro ni za ni mohl mít i druhého muže, ale intuice jí říkala, že věc, kterou nesl, se nesmí dostat k trpaslíkovi na mostě. Nesmí se to dostat ani do Thorbardinu, samozřejmě, ale víc než to. Musela ji mít.

Ať to bylo, co chtělo, mělo to moc potrestat Kalibana.

Když Kolanda Bažina a její stráž zaujali pozice výhodné k útoku ze zálohy kolem stezky, která tu vstupovala mezi rozeklané skály, oba muži na koni byli stále víc než míli daleko.

O půl míle dál na západ se Nol a jeho četa skřetích válečníků blížila úzkými cestičkami kolem spadáných kamenů k mostu u Štítu nebeského konce. Za nimi jel vozík tažený otroky. V tom samém vozíku ležel na balících bronzových šipek, zbraní a zásob – kořisti, kterou sebrali po cestě – lakovaný hrudní plát Kolandy Bažiny. Tam, kde ležel, téměř zakrýval štíhlý elfí luk s jediným zbývajícím šípem... posledním šípem Garona Vendestala.

Slabý, zbitý, potlučený a zmrzačený elf se držel okraje vozíku, jak roj skřetů poháněl otroky k větší rychlosti. Držel se a jeho ruka se nikdy příliš nevzdálila od luku a jeho jediného šípu.

* * *

Překřídlo už byl dávno z dohledu, když se Tajn a ostatní dostali přes klenutý most a rozhodli se čekat mezi dvěma sloupy, které mohly být kdysi dávno součástí strážních věží, po jedné na obou stranách mostu na jeho východním konci. Možná to byly strážní věže, možná ne, přemítal Tajn. Možná sloužily ke kontrole zboží putujícího do Thorbardinu a z něj. Trpaslík se překvapeně přistihl, že si myslí: tohle mohla být kdysi obchodní cesta. Překřídlo o obchodních stezkách mluvil. Pravděpodobně tu taková vedla, z Thorbardinu na sever kolem Pax Sarkasu a dál. Očividně kdysi existoval mezi podhorským královstvím a ostatními říšemi čilý obchod – mnohem živější než skromné snahy Rogara Zlatopřezky a ostatních obchodujících trpaslíků.

Thorbardin sám byl plný věcí, které nebyly trpasličího původu. Nádherných věcí vytvořených elfy, které byly pod horami velmi

ceněny, jako jsou gobelíny a ornamenty z peří, promyšlený nábytek z vyřezávaného dřeva nejspíš vyrobený lidmi, hračky a paravány, rámy na obrazy jakoby obrostlé vinnou révou, malé kousky slonoviny. Tajn takové věci viděl v Thorbardinu celý život, ale nikdy o nich nepřemýšlel. Teď si ale uvědomil, že to byly relikvie z dob dávno minulých, kdy stály brány otevřené dokořán a cesty byly používány procházejícími karavanami. Tajn o tom přemýšlel a cítil, jako by něco velkého bylo cestou z těch dob do přítomnosti ztraceno. Války, nepřátelství a konflikty mezi národy zničily cesty a ukončily obchod, který díky nim vzkvétal.

Tenhle most, stoupající oblouk přes zamlženou roklinu, mohl být součástí té samé stezky z Thorbardinu do Pax Sarkasu a do zemí Abanasinie... stezky zničené ve Vláčkách o trpasličí brány. Tenhle most mohl být místo, kde se sepisovalo trpasličí zboží vyvážené ven a kde se kontrolovaly poklady z jiných míst, přicházející do podzemní říše. Skalní město za ním by bylo skvělé místo pro obchodnické tábory. Daly by se tam postavit stovky stanů a příbytků, každý s vlastní soukromou částí, všechny spojené bludištěm cestiček vinoucích se mezi skalními stěnami. Byl by to trh, který by nepředčilo nic v Thorbardinu, dokonce ani tržiště ve středu daewarského města.

Byla škoda, že takové věci už neexistovaly.

„Kdyby někdy zavládl mír,“ zamumlal Tajn, „opravdový mír a spolupráce, budou to bojovníci a válečníci, kteří je přinesou. Protože to jsou oni, kdo byl svědkem největšího řádění chaosu.“

Čez se na něj podíval. „Mluvíš jako elf.“

„Nebo jako člověk,“ dodala Jilian. „To znělo strašně lidsky, Tajne.“

„Zajímalo by mě...“ řekl. „Zajímalo by mě, jestli je v tom tak velký rozdíl.“

„Myslím, že se půjdu podívat kolem,“ řekl Čez. „Tady to začíná

být strašná nuda.“

Ale než odešel, podíval se vzhůru a zakřenil se. „Ale možná že tu hned bude veseleji. Bobin se vrátil.“

Jako tečka proti horskému úbočí, která se rychle zvětšovala, létající vůz svižně ztrácel výšku a v trhaném tanci se blížil k Tajnovi, Jilian a Čezovi. Šotkovo podávátko viselo pod ním, vodorovně, připevněné k háku na konci Bobinova provazu. Vyšli mu několik kroků vstříc zpátky na most, aby se podívali, jak se blíží, a Tajn nohou zavadil o něco vyčnívajícího z kamenného zábradlí. Klekl si, aby si to mohl lépe prohlédnout. Byl to kovový kruh veliký asi jako jeho dlaň, zasazený pár palců nad dlažbou mostu. Pohledem sledoval stoupající zábradlí. O několik yardů dál byl jiný a pak zase... a ty samé byly také podél jižního zábradlí. Kovové kruhy zasazené v kameni v pravidelných rozestupech, kam až dohlédl. Věděl, co jsou zač. Každý tunel pro vozíky v Thorbardinu měl takové kruhy, tam, kde se měnil sklon. Tyhle kruhy se používaly k vytahování nebo spouštění naložených vozíků pomocí kladek.

Stejně jako v Thorbardinu.

Ale proč vybavit most na otevřené cestě spouštěcími kruhy? Leda že...

Tajn si stoupl a zadíval se za klenutý most, přes roklinu, na strmý svah Štítu nebeského konce. Přišli po vysoko se vinoucí římse, úzké klikaté cestě, která k mostu přicházela z ostrého úhlu. Ze západu se nedalo přiblížit k mostu přímo, protože pata mostu se téměř dotýkala příkrého srázu hory. Zdálo se mu divné, jak o tom teď přemýšlel, proč by měl most končit v pravém úhlu k úpatí srázu, ale když si toho poprvé všiml, myslel na důležitější věci.

Tajn se zhluboka nadechl a přikývl. Zaplavilo ho tušení tak silné, že se o něm nedalo pochybovat.

„Vím, kde je,“ zamumlal.

Za západním koncem mostu, na úpatí srázu Štítu nebeského konce, bylo napadané kamení. A za tím kamením... ano, muselo tak to být. Prastará obchodní stezka pod horou. Stezka, která povede do hor.

Zapomenutý vchod do Thorbardinu. Zapomenutý, protože dávná válka zastavila obchod.

„Ahoj!“

Tajn zamrkal a obrátil se. O několik yardů dál, na úrovni mostu, visel nad roklinou létající vůz. Gnóm jím zamával. „Chcete tuhle tyč zpátky?“ zavolal. „Já pro ni nemám využití a pořád ji s sebou vozit je otravné.“

„Proč ji prostě neodhodíš?“ zeptal se šotek.

„Je to pěkná tyč a mohli byste mi s ní někdy podat další rozinky. Proč si ji nenecháte?“

Čez se usmál. „Dobře. Spušt ji dolů a já si ji nechám.“

„Tady ne,“ řekl Bobin. „Mám strach sletět moc blízko k mostu. Ale můžu ji spustit hned za těmi věžemi.“

Létající vůz se trochu vznesl, klesl a přenesl se v širokém oblouku přes rokli. Zůstal viset hned za patou mostu.

„Dojdu pro podávátko,“ řekl šotek.

Bobin začal rumpálem spouštět vodorovně visící tyč, pak se zarazil a zadíval se ke skalnímu městu. Přiložil si ruce k ústům a zavolal. „Věděli jste, že tu jsou skřeti?“

V okamžiku, kdy gnóm pustil rumpál, začala tyč volně padat. V tu chvíli se z úkrytů zpoza pilířů vyvalila tlupa skřetů a zaútočila.

Tyč a půlskřet v čele dorazili do mezery mezi sloupy současně. Tvor narazil do tyče, přitlačil ji ke sloupům a přepadl přes ni hlavou napřed. Několik skřetů spadlo na něj a další přes něj; tyč se zlomila a Bobinův provaz se uvolnil. Jak létající vůz vystřelil k nebi, Čestal Podkeřník se otočil a utíkal zpátky nahoru na most.

„Skřeti!“ křičel Čez zbytečně, protože valící se a klející

hromada páchnoucích tvorů za ním se dala jen těžko přehlédnout.

Tajn se vrhl k Jilian, chytil ji za ruku a odtáhl k nejbližšímu sloupku zábradlí. Bez dalšího slova ji za něj strčil.

Čez se obrátil a vytáhl z vaku smyčku na prakovku. Jak se půlskřet snažil dostat na nohy a rozhazoval tím ostatní kolem sebe, šotek se mu trefil do přilbice kamínkem a srazil mu ji na stranu.

Dočasně oslepený půlskřet zamával mečem a zavřeštěl: „Na ně! Rozsekejte je!“

Jeden skřet, který nebyl zavalený masou ostatních, vyrazil, ale do oka ho trefil hvízdající oblázek. Udělal pár kroků dozadu a strašně řval.

Jilian Polenová neměla v úmyslu schovávat se za sloupem mostního zábradlí, když tu byla práce. Proběhla kolem Tajna, meč ve střehu, a zamířila si to mezi nepřátele.

Tajn na ni začal volat, ale pak uviděl skřeta před ní pozvedat kuši. Vytasil meč a hodil ho, jak nejsilněji mohl. Meč se točil dokola, na slunečním světle se blýskal... přes Jilianinu hlavu a dolů. Hrotem udeřil skřeta do hrudi a jeho váha prorazila zbroj. Skřet padl s proboděným hrudníkem a jeho šipka odletěla neškodně přes roklinu.

Jilian se rozehnala na nejbližšího skřeta, minula a otočila se, držící se vířící čepele. Smích tvora byl uřat v půlce, když se meč opět vrátil a tentokrát ho zasáhl přímo do nastavené tváře.

Tajn pozvedl kladivo a vrhl se do boje, následuje tak Jilian.

„Zpátky,“ volal půlskřet. „Zpátky! Použijte šipky!“ A rychle uhýbal, jak si to vířící Jilian zamířila k němu. Než se mu podařilo dostat z dosahu, její meč mu usekl strápec na přilbici, rukojeť kuše a okraj kiltu.

Chvíli byla všude spousta prchajících skřetů a najednou byl most prázdný. Tajn se vrhl k Jilian a přikrčil se, aby ho blýskající se meč nepřipravil o hlavu. „Zastav se!“ zařval, chytil ji kolem pasu

a strhl k zemi. Převalili se přes mrtvého skřeta a odkutáleli se k zábradlí mostu.

„Říkal jsem, zastav se,“ lapal Tajn po dechu.

Jilian se zvedla a upravila si vlasy. „Já jsem se snažila. Nemusíš se kvůli tomu na mě sápat. Namouduši!“

Od kamene vedle trpasličí dívky se odrazila bronzová šipka. Tajn se rozhlédl, chytil ji za ruku a zamířil si to nahoru na most. Hledal úkryt. Kolem nich létaly šipky a zpátky z mostu jim odpovídaly oblázky.

Šotek skákal tam a zase zpátky mezi kamenné zábradlí, vždycky vystřelil a hned se vrhal zpět do úkrytu, aby nabil. Ale když se trpaslíci vmáčkli k němu, sáhl do vaku a ven vytáhl prázdnou ruku. Došly mu oblázky a na mostě nebylo nic, čím by se dalo házet.

Čez zašmátral hlouběji ve vaku. „Nejspíš tam mám nějaký věci, kterými bych mohl střílet.“

Hledal, našel něco kulatého, založil to do praku a v okamžiku, kdy jeden ze skřetů vykoukl zpoza trosek věže, to šotek vypustil. Kulička se rozprskla na tvorově tváři.

„Co to bylo?“ zavolal Tajn.

„Holubí vejce,“ přiznal šotek. „Asi ne nejlepší volba.“

Kolem obránců nepřestávaly létat šipky.

„Raději ustoupíme,“ zabručel Tajn. „Pojďte. Následujte mě přes most.“

Čez se rozhlédl a vyvalil oči. „To asi nepůjde,“ řekl. „Podívej.“

Za mostem se tyčil zlobr s obrovskou palicí. Když se trpaslíci otočili a spatřili ho, zakřenil se. Ukázal palicí na Tajna Hroudu. „Vidíš mě, trpaslíku?“ zahromoval. „Já tě taky vidím. Myslíš, že si tě Hliňák nepamatuje?“

Šipky najednou přestaly létat a na druhé straně mostu se ozval jásot skřetů. Zlobr zeširoka stál u paty mostu a zahrazoval cestu na

druhou stranu, plný škodolibé radosti.

„Možná bych ho mohla rozkrájet,“ nabídla se Jilian, ale Tajn ji odsunul za sebe. Trpaslík si přehodil kladivo v ruce a připravil se k boji. Na oplátku si zlobr olízl rty, znovu se zakřenil a rozběhl se k Tajnovi.

31

Venku na planinách shromáždil Tog Kolandiny rozdělené síly a pochodoval s nimi ke skalnímu městu. Z mezery, kterou tvořila cesta k mostu, Kolanda viděla procházet své jednotky mezi vzdálenými kopci a věděla, že až dorazí, nebude už s kým bojovat. Než se k ní dostanou, bude po všem. Slyšela už údery kopyt blížícího se koně. Schovala se hlouběji do stínů za kusem rozpukané skály a mávla na svých šest stráží, aby se také skryly na přiřazených pozicích dál po stezce. Za okamžik budou mít jezdce mezi sebou.

„Můžeš si vzít toho čaroděje, Kalibane,“ zamumlala. „Skřeti a já se postaráme o barbara.“

„Horostín,“ zašeptala vyschlá věc na její hrudi. „Kaliban čekal velmi dlouho. Horostín mnohokrát zemře, než ho propustím z tohoto světa na věčnost.“

Kolanda cítila lechtání hromadící se magie a byla spokojená. Dokud se bude Kaliban mstít na mágovi v rudém plášti, nebude mít čas přemýšlet nad čímkoli dalším. Tehdy už ale bude mít tu věc, kterou nesl zálesák, věc, která z Kalibana učiní jejího otroka.

Koňská kopyta klapala po kamenech jen pár yardů od skrytých útočníků a Kolanda pevněji uchopila meč, zatajila dech a odpočítávala údery srdce. Klapot se blížil. Za kamenem se něco pohnulo a objevila se koňská hlava. Kolanda pozvedla meč... a

zarazila se. Na koni nesesděli žádní jezdci, sedlo bylo prázdné. Čtyřnohé stvoření si jich ani nevšimlo a proklusalo kolem... ačkoli, když procházelo kolem skřetích strážných, natočilo uši směrem, kde se skrývali ve stínech.

Kolana vystoupila z úkrytu a podívala se do míst, odkud kůň přiběhl. Nic. Otočila se a upřela pohled za něj. Klusal po stezce vinoucí se skalním městem a za chvíli zmizel za zatačkou, dusot kopyt umlkl.

„Obelstili mě,“ vydechla Kolanda. „No, uvidíme, kdo se bude smát naposledy.“ Zamávala na strážce. „Vylezte! Za mnou, v dvojstupu!“

Zařadili se za ni, a jak postupovali po cestě, vyměňovali si zmatené pohledy. Poslední skřet v řadě se zastavil vedle temné pukliny ve skále, kolem které ostatní proběhli. Zdálo se mu, že se uvnitř něco pohnulo. Pomalu se přiblížil, a to bylo to poslední, co na tomhle světě udělal. Ze tmy vyrazila kopyta, která poháněly mocné hýždě. Jedno se trefilo skřetovi do tváře, druhé do hrudi.

Truhlík vylezl ze skrýše, přešel přes mrtvolu, uši sebou s odporem trhly, a podíval se dál po cestě, po níž odešli ostatní skřeti. Pomalým krokem je následoval.

* * *

„To je něco, co se naučíš, když se potuluješ divočinou,“ vysvětloval Překřídlo a pomáhal Horostínovi přes puklinu. „Nikdy se nevracej stejnou cestou, aniž bys provedl něco na odvedení pozornosti. Nikdy nevíš, co tam na tebe může čekat.“

„Ale mohl bys přijít o koně,“ zasípal čaroděj.

„Raději on než já,“ pokrčil rameny Překřídlo. „Ale to není pravděpodobný. Už jsme spolu dlouho. Ví, co má dělat.“ Zálesák se zastavil a nasál vzduch. „Cítím skřety.“

„A já cítím zlo,“ řekl Horostín. „Magii a zlo. Přál bych si, abych viděl.“

Překřídlo se na něj obrátil a zadíval se mu do očí. „To chceš říct, že nevidíš?“

„Nemyslím očima. Existují lepší způsoby, víš?“ povzdechl si. „Zdá se mi, jako bych byl už strašně dlouho slepý. Prokletý Lapač kouzel.“

Překřídlo natočil přilbu a ukázal na zelený kámen. „A co tenhle? Hledač cesty. Co ti dělá ten?“

„Nic... dokud se ho nedotknu. A sám si viděl, co mi dělá pak.“

„To proto, že seš čaroděj?“

Horostín přikývl. „Oba kameny reagují na magii. Hledač cesty ji drží na místě; Lapač kouzel ji zmate a obrátí ji samu proti sobě. Tak Garat zajal Šedokam. Alespoň to říká legenda. Po tom, co jsem viděl, nemám důvod jí nevěřit.“

Překřídlo se rychle otočil a zvedl ruku. „Ticho,“ zašeptal. „Poslouchej!“

Nedaleko před nimi se ozývala změť hlasů. Skřetích. Stvůry jásalý a chechtaly se.

„Jsou na mostě,“ řekl Překřídlo. „Jdeme.“ Dlouhým skokem se přenesl přes další uličku tvořenou trhlinou ve skále a nechal Horostína za sebou, aby ho následoval, jak nejrychleji dokáže. Překřídlo běžel, skákal z kamene na kámen, utíkal a šplhal přes rozmetané balvany a skály. Oběhl jeden vysoký a před sebou spatřil most. U jeho paty se tlačila spousta skřetů a v polovině stoupání stál obrovský zlobr s kyjem a díval se dolů. Mezi nimi byli dva trpaslíci a jeden šotek.

Dokonce i z té vzdálenosti viděl Překřídlo, jak se Tajn Hrouda připravuje k boji... drobný tvor, ani z poloviny ne tak velký jako zrůda, které měl čelit, ozbrojený pouze kladivem. Nad tím vším kroužil šílený gnóm na křídlech draka z bílé látky.

Překřídlo si hodil trpasličí přilbu na záda, přitáhl řemínky štítu a vytasil meč.

V době, kdy se dostal na stezku, už zase běžel. Z úst se mu vydral válečný pokřik, zuřivé vytí, a vrhl se na klubko skřetů.

* * *

Hliňák se pomalu přibližoval k čekajícímu trpaslíkovi, užíval si každý okamžik a oddaloval tu sladkou chvíli, kdy zničí titěrné stvoření, jež ho ponížilo. Dlouhé dny a míle mu v uších zněl posměch, který na něj chrлил Střep, poté co ho vyhrabal z napadaných kamenů. Hliňákova zuřivost se změnila v hlubokou nenávist, kterou pociťoval k trpaslíkovi oděnému do kočičích kůží. Střep byl teď mrtvý a Hliňák toho nelitoval, ale i přesto stále slyšel posměšky a škodolibé vtipy svého zlobřího druha.

Během života už Hliňák zabil mnoho trpaslíků – stejně jako lidí a dalších nižších tvorů. Zabil i dva elfy, jen tak pro zábavu. Ale zabít tohohle bude zdaleka nejlepší završení lovu, jaké kdy poznal. Chtěl si to vychutnat.

Sotva se ten drobek přiblížil dostatečně blízko, aby na Hliňáka dosáhl, zlobr provedl klamný výpad a vyrazil palicí dopředu. Trpaslíkův uspěchaný uskok ho pobavil. Zasmál se, ozval se burácivý zvuk připomínající vzdálené hromobití. Hliňák zase vyrazil, píchl velkou palicí do vzduchu před sebou a tentokrát se jí, jak trpaslík uskočil zpět, otřel o Tajnovu hlavu. Objevil se v očích tvorečka strach? Hliňák měl z boje čím dál větší radost. Držel palici před sebou a lenivě, posměvačně jí mával ze strany na stranu, a druhou rukou pokynul. „Malej válečník,“ zasmál se. „Tak statečněj! Už se mu podlamují kolena! Myslíš, že se bojím toho tvýho kladiva? Jen pojď a zkus to! Uvidíš, jak moc se bojím!“

Koutkem oka viděl, jak se maličký šotek plíží kolem

kamenného zábradlí a snaží se k němu dostat zezadu. Volnou rukou nedbale švihl a poslal drobečka obratem zpátky. „Přátelé ti nemůžou pomoci,“ zabručel. „Trpaslík se musí Hliňákovi postavit sám.“ Zvedl palici výš, hrozivě, a najednou se trpaslík prosmekl pod ní. Hliňák zařval, jak ho trpaslíkovo kladivo praštilo do kolene.

Tajn proběhl mezi zlobrovýma nohama, obrátil se, znovu se mezi nimi prosmýkl, jak se stvůra otáčela. Zasadil další úder do stejného kolene. Ozval se ohlušující zlobřův řev. Čez proběhl kolem, praštil zlobra přes kotníky silnějším koncem prakovky a z plných plic volal urážky a posměšky, které poměrně přesně shrnovaly špatné vlastnosti zlobří rasy.

Na most se začala valit vlna skřetů, ale teď zaváhali. Za mostem se ozvalo vytí, z něhož tuhla krev v žilách, a skřeti se rozutekli, zachvácení panickou hrůzou, když se mezi ně vrhl Překřídlo, rozrážející je štítem a sekající mečem hlava nehlava. Několik skřetů u paty mostu se obrátilo a pokusilo se zformovat jakous takous obranu, ale byli rozsekáni Jilian, točící se v divokém víru.

U zlobrových nohou se Tajnovi podařil ještě jeden drtivý úder kladivem, tentokrát do Hliňákova břicha. Pak Tajna naplno zasáhla těžká palice a on padl na zem.

Ležel tam omráčený, snažil se nadechnout a Hliňák k němu přistoupil. Ignoroval šotkovu dorážející prakovku, zvedl palici a nachystal se, že trpaslíka rozdrtí.

Čez mlátil zlobra do zad, pak zamrkal, když mu něco zavadilo o paži... kovový hák zavěšený na provazu. Upustil prakovku a chytil hák. Obtočil provaz kolem zlobrova kotníku a zahákl ho zpátky za lano. Nakonec se narovnal a zatáhl za provaz tak silně, jak jen dokázal.

Nahoře citlivé klapky létajícího vozu na náhlý tah zareagovaly. Okamžitě se sklonily a plavidlo se zvedlo nosem k obloze a

vyrazilo vzhůru do oblak.

Hlíňákova palice se snášela na trpaslíka a v ten okamžik mu nohy vylétly do vzduchu. Uder zazvonil o kámen stopu od Tajnovy hlavy a trpaslík vzhlédl a mrkal, jak se snažil zaostřit. Těsně nad mostem visel zlobr vzhůru nohama z Bobinova provazu a mlátil kolem sebe rukama, zatímco nahoře se chvěl a třásl létající vůz, bojující se zlobrovou vahou. Gnóm shora pištěl: „Dostaňte tu potvora z mého provazu! Je příliš těžká!“

Čestal Podkeřník zvedl prakovku a zoufale zahrabal ve vaku. Jediná trochu vhodná věc, která mu padla do ruky, byla malá skleněná kulička, kterou našel na zamrzlém bojišti v Údolí cesty.

Zasadil ji do praku a zamířil na hák držící provaz kolem zlobrova kotníku. „Možná ho dokážu sestřelit!“ zavolal konejšivě na gnóma.

Skleněná kulička vyletěla, odrazila se od Hlíňákovy nohy vzhůru a zarazila se do proutí Bobinova koše. Ve vzduchu nad Čezem něco bezhlasého řeklo: „Ach. To je mnohem lepší.“

Šotek se rozhlédl a nakonec se zadíval nahoru. „Zape? Tos byl ty?“

Hlíňák, rozzuřený doběla, upustil palici, přitáhl se nahoru a začal se škrábat po provaze, který ho držel ve vzduchu. Obrovskou rukou ho chytil, postupně se vytáhl, až visel zase správným koncem dolů, a začal šplhat.

Čez si přiložil ruce k ústům a zavolal. „Pozor, Bobine! Ten zlobr šplhá nahoru po tvém provaze. Minul jsem!“

„Dráty a závity,“ odpověděl gnómův podrážděný hlas. „Poruč a udělej si sám. Kam jsem jen dal ten klíč? Ach, tady je.“

Cukající a zmítající se létající vůz se začínal vzdalovat od mostu a pomalinku klesal do rokle. Bobin horečně pracoval a uvolňoval nejprve jeden čep, pak druhý, a rychle ustoupil, když se rumpál uvolnil a vzal s sebou i kus létajícího vozu. Zlobr, provaz a rumpál

se zřítili do mlh hluboké rokle. Létající vůz, najednou osvobozený od tvorovy váhy, vyletěl vzhůru jako okřídlený šíp. Vysoko nad nimi provedl úzký výkrut, dokončil otočku a zamířil si to přes skalní město k planinám.

Čez poskakoval na špičkách a volal: „Vrať se! Máš Zapa!“ Ale Bobin už byl příliš daleko na to, aby ho slyšel.

* * *

Překřídlo si prosekal cestu houfem skřetů u paty mostu, zápach jejich krve se na něj lepil jako špinavý kabát. Ve skalním městě se stále ještě ozývala ozvěna jeho válečného křiku. Prodíral se mezi skřety, brodil se v kalužích černé krve a vnitřností. Bodnutí, řez a sek, jeho čepel byl tančící jazyk smrti, štít temné otlučené beranidlo. Skřeti padali a prchali. V Překřídlově rameni se rozlila bolest jako žhnoucí oheň a postupovala dolů paží, na níž držel štít. Vrhł se dopředu a otočil se.

Proti Překřídlovi stál půlskřet ve zbroji, meč rudý krví, a chystal se opět udeřit. Člověk se pokusil pozvednout proti ráně štít, ale nedokázal to. Místo toho uskočil stranou a stěží se vyhnul výpadu. Půlskřet zasyčel, předstíral klamný útok a znovu vyrazil. Překřídlo ucítil, jak se mu čepel zařízla do stehna. Jeho vlastní meč se snesl a zanechal hluboký důlek v protivníkově přilbici.

Překřídlo si uvědomil, že půlskřet se skrýval. Že čekal a zaútočil na něj zezadu.

Půlskřet se na něj opět vrhl. Překřídlovi se podařilo ránu odrazit štítem a skočil dopředu s mečem před sebou. Jeho špička neškodně sjela po skřetovu kovovém hrudním plátu a Překřídlo ucítil, jak mu po tváři stéká krev. Vzdáleně si uvědomil, že už nestojí. Seděl na zadku s roztaženýma nohama a půlskřetova zubatá tlama se zkroutila do škodolibého úsměvu. Tvor pozvedl

meč nad hlavu a vyrazil k útoku, jen aby se prudce zastavil, když mu Překřídlov meč pronikl mezi hrudní plát a nárameník.

Zálesák potřásal hlavou, aby si ji vyčistil, a pomalu se zvedl, aby mohl osvobodit meč. Někdo stál vedle něj a pomáhal mu. Byla to Jilian s očima rozšířenými vzrušením. Překřídlo se zakymácel a pak se narovnal. Všude kolem se vznášel zápach krve... a ticho. Nic se nehýbalo, jen z dálky se nesl podivný zpěv, jako by se jim nad hlavou proháněl silný vítr.

Vzduch se nehýbal a ztěžkl. Kam zmizelo slunce? prolétlo zálesákovi matně hlavou. Proč je tak šero?

Překřídlo, stále ještě omámený z poslední rány, vzhlédl. Na nebi se formovaly těžké mraky – hustá, vířící mračna na východě, nad Dergothskými pláněmi; ze svahů Štítu nebeského konce se stahovaly temné provazce mraků. Divné, pomyslel si. Divné počasí. Ale rány, které utržil, vytěsnilly myšlenky o počasí. Byl zraněný, to věděl. Ale jak moc zraněný? Jilian ho zatahala za rukáv a na něco ukazovala.

Zpoza mostu se někdo blížil. Vířící mraky vrhaly klamné stíny a pak ji Překřídlo spatřil jasně. Byla to Kolanda Bažina. Velitel skřeti armády. S odhalenou hrudí ženino tělo podivně kontrastovalo se strašlivou přilbicí a zbraněmi, jež nesla. Okolo ní běželi skřeti. Viděl jich pět, lépe vyzbrojených, než byli ti, se kterými bojoval na mostě. Byli i disciplinovanější. Elitní jednotka.

V půlce mostu se k nim připojil Tajn. Překřídlo odložil meč a sundal ze smyčky na zádech trpasličí přilbu. Byla zacákaná od krve. Od jeho vlastní.

Podal ji Tajnu Hroudovi. „Tady je klobouk tvýho předka,“ řekl chraplavě. „Ten šutr a vůbec všechno. Doufám, že to stálo za to.“

Tajn otáčel přilbou v rukou a upíral na ni zkoumavý pohled.

„No, nestůj jen tak,“ procedil Překřídlo mezi zuby. „Použij ji.“

„Jsi zraněný,“ řekl trpaslík.

„To nic není. Budu v pořádku. Ale teď nemáme čas se o tom dohadovat. Nasaď si tu přilbu!“

Tajn si sundal kapuci s kočičíma ušima a Čez vyvalil oči. Nějak si nevšiml, jak moc se trpaslík změnil. Trpaslíkův dozadu rostoucí plnovous, jeho živé, daleko od sebe posazené oči, to všechno bylo stejné, ale Tajn byl teď jiný. Šotek se na něj už nemohl dívat jako na legračního trpaslíka v králičím oblečku. Téměř jako by se z něj stal někdo jiný. Čez přemýšlel, jestli takhle vypadal dávný válečník Grallen.

Trpaslík si přilbu nasadil na hlavu. Seděla mu, jako by byla vyrobená pro něj, a zdálo se, že nikdy neměla patřit nikomu jinému. Jakmile Grallenova přilba spočinula na Tajnově hlavě, zelený kámen nad chráničem nosu začal zářit.

Tajn zakolísal. Zavřel oči, a když promluvil, jeho hlas byl jiný.

„Já, Grallen,“ řekl, „syn krále Duncana, jsem to ráno poslední bitvy stál v čele velkolepého útoku hylarských trpaslíků. Šli jsme od Severní brány Thorbardinu na západ, kde tábořily potulné tlupy, pak přes Štít nebeského konce na Dergothské pláně, abychom se připojili k hlavnímu voji hylarské armády. Mé jednotky tam napadly domov čaroděje v hoře. Bratři bojovali odvážně a udatně; mnoho jich padlo se ctí po mém boku.“

Udiveně na něj zírali. Dokonce i Jilian ustoupila, oči vykulené.

„Avšak když se váhy bitvy začaly naklánět v náš prospěch,“ vyprávěl Tajn, „a já se postavil čaroději v jeho doupěti, on se usmál a z jeho bytosti se vyvalila ohromná vlna magie: plamen moci a děsu, který se prohnal kamenem a ocelí.“

A tak ve vzteku a zoufalství zničil jak své spojence, tak nepřátele.

A tak jsem zemřel a byl nucen v této podobě přebývat v troskách pevnosti, nyní známé jako Velká lebka, dokud nenadejde čas a někdo neobjeví mou přilbu a nevrátí ji do země mých otců,

abych mohl konečně spočinout v pokoji.“

Nad hlavou jim vířila mračna, byla čím dál větší tma. Kvílení větru v oblacích se odráželo v roklině dole. Tajn ještě chvíli nehybně stál, jakoby v transu, pak se otrásl a otevřel oči. „Grallen,“ řekl.

Obrátil pohled na strmý svah Štítu nebeského konce na druhé straně mostu a za kameny u jeho paty se objevila zelená záře. Trpaslíkovi se zdálo, jako by světlo vycházelo z otevřených dveří.

„Běž,“ řekl Překřídlo. „Zkusím je tu udržet co nejdýl. Běž a udělej to, co jsme sem přišli vykonat... ať je to cokoli.“

Tajn zaváhal, pak přikývl. „Proto jsme přišli,“ řekl. Náhle k Překřídlovi natáhl pravici. „Hodně štěstí, člověče.“

Zálesák ji chytil nezraněnou rukou. „Šťastnou cestu, trpaslíku.“

Tajn se obrátil ke druhé straně mostu a k tajemství za ním, Jilian ho následovala. Čez se na ně díval, chvíli cupital za nimi, ale pak si to rozmyslel.

„Nejspíš se stane slavným a bohatým,“ řekl. „A nejspíš se s ním nebude dát vydržet. Myslím, že zůstanu tady.“

U paty mostu stála Kolanda Bažina a pozorovala je. Její postoj byl postojem válečníka. Postojem vítěze. Oči za ocelovou maskou jí zářily a mezi prsy jí něco temně žhnulo. Vzduchem zněl tichý syčivý zvuk.

A najednou jim čas vypršel. Ze skalního města se na Tajna a jeho společníky hrnula armáda skřetů a u paty mostu dala Kolanda Bažina znamení strážným, aby zaútočili. Překřídlo zvedl meč a připravil se bránit odcházející trpaslíky. Snažil se odhadnout, jak dlouho jim bude trvat, než se dostanou do bezpečí pod horou.

32

Nad krajinou se rozprostírala strašidelná tma plná vířících mračen, která se svíjela a dusila poslední záblesky slunečního světla. Západně od mostu byl už Štít nebeského konce zahalen v mracích, jeho svahy pohlcovala plující temnota. Směrem na východ ke skalnímu městu a kopcům se přes clonu mraků promítal tanec houstnoucích stínů. Nad Velkou lebkou se mraky točily jeden přes druhý, břicho bouře sestupující v pravotočivé spirále níž a níž, až vznikl ohromný vír, několik mil široký. Nad roklí škodolibě skučely poryvy větru vanoucího z horských průsmyků.

Překřídlo opřel meč o kámen a nezraněnou rukou si pomohl nastavit levou ruku se štítem do takové výšky, aby mu za jeho okrajem byly vidět jen oči. Utrženým cárem látky z tuniky si pevně přivázal nepoužitelnou paži k tělu a zase se chopil meče.

Žena s rohatou přilbicí si Překřídla prohlížela a vypadala povýšeně. Chvilí na to zavolala: „Chci tu věc, kterou jsi přinesl z Dergothu! Dej mi ji!“

Překřídlo vyčkával.

„Mě nezabiješ,“ volala. „Nedokážeš to.“ Její smích se nesl větrem a sundala si ohyzdnou masku, aby si Překřídlo mohl prohlédnout její tvář.

„Nevím, o čem mluvíš,“ křikl Překřídlo.

„Ale víš,“ smála se žena. „Tu věc, kterou měl čaroděj. Tu, co jsi sem přinesl. Dej mi to!“

Překřídlo stál před Kolandou, snažil se poutat její pozornost a v duchu tiše počítal. Ke kamenům u paty útesu za mostem to bylo jen tři sta yardů. Trpaslíci by tam měli každou chvíli dorazit. Jakmile se dostanou skrytým průchodem dovnitř, budou v bezpečí. Nevěděl jistě, jak to věděl, ale věděl to.

„Přišlas pozdě,“ zavolal. „Je pryč.“

„Pryč? Jak pryč?“

Nahoře na skále se za ženou a skřety objevila postava. Byl to Horostín. Plášť z bizoní kožešiny vlál ve větru, dlouhé vlasy a vous se mu vlnily, na okamžik se opřel o hůl, pak se narovnal a krystal na jeho holi znenadání ožil. Rozzářil se rudým světlem jako maják a rozjasnil okolní tísnivé šero.

„Dokázali to,“ zamumlal Překřídlo. „Lapač kouzel je pod zemí.“

Na vrcholu popraskané skalky pozvedl čaroděj Horostín rozzářenou hůl a zvolal: „Znám tě, Kalibane!“ Jeho hlas se nesl větrem jako střípky ledu a z hole vyšlehl oslnivý blesk přímo na Kolandu Bažinu – vyšlehl, ale těsně před tím, než se jí dotkl, ho pohltila temnota, která měla vlastní hlas.

Vyschlý, přestárlý hlas řekl: „A já znám tebe, Horostíne. Jsi poslední z nich.“ Tam, kde zmizel karmínový paprsek, vzplálo oslepující světlo, doprovázené třeskotem hromu.

Horostínovo světlo pohaslo, pohlceno vlnou temnoty, která se teď valila přímo na něj. Hrnula se k němu a pak jako by na okamžik zaváhala. I Překřídlo byl zaskočený. Na kterého Horostína se valila temnota? Už tam nestál jen jeden. Byli tam tři. Pak pět. Pak dvanáct a stále jich přibývalo. Nesčetně Horostínů se pohybovalo v dokonalém souladu a zaměřovali magii zpátky na temnotu, jejíž srdce leželo na Kolandiných prsou.

„Levné triky!“ zaskřípal sípavý hlas. „Červenopláštníku, ty se

mnou bojuješ pomocí iluze?“ Temnota se začala rozpínat a plíživě se ovíjela kolem všech Horostínů. „Zemřeš,“ zašeptal hlas.

Jeden po druhém obrazy čaroděje zahalila temnota... až zbyl poslední. Překřídlo sledoval, jak tenhle roste do obřích rozměrů. Nyní byl velký několik set stop a převyšoval i okolní skály. Horostínův obraz pohltit vířící temnotu. Tu a tam ho probodla, hledala jeho slabinu, ale vždy zmizela někde v jeho obřích útrobách.

„Iluze,“ zasyčel vyschlý hlas. „Nic lepšího neumíš?“ Vítr zesílil, točil se dokola a temnota houstla a rostla. Na různých místech Horostínovy obří postavy začala prosakovat a zdálo se, že se iluze ve větru zatřepotala a začala rozpouštět. Z přerostlého obra ale najednou vylétl rudý paprsek a zasáhl svraštělou věc na Kolandiných prsou. Začala křičet a zmítat se. Kalibanovo srdce ale úder vrátilo a v prostoru mezi nimi, kde se rudá střetávala s černou, byl vzduch prosycen energií soupeřící magie a oslepujícím jiskřením.

Kdesi za mostem bylo slyšet ještě silnější hromobití. Kamenný most se celý chvěl a třásl. Někde za roklinou se utrhł kus skály a padal do údolí.

„Kde je ta věc, kterou chci?“ zakřičela znovu Kolanda a v hlase se jí ozýval rostoucí vztek.

„Je tam, kam se ty nikdy nedostaneš,“ zavolal Překřídlo a začal kulhat vpřed. Skřetí šipka narazila do štítu, smýkla se po něm a spadla na zem. O zbroj jednoho skřeta se rozplácló holubí vejce a vzápětí mu do tváře vletěl cínový pohár. Druhý skřet vedle něj zapištěl, když se mu v krku uhnízдила dýka vyrobená z kočičího zubu, vystřelená ze šotkovy prakovky.

„Už toho mám dost!“ vyprskla Kolanda Bažina.

Sehnula se, sebrala kuši a zamířila na Překřídla. „Už toho bylo dost! Kalibane, skonči to!“

Temnota se vyvalila jako hustý dým a hledala Horostína. Temná magie se vyhrnula vpřed, pak zakolísala a najednou se rozplynula. Kuše poklesla, a když se Kolanda Bažina podívala dolů, spatřila obyčejný dřevěný šíp, zabořený do její hrudi, který probodl seschlé Kalibanovo srdce a spojil ho s jejím vlastním – navždy. Byli navěky spojeni obyčejným dřívkem z hikorového dřeva.

Vedle zbořeníště severní věžičky u mostu se právě podlamovala Garonu Vendestalovi kolena a padal k zemi, z krku mu trčela skřeti dyka. Pomalu se svalil na zem, luk mu vypadl z ochabujících prstů, a zůstal ležet vedle něj. Natočil hlavu k mostu a z posledních sil zasalutoval potlučenou rukou starému příteli Překřídlovi. Víc se už nepohnul.

Vichry kvílely a kroupy bičovaly krajinu. Blesky se jako přerostlé pavoucí nohy procházely přes Dergothské pláně i blízké kopce a bily do oddílů skřetů, které se tam nacházely. Staccato hromu a bušící jas, tma a bouře, blesky tančily ve větra, který křičel a zpíval a bušil do otřásajícího se kamenného mostu.

Čestal Podkeřník se držel zábradlí a křičel: „To je Zap! Zap se děje!“

Se štítem před sebou si Překřídlo razil cestu proti větru k patě mostu se šotkem přilepeným k noze jako klíště. Pak upadli, kutáleli se, snažili se najít útočiště před bouří, jakou Ansalon ještě nezažil... alespoň od Pohromy ne.

„Fistandantilus,“ řekla kdysi Irda, „seslal v Údolí cesty tři kouzla. První bylo oheň, druhé led. To třetí ještě nenastalo.“

Nyní byly Dergotské pláně bičovány bouří, která naplnila Zapův osud.

* * *

Napadané kamení zcela skrylo starý vchod. To, co kdysi bývala brána pobitá železem, devět stop široká a dvacet stop vysoká, s odstavnými a přepravními plošinami pro vozíky, teď byla jen zapomenutá díra za stovkami tun napadaného kamení. Skrytá, ale nikoli uzavřená.

Tajn Hrouda s Jilian v těsném závěsu se plazil škvírou mezi balvany a dostal se do tunelu, který byl ale spíš bludištěm, jež mohl rozluštit jen trpaslík anebo zvědavý šotek. Za zády slyšeli tlumené zvuky bouře. Tajn se protáhl úzkou zatačkou mezi kameny, pak přešel spadlý nosník a celou dobu sledoval zelené světlo, které promlouvalo ke kameni zasazenému ve staré přílbě, již měl na hlavě. Postupovali dál a dál a všude byla tma, napadané kamení a zelená stopa, která je vedla. Hledač cesty pulzoval a zářil, zatímco kamenné bludiště se v jeho slabém světle rozprostíralo kolem nich. Ve vaku na Tajnově opasku tepal Lapač kouzel tichou písni.

Jilianiny tváře byly vlhké stíranými slzami, hrdlo sevřené obavou a lítostí. Ty, které se naučila milovat, teď musela nechat za sebou. Nejspíš zemřou, jen aby mohl být dokončen úkol, kterým Grallen Tajna pověřil ve snu. Ohlédla se jen jednou, na vrcholku mostu, a měla pocit, že jí pukne srdce. Ti dva vypadali z dálky tak malí, tak bezmocní – krvácející člověk a šotek s rozzářenými očima a vlasy omotanými kolem krku. Jen oni dva, tváří v tvář proti... ne, Jilian se už znovu neohlédla.

Poprvé v životě cítila Jilian váhu hor nad sebou, tlak kamene, kterým si nacházeli cestu. „Možná bychom mohli jít zpátky a pomoci jim,“ zašeptala. „Tedy až doděláš to, kvůli čemu jsi sem přišel.“

Před ní Tajn s námahou protáhl široká ramena úzkou štěrbinou, zahnul za další zatačku a zastavil se jen na tak dlouho, aby se ujistil, že ho Jilian následuje. Neřekl nic, ale ona věděla, že

mu obava o přátele působí stejnou bolest jako jí.

Před nimi byla další zubatá mezera mezi spadnými kamennými bloky, další zatáčka a Jilian slyšela, jak Tajn zatajil dech. Zapřel se a protáhl trhlinou, a jakmile byl za ní, podal Jilian ruku, aby jí pomohl. Kolem něj se rozlévala zelenká záře a osvětlovala jeskyni, kterou objevil. Tajn a Jilian se rozhlédli kolem dokola. Světlo, které je obklopovalo, vycházelo z Hledače cesty a odráželo se od stěn a stropů vysekané jeskyně. Na zemi ležely úhledně vyskládané hromádky kamení a mezi nimi se válela suť. Opodál objevili lanový vozík převrácený na stranu.

„Přepavní uzel,“ řekl Tajn. Ukázal vlevo. Někam do tmy vedl nepoškozený a čistý tunel. Hledač cesty pulzoval a v prachu na zemi se opět objevila úzká linka zeleného světla. Vedla přímo k jedné hromadě kamení, stoupala po její straně a končila na vrcholku v malém kuželu zelené záře s červeným středem.

Tajn se vydal ke kupě, vysoké jako on sám, a chvíli před ní stál a naslouchal něčemu, co mohl slyšet jen on sám. Pak z vaku vytáhl Lapač kouzel. Červený drahokam tepal teplým světlem barvy Lunitáru. Natáhl ruku a umístil kámen přesně na místo označené červenou skvrnou.

Někde za trpaslíky, zpoza pohřbené brány, kterou sem přišli, se ozval zvuk vzdáleného, valícího se hromu. Lapač kouzel se rozzářil, pak červené světlo chvíli jasně plápolalo a ustálilo se do rovnoměrné, hřejivé záře, která jako by vyplňovala okolní prostor jemnou hudbou.

„Pojď,“ chytil Tajn Jilian za ruku. „Hledač cesty přivedl Lapač kouzel domů. Teď musíme spěchat.“

„Nemůžeme se vrátit?“ zeptala se.

A jako odpověď přišlo další zahřmění, tentokrát se ale celá jeskyně začala zlověstně otřásat. Tajn se rozběhl do tunelu nalevo a táhl Jilian s sebou. Hřmění se ozývalo přímo za nimi.

Jakmile opustili jeskyni, světlo Hledače cesty odhalilo dávno zapomenutý a umně vysekaný tunel s kolejemi, který se vinul dál bez jakýchkoli překážek.

„Rychle,“ řekl Tajn. Hřmění, které jim bylo v patách, se měnilo na příšerný rachot trhající a bortící se skály. Z jeskyně se vyvalil oblak prachu, který zahalil vchod, a rudá záře za nimi pohasla.

„Jeskyně je zapečetěná,“ zabručel Tajn. „A zajištěná proti magii. O tohle se Grallen snažil.“

„Kam to vede?“ Jilian ukázala na koleje před nimi mířící do tmy. „Tam, kam vedly vždycky,“ odpověděl Tajn Hrouda. „Do Thorbardinu.“ Jilian se ještě jednou ohlédla. „Chtěla bych to zase někdy venku vidět... časem. Myslíš, že budeme moci?“

„Uvidíme vnějšek,“ ujistil ji. „A možná někdy znovu uvidíme i... je.“ Hledač cesty na Tajnově přilbě tiše zablikal, jako by jim to chtěl potvrdit. Tajn měl pocit, že mu to Grallenova přilba právě slíbila.

33

Jednoho jasného jarního dne přišel z divočiny muž. Jel na statném koni, který prošel mnoha boji, a společně budili dojem, že procestovali kus světa. Na křižovatce na hlavním náměstí v Měnířově přitáhl muž uzdu a sesedl. Nad nedalekou hospodou spokojeně kroužili okřídlení vepři. Kousek za ní už stály barevné stany, neklamná známka jarní obchodní sezóny. Mezi nimi byl velký červenozlatý, který se mezi tou spoustou pultíků obzvláště vyjímal.

„Je tu Zlatopřezka...“ poznamenal muž a mluvil jak sám k sobě, tak ke svému koni jako někdo, kdo byl příliš dlouho sám. Cynicky se usmál a odvázal od sedla balík. Uvnitř byla prvotřídní sbírka nejvybranějších řezeb z abanasiniánské slonoviny. „Ten starej zloděj bude slintat, až tohle uvidí,“ svěřil svému koni. „Ale bude ho to hodně stát, jestli je bude chtít dostat do pazourů.“

Vedl koně ke stanu daewarského obchodníka, ale zastavil se, když uslyšel volání vysokého, nadšeného hlasu, „No, né! Hele, kdo přijel!“

Čestal Podkeřník se prodíral davem obchodníků přímo k němu. „Překřídlo! Myslel jsem, že seš mrtvej, nebo něco takovýho!“ Zabrzdil smykem těsně před člověkem a věnoval mu široký úsměv od ucha k uchu „A Truhlík je tu taky. Páni! Slyšels o Tajnovi Hroudovi? Je bohatej a slavnej, přesně jak jsem říkal!

Thorbardinští obchodníci nemluví skoro o ničem jiným. Co Rogar Zlatopřezka přijel, jen se před každým vytahuje, že je osobním přítelem Tajna Hroudy. Dokonce teď obchoduje za Hylary. Pane jo, všichni mysleli, že už to máš za sebou. Jak jste přežili tu bouři?“

„Já –“ začal Překřídlo.

„Zažils vůbec někdy předtím takovou bouřku? Páni! To byl ale vichr! Viděl jsem, jak před sebou tlačila balvan velkej jako dům, jako by se nechumelilo. Nikdy jsem nic takovýho neviděl. Většinou mi nikdo nevěří, když jim o tom vyprávím, ale to neva. Jaks to přežil, našels, kde se schovat? Teda potom, co jsme se rozdělili. Já se schoval. Našel jsem díru, vlezl do ní a zůstal jsem tam, dokud se Zap nevybouřil.“

„Já –“ pokusil Překřídlo.

„Vsadím se, žeš nečekal, že mě tu najdeš, vid', že ne? Já bych tu vlastně nebyl, ale Bobin by se bez pomoci nedokázal vrátit. Znal krajinu jen seshora a potom co ho Zap shodil na zem, vypadalo všechno jinak. Ztratil se! Už jsem ti povídal... ne, ještě ne, vid'?... Bobin pracuje na novým vynálezu. Připomíná to železnou rybu, ale moc o tom nevím. Znáš gnómy. Buď ti nic neřeknou, nebo tě nepustí ke slovu, a to pak toho stejně půlku nepochopíš. Přej chce najít nějaký moře, hned jak bude hotovej. Jdeš za Rogarem Zlatopřezkou? Je tady, víš? Támhle je jeho –“

„Čezi, já –“

„– stan, se všema těma červenejma a žlutejma závěsama. Maj tam fakt zajímavý věcičky. Našel jsem –“

„Čezi –“

„– celej pytlík barevnejch korálků, kterej tam někdo nechal jen tak ležet, nebo co, ale ti trpasličí hlídači u vchodu mě přinutili, abych jim ho tam nechal. Ale to je dobrý. Našel jsem i jiný věci a můžu se tam kdykoli vrátit a zase se tam porozhlídnout, ať si říkaj, co chtěj –“

„Čestale Podkeřníku!“

Šotek vylekaně zamrkal. „Ech... copak?“

„Ty ses vůbec nezměnil.“

Dan Parkinson
Brány Thorbardinu

1. vydání
Anglický originál The Gates of Thorbardin
vydaný Wizards of the Coast, Inc.
Překlad Radka Demková
Obálka Duane O. Meyers
Grafická úprava obálky René Baličky
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Odborná spolupráce Dalibor „Dalcor“ Zeman
Vydalo nakladatelství **FANTOM Print**
jako svou 127. publikaci
Ostrava 2008
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 219 Kč
www.fantomprint.cz

HRDINOVÉ. BYTOSTI Z DÁVNÝCH LEGEND KRYNNU.

**LEGENDY VYPRÁVĚJÍ, ŽE POD HORSKOU PEVNOSTÍ VELKÁ
LEBKA LEŽÍ TĚLO TEMNÉHO ČARODĚJE FISTANDANTILA A
CESTA K BRANÁM DO STAROBYLÉHO KRÁLOVSTVÍ TRPASLÍ-
KŮ, THORBARDINU. NĚKDE V TÉ PROKLETÉ ZEMI JE
POHŘBENA I MAGICKÁ GRALLENOVA PŘILBA. JEJÍ NÁLEZ
PRÝ ZVĚSTUJE OPĚTOVNÉ SJEDNOCENÍ THORBARDINU,
ALE TAKÉ NÁVRAT VELKÉ TEMNOTY...**

www.fantomprint.cz

ISBN 978-80-7398-027-6

9 788073 980276